

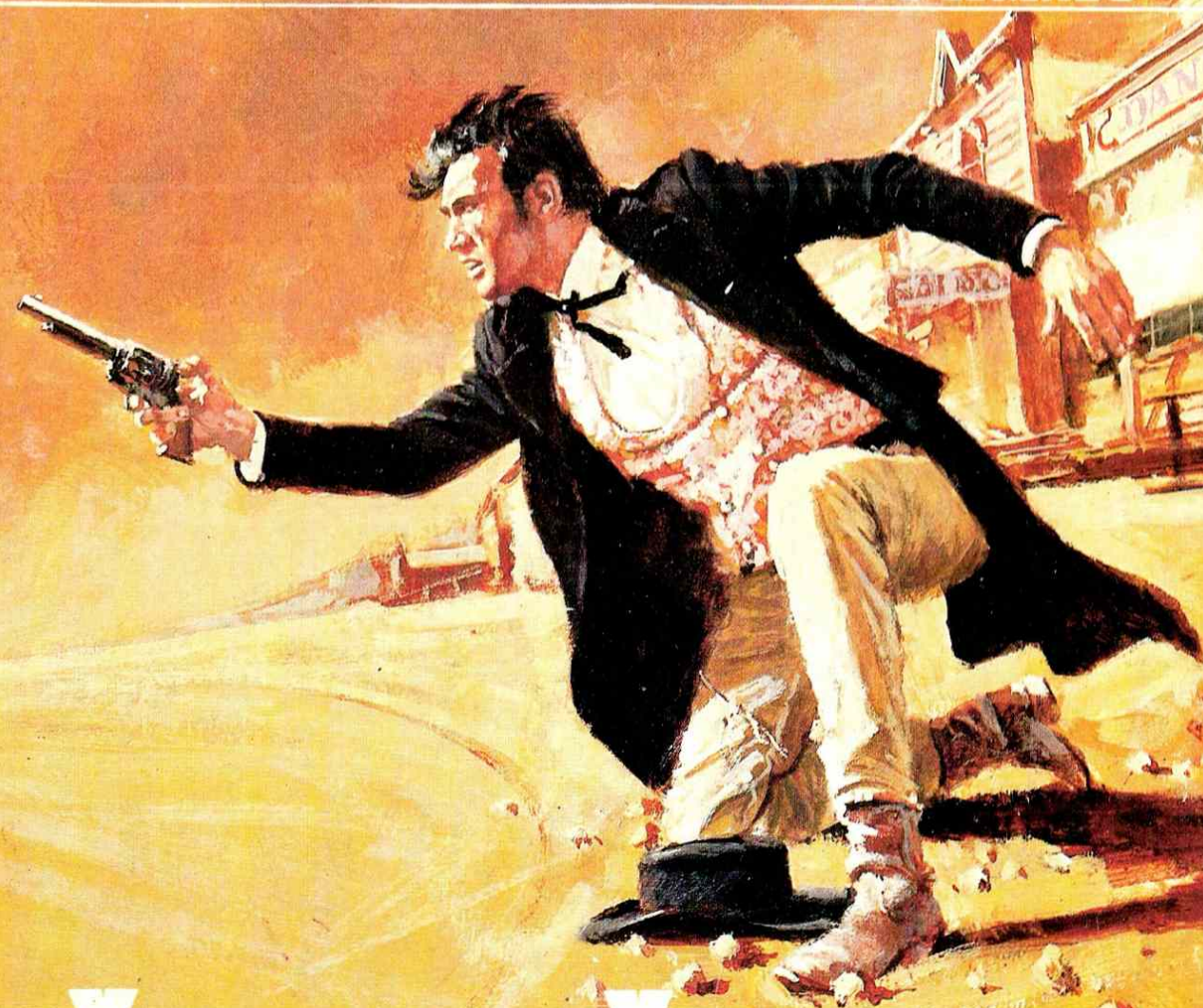
KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDAY

CENA 50 DINARA

BROJ 167

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

ŠESTI ČOVEK

★ **DOK HOLIDEJ** ★

KIRK HAMILTON

ŠESTI ČOVEK

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 167

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Kirk Hamilton
BULLET BY BULLET

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija FEHER-MAJER
Iren GALAMBOS

Stampa: 27. III 1985.
Tržište: 7. IV 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Kirk Hamilton — BULLET BY BULLET
Copyright: UNIVERSUM PRESS.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Dok Holidej je snažno udario stražara drškom revolvera po potiljku i udar je tupo odjeknuo u noćnoj tišini. Nije nameravao da ga ubije, već samo da ga za izvesno vreme onesvesti kako bi se osigurao da stražar ne digne uzbunu pre nego što on stigne do skrivenog kanjona u kojem je logorovao ostatak bande.

Hladnjikav vetar zavijao je među stenama na vrhu prevoja i šumeo u vrhovima borova, poigravajući se grančicama i obarajući na tlo šišarke i igličaste bodljike od kojih je ispod borova već bio naslagan dosta debeo tepih. Taj debeli tepih borovih iglica omogućio je Holideju da se nečujno privuče dremljivom stražaru.

Zadižući kragu svog sakoa, pustolov je prekoračio preko onesvećenog čoveka i obišao oko stene iza koje se stražar skrivao. Nalet vetra ga je presekao kao hladan nož, prodirući kroz njegovo odelo do srži kostiju. Ruke su mu već bile utrnule i on se samo nadao da će mu prsti biti dovoljno elastični kad to bude zatrebalo.

Četiri časa pre toga peklo ga je vrelo sunce na prostranim prerijskim širinama. Čak i kada se penjao pustim vijugavim puteljkom kroz predeo ispresecan kanjonima, vreli na koja se odbijala od kamenitih litica žegla ga je kao da se nalazi u peći. Pošao je na put nedovoljno pripremljen i neprikladno odeven u odelo u kojem je putovao dilažan-

som i u kojem je obično sedeo za kockarskim stolom: u sakou od kariranog tvida, svetlim kožapantalo- nama, beloj košulji i prsniku od svile, a sada se nalazio na visini od osam hiljada stopa. Nije očekivao da će ga put za banditima odvesti tako visoko. U stvari, samo čista sreća navela ga je na putokaz kojim treba da pođe, jer je pre toga bio izgubio njihov trag. Sjahavši iz sedla da bi izvadio kamenčić koji se zavukao ispod potkovice na levoj prednjoj nozi njegovog konja, zapazio je pikavac između kamenja. Pikavac je bio suv ali ne i raspadnut od kiše i nevremena, već takvog izgleda kao da tu leži tek nekoliko časova.

Nešto dalje uz padinu, na jednom malom komadu mekane zemlje naišao je na otiske kopita sa jasnim tragovima vrhova eksera. To su bili oni. Poslepodne sa vrha planinskog prevoja zapazio je vijugav pramen dima koji se dizao iz jednog skrivenog kanjona. Istovremeno je, na pola puta od brdskog prevoja, pri svetlosti popodnevnog sunca ugledao svetlucanje metala. Tu je, dakle, bio stražar. Posle toga nije mu bilo teško da se stražaru privuče sleđa.

Sada mu je ostalo još samo da sredi preostalu četvoricu bandita i njegov pohod će biti završen. Nadao se da će kod njih naći ako ne sve, ono bar najveći deo od dve hiljade dolara koliko su mu banditi uzeli, kao i svoju zlatnu tabakeru koju su mu oteli u prepadu na dili-

žansu tri dana ranije. Nadao se da nisu imali vremena da novac potroše, od trenutka napada svakako su bili u bekstvu, jer su očekivali poteru. Holidej je pošao napred čim je u prvom naselju uspeo da iznajmi konja, i verovao je da je ovaj kanjon njihovo skrovište u kojem se oni bezbedno osećaju. Trenutak je, dakle, bio pogodan za napad.

Još uvek podrhtavajući od ujeda hladnog vetra, Holidej se uputio niz senovitu stranu kanjona pitajući se da li će dole niže vetar biti slabiji. Posle dvadesetak metara spuštanja njegova priželjkivanja su se ostvarila. Ulaz u kanjon bio je tu samo nekoliko stotina metara daleko i on se oprezno počeo šunjati napred, grejući s vremena na vreme prste trljanjem ruke o ruku.

Nedaleko od kolibe sklepane od grubo tesanih dasaka, na malom uzvišenju od stena i kamenja desilo mu se da izviije članak. Pre nego što je uspeo da povрати ravnotežu, Dok je pao. Udario je o tlo dovoljno jako da pomeri nekoliko krupnijih kamenova i kotrljanje kamenja nadjačalo je šum vetra. Holidej se sklonio iza jednog većeg kamena i izvukao revolver.

Ali, do tog trenutka, mada je od momenta kada se okliznuo prošlo samo nekoliko sekundi, na vratima kolibe pojavilo se neko bradato lice. Bio je to Pardu, vođa bande. Banditov revolver je grmnuo i pesak je zasuo Doka po licu. Dok je odmah ispalio nekoliko hitaca i kuršumi su odvalili iverje sa vrata, koja je Pardu brzo zatvorio ispred sebe. Dok je iz unutrašnjosti kolibe začuo lupu prevrnutog nameštaja i divlje povike nekolicine ljudi.

Dok se okrenuo ka ogradi od konopaca unutar koje su trčkarali

uplašeni konji. Nanišanio je i jednim hicem prekinuo konopac, a onda ispalio još jedan hitac ispred nogu životinja koje su zaplašene preskočile olabavljeni konopac i u divljem trku pobegle, prolazeći između Doka i kolibe. Koristeći oblak prašine kao zaklon, Dok Holidej je skočio i jurnuo napred. Nadao se da banditi neće očekivati juriš. U trku je izbacio prazne čaure i napunio pištolj. Pustolov je neprimećen stigao do kolibe i udarcem noge izvalio vrata koja su tresnula na suprotni zid. Poguren, glave uvučene u ramena uleteo je unutra pucajući iz pištolja. U tami koja je unutra vladala nazirao je samo pokretne senke.

Nečiji revolver je planuo skoro pored njegovih uha i on se bacio na zemlju pucajući nasumce. Kao odgovor na to blesnuo je revolverski pucanj iz ugla i on je osetio udar olova. Mada skoro ošamućen, uspeo je da razazna čoveka koji ga je ranio i koji se žurno izmicao prema vratima. Holidej je digao „kolt“, nanišanio i pritisnuo obarač. Pardu, vođa bandita, pao je preko praga stenjući u samrtnom ropcu. Uspeo je još jednom da se pridigne i da nanišani na Doka, ali pre nego što je pritisnuo okidač, Dok ga je preduhitrio i pogodio usred lica. Kašljući od barutnog dima kroz koji su se jedva nazirala tela bandita, Dok je pošao prema izlazu iz kolibe. Čuo je da neko stenje i tek posle velikog napora shvatio da je to on sam stenjaod bola. Rana od metka, koji ga je pogodio u bok i izašao ispod desne plećke, bila je teška i obilno je krvarila. Srećom, metak je bio izašao.

Još uvek dovoljno pribran, Dok se uverio da su svi banditi mrtvi i

pošto je kako-tako previo ranu, pretresao je bandite i našao svojih dve hiljade dolara. Zlatnu tabakeru našao je u Parduovom džepu, ali praznu. Pošto je vratio u svoj džep, pošao je prema izlazu iz kanjona, nadajući se da će imati dovoljno snage da siđe niz planinsku padinu do mesta gde je ostavio svog konja. Od gubitka krvi svest mu se već mutila, ali jedno mu je ipak bilo sasvim jasno: biće vraški srećan ako se iz ovoga izvuče živ.

•

Uputna stanica Redings u Koloradu tek se završavala. Glavna zgrada, sagrađena od još sirovih brvana i neofarbanih grubo tesanih dasaka, kao i staja i štala za konje, žutele su se na blistavim sunčevim zracima. Trojica radnika užurbano su radili na završavanju velikog ogradenog prostora za stoku; mazde i konji, koji su trebali da služe za zamene zaprege, nalazili su se u tesnom i privremenom prostoru. Životinje su zbog toga bile nervozne i ukoliko pre veliki koral bude završen, utoliko bolje, mislio je stari Džed Samers kada je, pušeći svoju lulu i žmirkajući od sjaja podnevnog sunca, izašao i zastao na vratima stanice. Na šum iza sebe Džed Samers je okrenuo glavu i ugledao svoju kćerku Meri, koja je dolazila iz velike trpezarije za putnike. Pošao joj je u susret i uzeo iz njenih ruku vedro prljave vode, a ona se umorno naslonila na dovratnik.

— Fju! Mislim da će ovo odgovoriti čak i Džimu Hjummu, glavnom kontroloru stanica — rekla je s osmehom. — On nije rdav čovek, oče, ali više bih volela da obraća pažnju na sigurnost putnika i robe, a ma-

nje na čistoću, i da o tome manje piše u svojim izveštajima.

— Nije sigurno da će on uopšte doći ovamo sledeće nedelje, Meri — rekao joj je Džed. — To su samo priče, kao što su priče da će ovuda biti transportovana najveća pošiljka novca za rudnike u Fajer Springsu. Ali, ako Hjum ipak dode, onda će i ovo drugo biti tačno jer Hjum ne bi dolazio tek onako, bez razloga. To se možeš kladiti — zastao je i namignuo. — Ali, kad linija proradi za neki dan, mogao bi naići i neko mnogo interesantniji, kako se ono zvaše onaj momak...? — devojka je lako porumenela i starčeve oči su zasvetlucale.

— Dosta vremena je prošlo od kad sam videla Holideja, oče. Poslednji put to je bilo pre nekoliko meseci, kada je svratio u onu staru postaju gde smo bili, a posle toga poslao je samo jedno pisamce bez datuma — devojka se snuždila i oborila glavu.

Džed se uozbiljio jer je tek tada shvatio da Dok Holidej nedostaje njegovoj kćeri. Pustolov je na njega ostavio utisak uglađenog čoveka koji svojim izgledom i ponašanjem odskake od većine ljudi koje je u svom pozivu čuvara poštanske stanice upoznao. Imponovao mu je zbog ugleda koji je uživao kao hrabar i odlučan borac, ali i kao legenda pravde o kojoj je slušao. Nije imao ništa protiv pogleda i ljubaznih reči koje je pri kratkim boravcima u poštanskoj stanici upućivao njegovoj kćeri, jer je mislio da je to sve što se među njima može desiti. Kada je po Holidejevom odlasku primetio da je Meri setna, pripisao je to činjenici što treba da napuste staru stanicu i dođu na Redings, gde ih je kompanija po-

slala. Nije mu bilo ni na kraj pameti da Meri može biti zaljubljena u Holideja, jer mu se ljubav prema revolverašu i pustolovu činila besmislenom. Sada je shvatio da je u tome grešio i pozeleo da je uteši. Kada je pogledao Meri, njegove oči su sijale od najtoplije naklonosti.

— Holidej će se pojaviti kad ga najmanje očekujemo, kćeri. Takvi su ljudi njegovog kova.

Meri je uzdahnula. — Znam da si u pravu, oči. Dobro, umesto da razmišljam o tome, biće bolje da namestim zavese i pripremim sve za doček prve dilihance.

— Ja idem da malo pomognem radnicima — odgovorio je na to Džed i sišao sa verande. — Ako ne požure, neka mazga nam može po-beći.

Prosuvši vodu iz vedra, ostavio je posudu na zemlju i pučkajući iz lule male oblačiće dima, pošao prema koralu. Meri je pogledom preletela po horizontu, a zatim je zabcila kosu sa čela i ušla u zgradu stanice.

*

Holidej je uspeo da izađe iz kanjona, ali je od velikog bola skoro izgubio svest. Jedva da se sećao penjanja uz padinu i spuštanja niz drugu stranu kanjona u kojem je oslara kuršumima izrešetana koliba i četiri leša. Veći deo tog puta bio je niz maglovitih slika terena koji mu je klizio pored lica dok je polusvestan puzio uz brdo i na sve četiri bauljao preko kamenitih izbočina žbunja i plitkih jaruga, snega i ledene vode što je tankim potočićima tekla sa brdskih vrhova koji su se kao tornjevi penjali do nedostižnog plavog neba; sve oko njega

činilo mu se za korak udaljeno od realnosti. Ali, bol od rane bio je realan. Isto tako i slabost prouzrokovana gubitkom krvi.

Jedino dezinfekciono sredstvo koje je našao u kolibi bila je flaša rdavog, jeftinog viskija sa znakom munje na etiketi. Krilnuo je od bola kada je nešto tečnosti sipao na otvorenu ranu i zaškripao zubima. Prošlo je izvesno vreme pre nego što je bio u stanju da od platnenih vrećica za brašno napravi primitivan zavoj i utesne ranu. Zatim je zakopčao košulju i ponovo navukao sako.

Za izvesno vreme rana je prestala da krvari. No, kada je počeo da se penje uz brdo, rana se ponovo otvorila i on je osetio da je zavoj kliznuo niz telo. Bilo mu je hladno, ali zima nije dolazila samo od hladne noći, vetra i snega na vrhovima, već i zbog neke unutrašnje hladnoće koja mu je ledila utrobu.

Kada je konačno pao na vrhu prevoja, stenjući i gledajući pred zamagljenim očima mutne slike sveta oko sebe, on nije znao da li je izašao iz kanjona ili ne. Sve je bilo suviše zamućeno da bi toga bio svestan. Ali, kada su mu se misli malo razbistrile, otvorio je oči i pogledao niz padinu prema mestu gde je ostavio svog konja. Konj je još uvek bio tu i čupkajući ostatke polusuve trave, strpljivo čekao. Pogled na vernu životinju delovao je na njega kao najbolji lek. Užagrenim očima ugledao je veliku čuturicu sa vodom, koja je visila na jabuci sedla, i suvim jezikom liznuo izgrizene, ispucale usne. S mukom je ustao i drhtavim nogama posrćući pošao niz padinu, pridržavajući se s vremena na vreme za stene pored kojih je prolazio, da ne bi po-

novo pao. Dok je tako silazio niz breg, nečega se setio: U podnožju stenovitih planina Kolorada nalazio se mesto po imenu Gidings... ne, to je mesto u Teksasu... Redings... da, tačno... Redings... nova poštanska stanica...

Trebalo je samo naći to mesto u tolikom prostranstvu.

Posrćući niz padinu, Holidej je znao da to neće biti lako. Naprotiv, biće đavolski teško. Ali, naći će ga. Moraće da ga nađe.

Život mu je zavisio od toga.

II

Kada je ušao u banku u Sejdž Bondu, Den Beret je bio nervozan. Nije mu se dopadalo to što ga je pozvao Hopkins, direktor ili predsednik, ili bilo šta drugo, kako je Hopkins sebe nazivao. Beret je bio krupan snažan čovek, i hodao je gipko i mladalački živo. Vrat mu je bio snažan i mišićav, ramena podlivena snagom, a četvrtasta brada davala mu je izgled odlučnosti i agresivnosti, što je ponekad, kao u ovom slučaju, uspešno prikrivalo njegovu nervozu.

Zabacio je šešir na potiljak, otkopčao debeli vuneni domaći žaket i ušao u predvorje banke, gde je sedela postarija sekretarica velikog kljunastog nosa, sa naočarima sa metalnim okvirom. Rekao je kratko da ga je Hopkins pozvao.

— Zakasnili ste — odgovorila je. — Mister Hopkins vam je zakazao za dvanaest časova, a sada je skoro jedan čas.

— Konj je uz put počeo da hramlje, gospođo — rekao je iskreno i malo pocrveneo jer je njen odgovor, oštar i glasan, čulo nekoliko

službenika i klijenata. Osećao je kako svi oni zure u njegov pocrveneli vrat; bio je još uvek dovoljno mlad da ga nešto tako uznemiri. — U svakom slučaju — dodao je — sada sam ovde, gospođo...

— Sedite tamo — rekla je i neodređeno pokazala prema nekom predmetu pored zida. — Mister Hopkins sada treba da ruča. Moraćete sačekati da završi.

— Ne znam da li mogu toliko da čekam — rekao je Beret tiho. — Znao da je moj ranč daleko, a ja ne volim da kćerku i ženu ostavljam same. Ako budem čekao, možda se neću vratiti na ranč pre mraka.

Sekretarica ga je hladno pogledala preko naočara. — Trebalo je da dodete na vreme. Mister Hopkinsovo vreme je skupo. On ne može menjati svoj program zbog vas, mister Berete. Sedite i čekajte.

Beret je stisnuo vilice i pozeleo da ode, a da sekretarici i Hopkinsu kaže da odu do đavola, ali je uspeo da se uzdrži. Otkako se oženio sa Edi, sve više je bio u stanju da kontroliše svoj žestoki temperament, koji mu je u ranijim godinama doneo toliko mnogo nevolja. Počeo je da okreće šešir u rukama, što je bio spoljni znak da mu se u duši kuva, ali je ipak prišao stolici pored zida i seo.

Zavio je cigaretu ne obazirući se na pogled pun negodovanja, koji mu je sekretarica uputila. Pošto je zapalio cigaretu, namerno je bacio palidrvce na pod i drsko je pogledao. Ona je već otvorila usta da mu uputi prekor, ali se predomislila i pucnuvši prstom, pozvala jednu mladu službenicu i rekla joj da donese pepeljaru. Mladi rančer joj je odvratio hladnim, bezizraznim pogledom.

— Neću čekati dugo — rekao je.

— Mister Hopkins želi da vas vidi povodom jedne važne stvari... inače vas ne bi ni pozivao da dođete. Pošto ste već tu, za vas bi bilo najbolje da sačekate i razgovarate s njim.

— Neću dugo čekati — ponovio je Beret. — Želim da pre mraka budem kod kuće.

Pola časa kasnije Beret je ustao i prišao njenom stolu. — Odlazim — rekao je kratko.

Ona ga je pogledala iznenađeno i sa negodovanjem. — Ne možete. Mister Hopkins još nije završio ručak.

— I ja sam takođe gladan. Možda može sa mnom podeliti svoj ručak, budući da tako žarko želi da razgovara sa mnom.

Kada je Beret otvorio vratanca niske ograde koja je delila poslovni deo banke od čekaonice za klijente i uputio se prema vratima Hopkinsove kancelarije, ona se glasno usprotivila, ali njega to nije zadržalo. Iako je ona glasno govorila, on je otvorio vrata, ušao i uz tresak ih zatvorio sekretarici ispred nosa. Zatim se naslonio leđima na njih i pošto nije mogla da ih otvori, sekretarica sa kljunastim nosom počela je lupati pesnicama po njima.

Omanji rastom, ćelav i brižljivo odeven, Hopkins je digao pogled sa tanjira. Za okovratnikom je imao zataknut beo salvet. Videvši Bereta, on se namrštio.

— Još nisam spreman za vas. Sačekajte napolju.

— Ni ja ne znam da li sam spreman za vas, mister Hopkinse, ali mislim da sam dovoljno čekaao i neću duže da čekam. Poslali ste po mene i ja sam došao...

— Sa zakašnjenjem od jednog časa — presekao ga je Hopkins.

— Došao sam — ponovio je Beret promuklim glasom. — Prešao sam dvadeset četiri milje i upola obogaljio konja. Nameravam da pre mraka budem kod kuće, a to znači kako treba odmah da mi kažete šta hoćete kako bih mogao da idem.

— Rekao sam vam, Berete, da još nisam spreman...

Den Beret je prešao preko odaje, uzeo tanjir ispred bankara i bacio ga u korpu za otpatke. Istrgnuo je salvet iz okovratnika zaprepašćenog bankara, savio ga i bacio ćelavku u lice baš u trenutku kada je sekretarica utrčala unutra izvinjavajući se Hopkinsu.

— Napolje — grmnuo je Beret i ona istrčala i zalupila vrata za sobom. Bio je besan do prskanja; još samo dlaka i puknuće kao napregnuta struna, a onda bi se moglo desiti da od Hopkinsa napravi kašu. No, uspeo je da stisnute pesnice zadrži čvrsto uz telo. — A sad pričajte — procedio je sekući pogledom malog bankara.

Udarom noge okrenuo je stolicu namenjenu posetiocima i objahao je. Prekrstio je ruke preko naslona, pogledao uporno Hopkinsa i začudio se što je bio tako napet i nervozan. No, odgovor je znao: dogovao je banci novac i nije imao mogućnosti da novac vrati. Bojao se prodaje ranča koju bi banka mogla otvoriti što bi značilo da će Edi i mlada Krisi izgubiti svoj dom; dom koji je on svojim rukama izgradio za njih. To je bio razlog njegove nervoze. Nije se bojao Hopkinsa, ali se đavolski bojao onoga što bi taj patuljak mogao uraditi ne njemu nego Edi i Krisi. Sam Beret uvek bi se mogao snaći, ali otkako se oženio i

dobio dete, postao je i osjetljiviji na neuspehe više nego ikad u životu. Bilo je to isto kao da čovek ima tri srca u koje ubica može da puca.

Te misli ogledale su se na njegovom licu dok je zurio u Hopkinsa i sada je Hopkins postao nervozan. Pošto nije imao kud, on pročisti grlo i otkopčao okovratnik na gojaznom vratu.

— Pa, Dene, mislim da znaš zašto sam te pozvao.

Beret nije hteo da odgovori; nije hteo da Hopkinsu olakša posao.

— Pa da, zvao sam te zbog plaćanja — nastavio je bankar. — Prve dve otplate dao si u roku, ali treću... ona je već prilično zaostala i... bojim se da neću moći da još dugo odlažem.

— Koliko dugo? — zapitao je Beret tiho.

— Pa, ovaj... ono što sam mogao to sam već dopustio — rekao je Hopkins i isturio špicastu bradu, vrativši time sebi nešto od starog arogantnog stava. — Dao sam ti dva počeka, Dene. Ti si potpisao ugovor, sve je bilo po zakonu. Banka se držala svog dela obaveza i dala ti novac; sad ti treba da ispuniš svoje obaveze. Zar to nije pošteno?

— Naravno, slažem se — rekao je Beret razumnim tonom. — Treba mi samo još jedan mesec. Samo da oteram nešto goveda pre nego što počne zima. Oteraću ih na železnicu u Karbing Krosingu i dobiću dovoljno novaca da isplatim banku.

Pre nego što je Beret završio, Hopkins je već počeo da odmahuje glavom. — Za to će ti trebati više od mesec dana. Najverovatnije šest. nedelja, a to bi nas prenelo u sledeću fiskalnu godinu, što jednostavno nije moguće, Dene. Ne, žao mi je. Moram imati taj novac pre kra-

ja meseca ili ću morati da ranč izložim javnoj prodaji.

Beret je ustao i nadneo se nad bankara koji kao da je još dublje utonuo u svoju stolicu pred masivnim rančerom koji se iznad njega uzdizao kao kula.

— To je još samo tri nedelje.

— Žao mi je — izustio je Hopkins kao molbu, a upola kao sažaljenje, i zatim razdraženo pročistio grlo. — Čuj, nemoj pribegavati sili, Dene Berete. To ništa neće rešiti, a ja tražim samo bančin novac nazad. Već sam ti dao dva produžetka i ti se stvarno ne ponašaš kao zahvalan čovek...

Beret se nagnuo preko stola i Hopkins je uplašeno razrogačio oči i uzmakao u stolici. — Nemam zašto da ti budem zahvalan, Hopkinse. Znam da u ugovoru postoji klauzula da na kraju godine ugovor može biti obnovljen. Treba samo da primeniš tu klauzulu.

— Nije probitačno obnoviti ugovor u ovom momentu. Banka mora da obnovi svoje novčane fondove i ako je javna prodaja jedini način da to ostvari, onda će, bojim se, tome morati da pribegne. Nije trebalo da uzimaš zajam koji ne možeš vratiti, Berete.

— Ti... smrdljivi... — Beret je začutao i njegove pesnice su se počele dizati, a na Hopkinsovom licu izbilo je sivkasto bledilo. Beret je savladao želju da udari bankara i samo mu se uneo u lice. — U redu, imam rok do kraja meseca. Tri nedelje. Dotle ću nabaviti novac.

— Kako? — zapitao je Hopkins.

Beret ga je bezizrazno pogledao. — Dobaviću ga. Ali ako ga ne nabavim, a vi odlučite da mi prodate ranč, onda dođite sa naoružanom

pratnjom.. jer ću vas čekati sa puškom.

Okronuvši se na petama, Beret je kao oluja izašao iz kancelarije ostavljajući bledeg i uplašenog Hopkinsa.

*

Dok Holidej nikada ne bi našao poštansku stanicu u Redingsu. Bar ne bi u tome uspeo sam jer nije znao gde se nalazi, a predeo nije poznavao. Tražio je izvesno vreme, a onda su njime ovladale posledice ranjavanja. Ošamućen i blizak halucinaciji pao je iz sedla, udario o tlo i onesvestio se.

Došavši sobi negde kasno ujutro sledećeg dana, uspelo mu je da se popne na jedan visok kamen i dozove svog konja. Uspelo mu je nekako da se popne u sedlo i da se komadom konopca veže za jabuku sedla. Bilo je dobro što je tako učinio jer se slabo sećao onoga što se posle toga događalo.

S vremena na vreme iz bunila ga je vraćao oštar bol i tada je bludeći očima posmatrao nepoznat predeo oko sebe i predmete koji su titravo podrhtavali kao u izmaglici jare. Oštar bol prouzrokovao kaskanjem konja sekao ga je kroz grudni koš, a glava mu je mlitavo padala na levu i desnu stranu. Mrmljao je nešto, ali ni sam nije znao šta. Nije imao pojma gde se nalazi i nije ga se ni malo ticalo kuda ide. No spasao ga je instinkt njegovog konja. Životinja je zapajila svetložučkastu boju sveže tesanog drveta od koje je stanica u Redingsu bila napravljena i uutila se prema njoj. Kada se približila, vetar je doneo miris životinja u koralu i konj je zadovoljno frknuo i ubrzao hod, što je Holideja vratilo na ivicu polusvesti. Osetio je miris

tesane borovine, dima i prašine. Pred očima mu je zaigrala mutna vizija nečeg svetložutog, sivkaste siluete koje su se kretale, oko njea i pre nego što je ponovo izgubio svest, začuo je glasove koje nije razumeo.

Kada je otvorio oči i pred sobom video zabrinuto lice Meri Samers, pomislio je da sanja. Bila je to devojka koju je u dva-tri maha sreo na svojim lutanjima i o kojoj je često mislio kao o oličenju naivnosti i čedne lepote. Pomislija je da će čovek koga ona zavoli biti zaista veliki srećnik, ali je sa setom zaključio da ta sreća nije namenjena njemu.

— Meri? — rekao je hrapavim glasom koji se jedva čuo. — Jeste li to zaista vi?

Lice Meri Samers je zasijalo od zadovoljstva, i ona se nagnula bliže i pogladila ga rukom po razbarušenoj kosi. — Da, mister Holideje, to sam ja. Ne sanjate. Konj vas je doneo ovamo i hvala bogu da ste se izvukli. Dva dana ste bili bez svesti.

Dok se u mislima preračunao i tiho rekao. — To znači ukupno četiri dana — rekao je promuklo. — Jesam li ozbiljno ranjen?

— Dosta ozbiljno. Ne znam koliko ste putovali sa tom ranom, ali ne biste mogli još dugo. Srećom, rana nije inficirana.

— Za to imam da zahvalim viskiju — rekao je Dok i uspeo da se slabo osmehne. — Je li ovo Redings?

— Da. Tata i ja smo premešteni ovde da otvorimo i vodimo stanicu. Čudno, baš juče smo razgovarali o vama i vi ste se odjednom pojavili. Ipak, više bih volela da ste zdravi i čitavi.

— I ja bih to voleo, mis Samers ali ipak vam hvala za sve, lepa devojko.

— Za mene je već dovoljna hvala i zadovoljstvo što vas vidim svesnog. Čekajte samo dok kažem tati. I on je bio mnogo zabrinut.

Holidej je bio zadovoljan zbog ponovnog susreta sa Samersovima, ali zbog svog stanja nije mogao u tom susretu da uživa toliko koliko je želeo. Znao je da će proći dosta vremena pre nego što bude mogao da sedi u krevetu, a da ne govorimo o odlasku. Osećao se slabo i pred očima mu se još sve mutilo, a osećao je i posledice groznice. Sama rana počela je da zaceljuje, ali se još uvek mogla inficirati. Računao je zbog toga da će u stanici dilažanske provesti najmanje nekoliko nedelja.

Možda će za to vreme bolje upoznati lepu Meri Samers i možda mu neće biti previše dosadno, iako je sama pomisao da će na jednom istom mestu ostati toliko dugo vremena bila dovoljno neprijatna.

Posle toga čekala su ga nova putovanja, nova lutanja. U tome nije postojao neki određen cilj i smisao, ali konačno i ceo svet se odvajao kada vrteo oko sebe i kroz vasionu bez nekog vidljivog cilja i jedini smisao toga kretanja bilo je obnavljanje svega i svačega što postoji, diše i kreće se. Uvek je, dakle, postojao neki nastavak onoga što postoji, kao što je nastavak njegovog putovanja dilažansom bila pljačka nastavak pljačke gonjenje i obračun sa binditima, a zatim raniavanje i teturanje kroz preriju do Redingsa. A šta će biti nastavak toga videće se; možda ljubav sa Meri Samers? Da li bi takav nastavak imao neki smisao i da li ga je čovek mogao predvideti? No i ako nije mogao uvek da nađe smisao u tokovima svog života, ako ga skoro nikada nije predviđao, Holidej je morao da

prizna da u njemu uživa, da uživa u njegovoj dinamici i zapletima. Opasnost i rizik su bili za njega droga čijoj se vlasti sa uživanjem prepuštao. No ponekad je isto toliko uživao u odmorima od stalne opasnosti, u odmorima kao ovaj, koji su mu nudili mirovanje, privremeni spokoj i sigurnost. To je, kako mu se činilo, bio razlog da u stanici u Redingsu ostane nešto duže... pored glavnog oličnog u Meri Samers, koja je tom boravku davala opojan miris.

*

Petogodišnja Krisi Beret obisnula se rukama oko očevog vrata i pritislula svoje glatko malo lice na njegovo grubo i neobrijano. On se pretvarao kao da se guši od njenog zagrlja i počeo je davati glasnog oduška svom tobožnjem negodovanju, sve dok ga ona nije pustila. Ali, kada je na njenom licu primetio čuđenje i strah, on se glasno nasmejavao i uzevši je u ruke bacio je nekoliko puta u vis prihvatajući je svojim snažnim šakama sigurnim kao mačino krilo. Zatim je, završivši tu igru, obgrlio drugom rukom oko potisa svoju ženu Edi.

Edi je imala tek nešto više od dvadeset pet godina nasmejala se oduševljeno kada je Krisi vrišteći od radosti počela tući oca svojim malim pesnicama. — Oh, ti — vikala je devojčica — prevario si me.

— Hej lakše — rekao je Den sklanjajući glavu pred njenim rukama. — Ne želiš, valda, da tvoj otac pođe da traži posao modrog i izgrehanog lica kao da ga je mazga udarila?

Pri tome je namignuo na Edi primetio da je osmeh nestao sa njenog lica.

— Misliš li da je to prava stvar koju si odlučio da učiniš, Dene?

On se uozbiljio i spustio Krisi iz naručja, mada je ona ostala čvrsto pripijena uz njegovu nogu. — Da, Edi, to je jedini način. O tome sam razmišljao stotinu puta odkako me je Hopkins pozvao na razgovor. Imam taman dovoljno vremena da do kraja meseca donesem novac.

— Ali... gonjenje stoke... svakako ti neće doneti dovoljno novca, Dene?

— Možda neće — složio se on, ali radiću tri nedelje, a neću trošiti ništa, i imaću punu platu da tresnem Hopkinsu na sto. To možda neće biti dovoljno za celu otplatu, ali će ga umiriti. Moraće da uzme ono što donesem kad vidi da sam voljan da radim i zaradim. To će mi onda dati još jedan predah. Mislim da posle toga neće moći ništa drugo nego da odloži otplatu. Znam ja dosta o tim bankarskim transakcijama. Bankama treba novac, a ne rančevi sa kojima će imati samo muke.

Edi ipak nije izgledala sasvim uverena i pripila mu se uz mišicu. — Volela bih da nisi morao da ideš. Ne volim da ovde ostajem sama.

— Ni ja ne volim da te ostavljam samu — priznao je on. — Ali, tako mora biti, Edi. Brzo ću se vratiti, a onda ćemo imati manje brige — kleknuo je, obgrlio Kristi svojim velikim rukama i zagledao se u nje-ne sjajne, plave oči. — Možda ću čak uspeti da ti donesem jednu pravu pravcatu lutku, gospođice. Kako bi ti se to dopalo?

— Ti si najbolji tatica u celoj pokrajini — povikala je ona i obgrlila ga ručicama oko vrata.

— Šta, zar je to sve? Mislio sam da ću biti najbolji tatica na svetu. Malo sam razočaran.

— A postoji li još neki svet van ove pokrajine, tatice? — zapitala je Krisi naivno.

— Nisam siguran da pored svih knjiga koje si pročitala misliš ozbiljno to što pitaš, ali u svakom slučaju taj odgovor je mudar. O kej. Sad budi dobra, slušaj mamu, a ja ću se vratiti pre nego što budeš mogla da izgovoriš svoje ime.

Uozbiljio se, zagrlio ženu i poljubio je. Zatim je pojahao konja i udaljio se od male ranč kuće sagrađene od brvana i nešto malo kamena oko kamina. Majka i kći su mu dugo mahale rukom i kad je već daleko odmakao, on se okrenuo da im otpozdravi.

Njihovu sliku nosio je u sećanju dok je jahao vrletnim putevima kroz planine, putevima koji ga nisu vodili prema gradu Fajer Springsu, gde je rekao Edi da će poći da potraži posao.

Den Beret je gonio svog konja sve dublje u divljinu kamenitih planina Kolorada, sledeći presušene vododerine i skrivene uvale. Na jednom mestu gde se činilo da nema prolaza kroz gusto žbunje, naterao je svog konja između granja i šiblja puteljkom kojim se niko ne bi uputio ako za to ne bi imao nekog posebnog razloga, i tim puteljkom ispeo se visoko, sve do blizu linije snežnog pokrivača. Zatim je ponovo pošao naniže pored jedne kamenite litice, sve do skupine brežuljaka, i konačno do jednog kanjona od krečnjačkih stena u kojem nije bilo ni traga zelenila. Litice tog kanjona bile su pune pećina.

Na ulazu jedne od pećina pojavio se čovek sa kratkom dvocevkom u rukama. Obarači obe cevi bili su zapeti, a puška uperena na Bereta.

— Stoj — doviknuo je.

Beret se mašio pištolja, ali mu je ruka zastala u pola pokreta kada je primetio dvocevku. Digao je ruke do visine ramena.

— Zovem se Den Beret. Došao sam da razgovaram sa Čipom.

Stražar ga je neko vreme posmatrao, a onda je upola okrenuo glavu i nešto tiho rekao. Odmah mu se približio jedan visok koščat čovek sa jako istaknutim jagodicama. Taj čovek nosio je kosu dugu do vrata i bio je visok skoro sto devedeset centimetara, ali je zbog duguljastog šesira koji je nosio izgledao još viši. Zataknuvši palce za dvostruki opasač sa revolverima, pljunuo je pljuvačku izmešanu sa duvanskim sokom i doviknuo. — Zdravo. Dene. Odlučio si, znači, da nam se pridružiš?

— Treba mi novac. Čipe. Mnogo mi je potreban.

— Sigurno, čim si došao. No, dođi gore i upoznaj se sa momcima. Stigao si u pravi čas. Zaključili smo da nam treba još jedan čovek i mislim da si ti taj.

Beret je sjahao i poveo konja do ulaza u pećinu. Stražar sa dvocevkom je uzeo vođice iz Beretovih ruku, a Čip je prihvatio Bereta ispod lakta i poveo ga u prostranu pećinu koja se pružala do duboko u utrobu brda. Ispod jednog prirodnog ispusta u steni gorela je vatra i dim je odlazio negde u visinu, da bi se razišao neznano gde. Oko vatre sedelo je nekoliko ljudi. Sve su to bili revolveraši tvrdokornog izraza lica i sumnjičavi, i tako su dočekali Dena Bereta.

— Momci, ovo je moj stari pajtaš Den Beret. Delili smo ćeliju u zatvoru i dobro se znamo. Pre nekoliko nedelja rekao sam mu za posao u stanici Redings, ali on tada nije

bio zainteresovan. Predomislio si se, zar ne, Dene?

Beret se samo namrštio. — Neki kepec od bankara po imenu Hopkins naveo me je da se predomislim. Hoće da proda moj ranč. Imam ženu i kćer, i učiniću sve da im sačuvam dom koji sam za njih izgradio i da im pružim udoban život. Zato pristajem da iznajmim moj revolver bez obzira kakav je posao.

Čip Benedikt se lukavo osmehnuo. — Biće to najveća pljačka za koju se u ovoj državi čulo. Kroz stanicu Redings proći će novac namenjen za rudnik Fajer Springs. Blizu trideset hiljada dolara. Prema tome, nećeš iznajmiti revolver, već ulaziš u podelu plena. Lice mu je postalo odlučnije i ostali su hladno pogledali Bereta. — Dobićeš jednak deo s ostalima, jer sam zaključio da je jedini način da sa uspehom obavimo posao nešto o čemu se sada moramo dogovoriti.

Zaćutao je i Beret se lako namrštio. Pogledao je ostale, a onda opet Čipa Benedikta. — O čemu to treba da se dogovorimo? — zapitao je tiho.

Benedikt ga je kratko vreme gledao u oči, a zatim bez uvijanja rekao. — Moramo pobiti sve koje na stanici zateknemo. Čuvara stanice, vozara dilažanse, stražara, putnike, jednostavno sve. Ako nemaš hrabrosti za to, onda je sad trenutak da to kažeš.

Den Beret ga je ozbiljno pogledao, a onda slegnuo ramenima. — Što se mene tiče, nema problema — rekao je nehajno. — Ukoliko dobijem svoj deo.

Benedikt se zadovoljno osmehnuo i rukom obgrlio Bereta oko ramena.

— Dobićeš ga... punih pet hiljada. Kako ti to zvuči?

— Odlično — rekao je Beret. — Pređimo na pojedinosti.

III

Preko ravnice i puta poznatog pod imenom Roki Ran kotrljale su se dilažanse već dugo vremena. Taj put pokazao se ekonomičnim za kompaniju Vels Fargo jer je oblast Roki povezivao sa ostalim svetom. Ljudi koji su živeli bliže planinama dolazili su samo zato da bi se provozali dilažansom do obližnjeg grada ili čak dalje i zato je kompanija odlučila da liniju produži čak i iza Redingsa, pa možda sve do velikih rudnika u kojima je živio znatan broj rudara i drugih naseljenika. Uporno su se pronosili glasovi da će „Vels Fargo“ kompanija preuzeti na sebe čak i prenos velikih suma novca rudarske kompanije u Fajer Springsu, što je do tada organizovala banka uz veoma velike troškove transporta.

Dok su se te priče pričale a stanica se pripremala za doček prve dilažanse, Dok Holidej se brzo oporavljao krepljen negom Meri Samers. Prijalo mu je što je u još uvek tople večeri, posle brojnih časova razmišljanja mogao da razgovara sa starim Džedom o prošlim dobrim vremenima. Ponekad, kada je već bio krepkiji i jači, pomagao je čuvaru poštanske stanice u svakodnevnom poslovanju. Naiveći delom, ipak, Holidej je uživao u laganim večernjim šetnjama pored rečice sa koje su u to doba dizala izmaglica i veče činila još romantičnijim, a prisustvo Meri Samers pored nje još upečatljivijim i lepšim.

Posle skoro tri nedelje provedene na stanici, jedne večeri u toku šetnje Dok se obratio Meri.

— Mislim da ću sutra poći na malo duže jahanje, može biti čak do Skvo Blafa.

— To je dosta dugačak put, mister Holideje — rekla je ona sa prizvukom brige u glasu.

— Mislim da mi neće smetati. Put je lep, a ja se dobro osećam. Hteo bih da proverim svoju snagu, da vidim kako ću se osećati posle nekoliko časova provedenih u sedlu — Dok se odjednom osmehnulo. — A ako biste vi pošli sa mnom, Meri, ja ne bih brinuo i ako bi se desilo da se osetim loše. Mogli biste poneti korpu sa hranom da napravimo mali piknik.

I Meri se osmehnula, ali se na njenom licu odmah ukazao izraz razočarenja. — I ja bih to volela, mister Holideje, ali sutra ćemo imati vrlo naporan dan. Kao što znate, sutra dolazi prva dilažansa iz Fajer Springsa, a sa naše stanice ukrcaće se dva putnika. Oni imaju pravo da ručaju čekajući dilažansu, pa moram nešto da im pripremim. Sem toga, i putnici imaju pravo da nešto preza-logaje, a tu i vozar i možda još neko. Sutra će biti zaista vrlo težak dan za mene.

— O kej, ostavićemo izlet za neki drugi dan. Ali, ja ću u svakom slučaju poći na duže jahanje; hoću da se malo razmrdam. Piknik ćemo održati prekosutra na istom mestu... važi?

Ona je potvrdno klimnula glavom i skrenula pogled u stranu da bi prikrila zadovoljstvo i osmeh koji joj je protiv volje zaigrao na usnama. No kada je progovorila, glas joj je ozbiljno zvučao.

— Pretpostavljam kako to znači

da ćete uskoro otići, mister Holideje?

— Da — odgovorio je Dok neve selo. — Osećam se već dosta dobro i mogu da putujem. Ovde mi je bilo lepo, priznajem, odmorio sam se nauživao društva iskrenih prijatelja... — okrenuo se ka Meri uzeo njenu ruku u svoju — ... Ali, možda je ipak bolje da što pre odem... mada će mi biti žao što ostavljam sve ovo i ... vas. Meri Ali, tako mora biti. Sa mnom nema mnogo sreće, znajte. Džed to zna i objasniće vam.

Pružio je ruke i obgrlio je oko pasa, a onda je privukao sebi. Ona se nije protivila, niti se iznenadila kada je sagnuo glavu i spustio usne na njene, poluotvorene i vlažne. Posle nekoliko trenutaka usne su im se razdvojile, ali su i dalje ostali zagrljeni, pripijeni jedno uz drugo.

— Ovo je zbogom — rekao je Dok.

— Oh, ne, nemojte sada govoriti o tome — prošaputala je i njene ruke su se željno sklopile oko njegovog vrata.

•

Banda Čipa Benedikta bila je spremna. Na izlazu iz kanjona sakupili su se jašući na konjima i Benedikt je oslonjen rukom na kuk prešao pogledom od jednog do drugog.

Den Beret je sedeo na konju ozbiljnog lica, odlučan i bezizraznih očiju; do njega Valt Stern odeven u novo odelo, sa iznošenom putnom torbom preko sedla, uživljen u svoju ulogu slučajnog putnika koji je trebalo da se ukrca na dilažansu i koji je trebalo da se predstavi kao putujući trgovac; pored Sterna na

konju je sedeo Lens Šort koji je u svemu odgovarao svom imenu: koji je živio po zakonu „kolta“, odeven u odelo za preriju i planinu; trebalo je da on putuje sa Sternom i da se predstavi kao kaubojski sa jednog od rančeva dublje u unutrašnjosti; na drugoj strani Bereta sedeo je Koton Metju, a do njega Džek Duan, dvojica prekaljenih surovih revolveraša koji su na svom spisku imali dug niz ubistava i koji su izgledali tačno onako kakvi su u suštini i bili: hladnokrvne, bezobzirne ubice.

Da, priznao je Čip Benedikt sebi, imao je sa sobom zaista prekaljenu bandu, sve same ljude koji su mu bili potrebni za posao kao što je ovaj: dvojicu takozvanih putnika čiji je zadatak bio da srede vozara dilažanse i čuvara, dok bi ostali ujahali na konjima i preuzeli na sebe likvidiranje osoblja poštanske stanice i putnika. Trebalo je da to bude brza, neumoljiva akcija i trebalo je da sve bude završeno za nekoliko minuta. Posle toga pljačkaši bi otišli sa trideset hiljada dolara u bisagama.

— O keji, znate vaš posao — rekao je konačno. — Podimo, Valte, ti ćeš doći u stanicu severnim putem; Lense, ti ćeš dojahati sa zapada. Šta ćete reći kad vas budu zanimali zašto ste kupili karte u Fair Springsu?

Pogledao je naipre u Sterna očekujući odgovor.

— Do vraga, pošto sam putujući trgovac iz Mongomeri Varda kupio sam karte za mnogo pravaca. Ali, kad ću gde poći, to je moj izbor. Kad sam bio u Fair Springsu razgovarao sa tamošnjim trgovcem, kupio sam kartu za Denver ali budući da sam nameravao da

napravim nekoliko poslova sa usputnim trgovinama i naseljima u brdima, rešio sam da se u dilžansu ukrcam tek u Redingsu.

Benedikt je zadovoljno klimnuo glavom. Sevnuo je pogledom prema Lensu Sortu.

— Pošao sam žigosao goveda na rančevima na visoravni, rešio sam da sidem u niziju pre snega. Radio sam na nekoliko rančeva i kupio kartu za Denver, gde sam hteo da odem pre zime. Kartu sam kupio u Fajer Springsu, a onda sam spisao sav novac, pa sam morao da radim još neko vreme nedaleko od Redingsa i zato sam morao da se ukrcam na usputnoj stanici.

Benedikt je opet klimnuo glavom.

— Zvuči uverljivo. Ne mislim da će vas neko gnjaviti i pitati za razloge, ali se u razgovoru može desiti da dodete na to i bolje je da imate spremne odgovore. Mislim da bi trebalo da obratite pažnju samo na jednog čoveka koji je u stanici već tri nedelje. On se zove Dok Holidej i mislim da ste svi za njega čuli. Odnedle je došao ranjen i kei čuvara stanice ga je negovala. U poslednjih nekoliko dana vratio se u formu i njega moramo prvog da smaknemo... ukoliko je još uvek tamo, jer je u međuvremenu mogao i otići, što bi nam silno olakšao posao — bacio je kratak pogled do Dena Bereta. — Slažeš li s tim, Dene? Beret je ozbiljno klimnuo glavom. — Ja znam šta treba da radim. Želim tih pet hiljadarki da bih platio zajam za moj ranč i da bi mi ostalo još nešto u džepu. Malo prolivanja krvi neće smetati ako mi donosi dovoljno novca.

— Tako je. Onda krenimo.

Kanjon je odjeknuo od zvonkog topota kopita po tvrdom kamenu

i grupa ćutljivih konjanika uputila se iz kanjona niz brdske padine prema Redingsu.

•

Koliko se mogao setiti, taj dan bio je jedan od najlepših koje je Holidej doživeo u toku poslednja dva meseca. Sunce je sijalo plamenom i usijano, bacajući oštre senke od svega onoga što mu se našlo na putu, tako da su i senke izgledale kao nožem izrezane. Borove iglice presijavale su se kao metal; snežna kapa presijavala se kao srebrnasti krov na ostrim vrhovima. Orlovi su kružili visoko u nebeskom plavetnilu i do Holidejevog uha pokatkad bi dopirlo njihovo prodorno kricanje.

Pluća punih kristalnočistog vazduha Holidej se osećao spremnim za svaki poduhvat. Ono što mu je maglilo sjaj zadovoljstva zbog dobre kondicije bila je pomisao da sada pošto je sasvim zdrav i čisto, mora da pođe iz stanice na Redingsu najkasnije do kraja nedelje. A to je značilo da mora napustiti Meri. Posle nezaboravne večeri koju su zajedno proveli, to mu sada više neće biti lako. Sjaj Merinih očiju, toplina njenog skladno građenog tela, žestina njenih zagrljaja zaneli su ga do te mere da mu je svaki trenutak proveden sa njom ličio na nezasluzeni dar neba.

Ali, morao je da ode. Morao je poći za svojom sudbinom ostavljajući devojkicu da ona pođe za svojom. Nikakve budućnosti nije bilo za nju u deljenju životnih radosti sa pustolovom i revolverašem koga je svakog trenutka iza ugla moglo pogoditi tane ubice. Bilo je bolje prekinuti romansu odmah i ostaviti je

da još neko vreme živi u sjaju slatkih uspomena. Kasnije, kada ga sudbina opet nanese u Redings, ona će mu verovatno biti zahvalna za odluku koju je doneo. U međuvremenu, pre nego što ode moraće još malo da vežba sa pištoljem. Bila je šteta kvariti pucnjima pištolja savršenstvo mira tog dana, ali je od njegove veštine često zavisio život. Kod Skvo Blafa sjahao je s konja i postavio nekoliko meta. Izvadio je pištolj i revolverski pucnji su stostruko odjeknuli i uplašili nekoliko ptica koje su kričeći poletele prema nebu, a njihovo kričanje sprečilo je Holideja da čuje udaljenu pucnjavu koja je doprla iz pravca postaje na Redingsu.

•

Valt Stern i Lens Šort odmarali su se na ležaljkama usputne stаницe. Stern je preturao nešto po svojoj otvorenoj putnoj torbi i listao neke papire, a Šort je leškario sa šeširom namaknutim na oči i rukama skrštenih u krilu. Očigledno da je dremao.

Obojica su se odjednom trgli jer je do njihovih ušiju dopro šum približavanja konja koji su dolazili iz pravca planine. Začulo se slabo udaljeno di-hal i jedva čujno pucanje biča. Sa svakim minutom zveckanje opreme i kotrljanje točkova dilžanse bilo je sve jasnije. Stern je digao pogled sa svojih papira, a Džed Samers se pojavio na vratima pored njega i odbio nekoliko dimova iz lule. Izvadio je iz džepa prsnika srebrni časovnik sa znakom kompanije Vels Fargo i proverivši vreme zadovoljno zamumlao.

— Dolaze nešto ranije — rekao

je, ali nije pogledao Sterna ni Šorta. Okrenuo je upola glavu i rekao preko ramena. — Je li ručak gotov, Meri? Bak već dolazi.

— Kad oni stignu, ručak će biti gotov — odgovorila je Meri iz velike kuhinje. — Dodaću još malo suvog drveta na vatru i krompir će porumeneti.

Stern je savio papire i složio ih u neki zamišljeni poredak, a zatim ih vratio u torbu. Šort je zevnuo i ispravivši se u ležaljci, gurnuo palcem šešir sa uzanog lica. Prešao je rukom po neobrijanoj bradi.

Zatim je dva puta udahnuo vazduh kroz nos. — Ej, taj ručak zaista dobro miriše — rekao je.

— Da, Meri je odlična kuvarica — rekao je Džed. — Svakako bolja nego bilo koji kuvar na ranču, to smem da se kladim.

— I ne bi izgubio opkladu — složio se Šort. — Poslednji kuvar čije sam jelo jeo bio je najgori od svih kuvara koje sam sreo za trideset godina. Nije čak umeo ni hleb da preseče — pogledao je u Sterna. — Prijatno je napuniti stomak dobrom hranom pre polaska na posao, zar ne?

Stern je nabrao obrve. — Verovatno... pretpostavljam da jeste.

Šort je ustao ne skidajući oka sa Sterna. — Idem da uzmem mesto za stolom i da smotam par dobrih odrezaka sa krompirom pre ostalih. Hoćeš li sa mnom, trgovče?

Stern je klimnuo glavom shvatajući Šortovu nameru: taj čovek, mada sićušan, imao je nezajažljiv apetit i želeo je da se dobro najeđe pre pljačkanja dilžanse. U svakom slučaju, ručak će dati vre-

mena Benediktu i ostalima da zauzmu poziciju.

Sedeći za dugačkim stolom obojica su žvakali svoje govode odreske i sveže pečen hleb zalivaajući to gutljajima kafe okruženi putnicima koji su časkali s vozarom diližanse. Na kraju stola sedeo je čuvar diližanse sa kratkom dvocevkom teškog kalibra pored sebe. Sa svog mesta stražar je kroz vrata mogao da vidi diližansu oko koje su se muvali radnici i zamenjivali konje. Kutija sa novcem nalazila se ispod vozarevog sedišta i stražar je bio spreman da opali na svakoga ko bi joj se približio.

Stern je preko ivice šolje pogledao Šorta i ovaj je lagano klimnuo glavom i pružio ruku ka salvetu koji mu je ležao u krilu. Ali, umesto da uzme salvet, potegao je „kolt“ i ispod stola nanišanio na čuvara i lagano palcem zategao obarač.

Na jedva čujan metalni zvuk koji se mešao sa čangrljajem posuda, ali koji ipak nije promakao njegovom iskusnom uhu, stražar je okrenuo glavu kao munjom ošinut. Šort mu se osmehnuo, a onda ga ustrelio u trbuh. Stražar je pao na leđa i prevrnuo stolicu. Žene su zavrištale, a muškarci skočili na svojim mestima. Istog časa Stern je prislonio cev pištolja na vozarevu slepoočnicu i pritisnuo obarač. Krv i mozak poprskali su sto.

Dvojica ubica su skočili vitlajući revolverima i u odaji je nastao haos i panika. Jedan kauboj se mašio pištolja i Šort ga je ustrelio. Jedan putnik, naizgled nalik bankaru, mašio se skrivenog pištoljića i Stern je u njega ispalio

dva hica. Dolazeći iz kuhinje, Džed Samers je odmah shvatio situaciju i skočivši nazad, zatvorio vrata za sobom. Pritisnuvši ih leđima, doviknuo je pobledeloj Meri da dogura težak radni sto. Poduprli su stolom kvaku na vratima koja su se već tresla od nasrtaja sa druge strane. Odjeknulo je nekoliko pucnjeva i veliki komadi cepanica odleteli su sa teških vrata.

Jedna oštra iverka zakačila je Meri po licu i ona je prigušeno kriknula. Džed je povukao dalje od vrata, a zatim skočio da dohvati „vinčesterku“ občešenu o klin iznad vrata i dograbivši je ubacio metak u cev.

— Beži u dvorište — doviknuo je svojoj kćeri i Meri je posrćući potrčala prema zadnjim vratima. Uspela je da ih otvori i posrćući izade napolje. Džed je odgovorio paljbom na paljbu iz trpezarije, ali se trgao kada je iz dvorišta začuo pucnje. Okrenuo se na vreme da vidi kako Meri pada na zadnjoj verandi. Ispunjen nevericom Džed je pošao prema njoj i kleknuo pored svoje kćeri, zureći u krvavu mrlju na prsima njene bluze. Devojka ga je gledala očima ispunjenim bolom.

Na topot kopita koji se čuo u dvorištu Džed je digao glavu i ugledao konjanika kako u trku puca iz pištolja. Džed se stresao pogođen jednim metkom. Instiktivno je opalio iz puške, ali je promašio, a odmah zatim Den Beret je u njega ispalio još dva hica. Starac je pao preko Merinog tela i Den Beret je još jednom opalio na njega, a zatim odjurio prema ulazu u stanicu odakle se čula paljba.

Trojica radnika na postaji bili

su se dočepali revolvera i skriveni iza kamenog valova pucali su na bandite. Stern i Šort su izašli iz glavne zgrade puneći pištolje. Radnici su pripucali na njih i Šort je posrnuo pogođen u rame. Stern je kleknuo i uzvratio paljbom. Benedikt i Duan su u trku napravili polukrug i s boka pripucali na radnike. Jedan od njih je poskočio i ustuknuo hvatajući se grčevito za krvavo lice. Još četiri kuršuma su ga pogodila i svaki put njegovo telo se grčevito trglo, a zatim je pao i umirio se. Preostala dvojica uplašeni onim što su videli digli su ruke i ustali, ali je Benedikt opalio i jednog pogodio među oči. Drugi je nadao u beg i pretrčao samo nekoliko metara pre nego što ga je Duan raskomadao hicima iz dvocevke.

Na stanici je odjednom zavladała tišina remećena samo povremenim njakanjem mazgi koje su se poplašile ili rzanjem konja. Iz unutrašnjosti zgrade čulo se ječanje.

Benedikt se okrenuo u sedlu. — Zar je neko još živ? — dreknuo je.

Den Beret je već sjahao i sa revolverom u ruci uputio se prema kući. Moment kasnije začuo se pucanj. Zatim se vratio nazad i pogledao Benedikta.

— Ne, niko nije živ — rekao je kratko u odgovor na banditovo pitanje, a zatim se vratio u odaju. Kada se sledeći put pojavio, u ruci je držao svilenu čipkom obrubljenu kesu umrljanu krvlju i nekoliko komada nakita koji su pripadali dvema putnicama. Digao je ruku sa zlatnim lančićem na kome je visilo zlatno srce s urezanim cvetom i jednim smaragdom.

— Ima li neko nešto protiv da ovo zadržim za moju ženu?

Niko nije imao ništa protiv. Otvorio je kesicu i izbrojao oko stotinu dolara u novčanicama i sitnini. Jedna novčanica bila je malo zamrljana krvlju.

— Ovo će odgovarati mojoj kćeri za njenu lutku. Ona voli da šije lutkama haljine.

Niko nije obratio pažnju na njega i on je kesicu stavio u džep zajedno sa lančićem. Ostali su pretresli druge putnike i radnike, kao i Džeda Samersa. Za to vreme Benedikt je sedeo na zelenom sandučiću skinutom sa dilažanse. Ostali su se ubrzo okupili oko njega zureći u jaku bravu.

— Biće potrebno više od jednog hica da se razvali ova brava. Možda ćemo morati da upotrebimo malo dinamita — rekao je Benedikt.

— To je malo opasno, zar ne? — zapitao je Beret. — Da se ne ošteti novac?

Benedikt je odmahnuo glavom. — Neće ako se pažljivo radi — osmehnuo se lukavo. — A ja znam kako to valja raditi. Pomozite mi da kovčeg natovarim na jednu mazgu, odnećemo ga u skrovište — stavio je nogu na kovčežić i dodao. — Sve ste odlično obavili. Nema svedoka.

— Hoćemo li spaliti stanicu? — zapitao je Beret.

Benedikt je odmahnuo glavom. — Ne. Dim bi se video sa velike udaljenosti i mogao bi nekoga privući. Sledeća dilažansa dolazi tek kroz tri dana. Pođimo.

Pošto su uzeli sve što je bilo od vrednosti, banditi su natovarili kovčeg na mazgu i uputili se

prema brdima ostavljajući mrtve razbacane oko stanice kao plen lovcima koji su već kružili na nebu.

Dva časa kasnije Dok Holidej se vratio s izleta i zatekao pustoš... i mrtvu Meri Samers.

IV

Šerifska stanica u Denveru nalazila se na spratu iznad poslovnice kompanije „Vels Fargo“ u ulici Šerman i to više povučena u zadnji deo zgrade. Prostorija je bila obložena tamnim hrastovim drvetom, ne toliko zbog prijatnog izgleda koliko zbog izolovanja buke koja je neprekidno dopirala sa gradskih ulica. Dosledno tome dvostruki prozori retko kada su bili otvoreni i prostorija je zaudarala na ustajali miris duvana i miris kožnih fascikli koje su se nizale na policama.

Denverski šerif nije bio neka izrazita pojava, ali je ostavljao utisak čvrste i temeljne ličnosti. Obično je radio sam ili sa svojim pomoćnicima, ali ovaj put u kancelariji su sedele i dve nove ličnosti. Jedna od njih bio je šerif Vajat Ern, slavni šerif iz Dodž Štrija, koji je pre nekoliko godina postao federalni šerif i svoju veštinu rukovanja revolverom upotrebio novim, više naučnim metodama ratovanja sa kriminalom. To je pomoglo da u svojim poslovima postigne velike uspehe, što mu je opet donelo znatnu meru strpljenja u traganju za kriminalcima. Vajat je iz iskustva znao da čovek koji strpljivo čeka svoj trenutak na kraju i uspe. Ali, ovo-

ga puta i on je bio nestrpljiv da nađe besne pse koji su bezdušno iskasapili ljude kod Redingsa, a među njima Meri i Džeda Samersa.

Vajat ja ćutke pušio cigaru i s vremena na vreme bacao pogled na treću ličnost u kancelariji, koja je smrknutog lica sedela nasuprot njemu. Taj treći čovek bio je Dok Holidej, sada već sasvim oporavljen, iako se njegovo bledilo još uvek naziralo ispod suncem opaljenog lica. Holidej je sedeo u fotelji, pušio tanku „havanu“ i očima sjajnim i ledenim gledao čas Vajata a čas denverskog šerifa. Usne su mu bile čvrsto stisnute, bez linije osmeha na uglovima, iako je bio zadovoljan što je posle dugo vremena sreo svog starog prijatelja.

— Na tom poslu radi zasada nekoliko ljudi, Dok — rekao je Vajat. — Ja ne mogu da se uključim, jer sam zauzet drugim poslovima, ali vi imate određene ruke da tragate za ubicama. Ako je potrebno, dću vam pismeno ovlašćenje da sve bude u okviru zakona.

— Ovlašćenje mi nije potrebno, Vajate — rekao je Dok smirenim glasom koji je odudarao od vatre u njegovim očima — Vi znate da ja imam svoje metode.

Vajat je klimnuo glavom. — Kružile su glasine da je „Fajer Springs Boraks“ kompanija najmila „Vels Fargo“ da prenosi novac za njen račun. Izgleda mi da je neko mislio da su te glasine tačne.

Holidej je još čvršće stisnuo usne. — Koliko su odneli?

Vajat je duboko uzdahnulo. — Nešto manje od osam hiljada dolara.

— A ja nisam bio tamo — izustio je s mukom Dok.

Vajat Erp ga je kratko pogledao. — Da ste bili, i vi biste bili mrtvi.

— Možda. Ali bih se osećao bolje nego sada.

— To je glupo. Čista je sreća što ste se u to vreme nalazili u bрдima. Ne biste mogli mnogo da učinite jer je banda brojna. Jeste li nešto zaključili iz tragova?

Holidej je lagano odmahnuo glavom.

— Jahali su tamo-amo, a sem toga, odveli su konje iz korala i mazge tako da su pobrkali sve tragove. Imam utisak da su se razdvojili.

Vajat Erp je klimnuo glavom i počeo prevrtati neke papire. — U svakom slučaju, čini mi se da imamo neku polaznu tačku.

Holidej se zainteresovao i nagnuo se napred u stolici.

— Da — nastavio je Erp. — Pregledao sam stanične knjige. Na licu mesta našli smo dvanaest leševa uključujući tu i radnike, vozara i čuvara. A trebalo je da ih ima četrnaest.

Holidej je upitno nabrao obrve. — Kako to?

Erp je kažiprstom kucnuo nekoliko puta po papirima. — Prema ovim dokumentima, bila su dva putnika koja su kupila karte u Fajer Springsu, a trebalo je da se ukrcaju u dilžansu na Redingsu. Ta dvojica su Katler i Alard, što verovatno nisu njihova prava imena — bacio je pogled do Holideja i primetio da ovaj grozničavo razmišlja. Erp se osmehnulo i dodao. — Da, možda su to dvojica ubačenih bandita koji su trebali da zavaraju čuvara i vozara. Kad su svi sedeli za stolom i ručali, odjednom... bum! Ubili su

ih obojicu, a ostali banditi su navalili spoja. Potpuno iznenađenje.

— Pod uslovom, naravno, da su se taj Katler i Alard pojavili.

— Mislim da moramo poći od pretpostavke da su došli na stanicu. Ako je to tačno, a njihova tela nisu nađena, to znači da su oni saučesnici.

— I da imamo polaznu tačku — dodao je Dok tiho.

— Karte su kupili u poslovnici u Fajer Springsu. Verovatno su to mesto izabrali jer ih tamo niko ne poznaje, ali možda ćemo imati sreće i možda će se činovnik setiti kako izgledaju. Kad dodemo do njihovog opisa, pregledaćemo poternice.

— Može biti da nisu učenjeni, Vajate.

Vajat Erp je slegnuo ramenima. — Može biti da nisu, ali ovaj poduhvat mnogo liči na profesionalne ubice. Otuda postoji velika verovatnoća da su za njima raspisane poternice. Ako budemo saznali njihova imena, uz opis koji ćemo dobiti, to će nam biti put za traganje.

Holidej je klimnuo glavom i ustao. — To je sve što nam treba. Ako bih uhvatio te zlikovce...

Vajat Erp je umorno sklopio oči za trenutak i otvorio usta kao da će nešto reći, ali se predomislio i skupivši papire na gomilu, pritisknuo ih jednom pepeljarom.

— Budite oprezni, Dok — rekao je konačno.

Stigavši do vrata, Holidej se okrenuo lica nepomičnog kao od grana.

— Paziću — rekao je malo promuklim glasom. Prošao sam kroz mnoga iskušenja i vi znate moje poglede. Ali, sada imam jak razlog da ne uletim u nesmotrenu pogibiju. Cilj mi je da te zlikovce sve do po

slednjeg pohvatam i predam u ruke pravde ili. . . — začuao je i laganim korakom izašao napolje, zatvorivši potom vrata za sobom.

Vajat Erp je napucao usne i nabrao obrve. Nije mu se svidelo ono što se odigravalo u Dokovoj glavi. Dok mu je bio dobar prijatelj i znao je o čemu on sada razmišlja. Znao je da ga muči ono što se desilo na Redingsu i da će uleteti u veliku opasnost kako bi doprineo da krivci za masakr budu pohvatani i kažnjeni. Može biti da će zbog toga uleteti u nevolju iz koje neće biti u stanju da se izvuče, a on, Vajat Erp, nije u mogućnosti da podeli s njim i nađe mu se pri ruci.

Vajat Erp je poluglasno izustio kletvu i ljutito zgužvao opušak cigare na debelu staklenu pepeljaru.

*

Kada su se banditi okupili oko gvoždem okovanog kovčezica, u velikoj pećini nastala je tišina. Čip Benedikt je čučnuo ispred njih i ispred kovčezica, mičući bezglasno usnama dok je brojao papirne novčanice i slagao ih pored malih gomilica zlatnog i srebrnog novca poredanog na jednoj ravnoj steni. Odsjaj svetlosti iz jedne petrolejske lampe odbijao se od gomilica metalnog novca, ali niko nije gledao na njih jer su sve oči bile upravljenе na Benediktovo lice dok je ovaj hitrim pokretima prstiju brojao novčanice iz poslednjeg svežnja i odjednom ih bacio na zemlju prevrnuvši pri tom već uredno naređane gomile.

— Sto mu gromova! Osam hiljada. To je sve! — pogledao je netremice ostale skoro ošamućen saznanjem da se nisu dočepali velike pošiljke novca kao što su očekivali. Stisnuo je usne i lice mu je pocrve-

nelo od ljutine kada su ostali počeli da negoduju. Uspravio se naglo i cela grupa je instinktivno uzmakla. Ruke su mu se spustile do drški revolvera i ledenim pogledom vođa bande je presekao svoje pomagače. — Nemojte sad početi da optužujete mene. Svi ste kao i ja čuli da će u kovčegu biti trideset hiljadarki. Mora biti da je kompanija nešto izmenila.

— Ili možda nikad nije ni nameravala da novac pošalje dilažansom — rekao je Den Barot. Njegov pogled sukobio se sa besnim Benediktovim pogledom. — Nikakve žalbe ne mogu sada ništa da izmene. Tu je osam hiljada dolara i još nešto ekstra plena koji smo uzeli od putnika. To je bolje nego ništa, pa hajde da podelimo to što imamo.

— Čekaj malo — jetko je izustio Lens Šort, pritiskajući levom rukom prijav zavoj u košulji koji se video kroz poderotinu od metka. — Sad više nije sve isto. Hoću da kažem, rečeno nam je da svako može očekivati minimum od pet hiljadarki. Ja mislim da imam pravo na najmanje hiljadu pet stotina. Na kraju, Valt i ja smo imali zadatak da sredimo profesionalce... čuvara dilažanse i stražara. Prema tome, ja smatram da nas dvojica treba da dobijemo po dve hiljadarke a ostalo vi podelite kako hoćete.

Benedikt je zažmirio očima, a ostali su počeli glasno da protestuju. Vođa bandita ih je pustio da se izviču, a onda je lagano pošao napred i odgurnuo ljude u stranu dok se on i Šort nisu našli jedan naspram drugog.

— Lense, ne misliš valjda to ozbiljno? — zapitao je tihim ali otvoreno pretećim glasom.

Šort je prikrrio svoju nervozu i žustro klimnuo glavom. — Mislim, nego šta, Cipe. Vidim da Valt ne kaže ni ovako ni onako, ali smatram da je pošteno ono što sam rekao. Mi smo prvi počeli. Da smo mi riksirali, vi ostali bi sada ležali u mrtvačkim sanducima.

Pre nego što je Šort završio Benedikt je već počeo da cunsađuje glavom i kratkonogi revolveraš je znao da će morati da potegne revolver. Računao je, stoga, da to treba da učini odmah, dok Benedikt još nije spreman. Lens Šort je bio brz: njegova desna ruka pružila se ka dršci revolvera i istovremeno kada je stisnuo dršku, palcem je zategao obarač. Ali, ma koliko da je bio brz, Šort je razrogačio oči i usne su mu zaustile da povuče „ne“. Ali, bilo je kasno; njegov krik bio je prigušen grmljavinom Benediktovih pištolja koji su istovremeno planuli. Sićušno Šortovo telo bilo je skoro podignuto od zemlje i odbačeno na zid pećine. Šort je klonuo na tlo, a tane iz njegovog pištolja odletelo je negde u tamu pećine.

Benedikt je zadržao revolvere u rukama. — Ima li još nekoga ko se ne slaže sa podelim na jednake delove?

Niko se nije javio.

— Sad ćemo svi dobiti još po nekoliko stotina — rekao je Den Beret čučnuvši pored gomile novca. Uklonio je jednu gomilicu u stranu, jer je tanak mlaz krvi iz Šortovog tela počureo prema njoj.

Dok Holidej se žurnim korakom popeo uz stepenice koje su vodile do kancelarije Vajata Erpa i ušao u hodnik. Zakucao je na vrata u ušao unutra pre nego što je čuo odgovor.

Vajat Erp je razdraženo digao glavu, ali se osmehnuo kada je ugledao Doka.

— Nisam očekivao da ćete se tako brzo vratiti.

— Vodio sam rezervnog konja, pa sam ga menjao tokom puta — priznao je Dok sedajući. Izvukao je komad papira iz prašinom pokrivene jakne i bacio ga na pisači sto. — Imamo sreće — rekao je. — Jedan službenik stanice u Fajer Springsu setio se dvojice ljudi koji su kupili karte od Redingsa. Činilo mu se čudno da su dva čoveka u različito doba dana kupili kartu za istu polaznu stanicu i zbog toga ih se setio. U svakom slučaju, po njihovom opisu prilično sam uveren da je jedan od njih Lens Šort.

Vajat Erp se iznenađeno trgao.

— Šort? Ta mala guja? — Zatim je dodao pročitivši zapis na papiru. — Možda si u pravu. On je tipičan ubica i zločin na Redingsu mogao bi biti njegovo delo. A šta je sa drugim? Imate li neku ideju ko bi to mogao biti?

Holidej je odmahnuo glavom. — Meni je nepoznat. Zna li s kim bi taj mogao jahati?

— Ne znam. Poslednje što sam o njemu čuo bilo je da je umakao pred predstavnicima zakona u Arizoni. Moraćemo da pogledamo poternice iz ranijih godina.

Vajat Erp je ustao i pošao do jedne zavese u dnu odaje, iza koje se u malom udubljenju nalazila polica sa fasciklama. Rukom je pokazao na gomile požutelih poternica. — Evo to je tu, ali to je veliki posao, Dok. Neke poternice su stare nekoliko godina.

Holidej je uzdahnuo i hitnuo šesir na stolicu. — Ukoliko pre počnemo, utoliko bolje — rekao je i

uzeo u ruke jednu gomilu poternica.

— Zar ne biste voleli da se najpre okupate? Izgledate kao da ste se valjali u prašini. Bolje ćete se osećati ako se najpre odmorite.

Dok Holidej je zastao i neveselo pogledao Vajata Erpa. — Odmoriću se kad budem znao da li među ovim poternicama ima negde opis i onog drugog. A i tada ću ostati samo toliko da se spremim za put.

Spustio je prašljave poternice na ugao pisaćeg stola i seo na stolicu pored njega. Vajat Erp je lagano odmahnuo glavom i sam uzeo drugi svežanj poternica.

Oko tri časa ujutru pred njihovim umornim očima, crvenim od napora, poigravala su izbledela slova. Holidej je čitao kao omamljen. Pola časa kasnije Vajat Erp se odjednom uspravio u stolici.

— Valt Stern — izustio je u jednom dahu. — Časti mi, to mora biti Valt Stern.

Holidej je žurno pružio ruku i uzeo poternicu koju mu je Vajat pružio. Na njoj je bio ne samo opis nego i crtež. Brzo je pročitao i uporedio opis na poternici s onim koji je zapisao. — Da, to je on, Vajate. Jeste li čuli da je nekada jahao sa Lensom Šortom?

Vajat Erp je nabrao obrve. — Da, čuo sam da su jednom zajedno opljačkali banku u Oregonu, gde su ubili blagajnika i jednog građanina. Možda bi pobili i druge da se na vreme nije pojavio šerif sa četvonicom pomoćnika.

— Onda su to naši ljudi. Pokušaću da saznam po gradovima u pokrajini da li neko zna gde se nalaze.

— Čujte, Dok, trebalo bi najpre

da se odmorite. Poslaću nekoga da to sazna umesto vas, važi?

Holidej je lagano klimnuo glavom i umorno klonuo ramenima. — U pravu ste, Vajate, potreban mi je odmor. Ali, vratiću se ovamo posle doručka. Ako vi ne budete ovde, onda ostavite nekog drugog, važi?

Vajat Erp je klimnuo glavom i lako se osmehnulo. — Samo pođite i odmorite se.

Holidej je zevnuo i izašao napolje. To su bili njegovi prvi koraci na dugom putu koji se neće završiti sve dok poslednji počinilac krvavog pokolja na Redingsu ne bude predat u ruke dželata... ili ne bude mrtav.

V

Krisi Beret obgrlila je rukom oca oko vrata, držeći čvrsto prstima lutku koju joj je dao.

— Divna je tatice, divna. Je li stvarno moja? — pitala je tepajući.

On je stisnuo njeno krhko telo i nasmejao se srećan što je ponovo kod kuće. — Da, mala moja, tvoja je — okrenuo se ka nasmejanom Edi tražeći nešto rukom u džepu jakne. — Nisam zaboravio ni najlepšu devojku u pokrajini — rekao je i dao joj svilenu kesu sa srebrnom kopčom.

Edi je iznenađeno opustila donju usnu.

— Otvori je — rekao joj je nasmejan od uha do uha.

Edi Beret je otvorila kopču i pogledala u kesicu. Zastao joj je dah kada je iz nje izvukla novčanicu od dvadeset dolara. — Oh, Dene — rekla je drhteći od iznenađenja i zadovoljstva.

— To je tvoje medena. Radi s tim šta hoćeš. Kupi sebi neku lepu haljinu ili bilo šta drugo. To je tvoje.

— Ali... ali... Dene šta se desilo? Ne mogu da uzmem toliki novac...

— Uzmi ga i iskoristi ga samo za sebe — rekao je tobož nabusito. — Krisi je dobila poklon za sebe, a ja imam sve što mi treba. Pored toga, meni je najveće zadovoljstvo bilo da svratim u banku u Sejdž Bendu, da tresnem hiljadu dve stotine dolara na Hopkinsov sto i da od njega zatražim založnicu za ranč. Sa najvećim zadovoljstvom sam pocepao založnicu njemu pred nosom — Nasmejao se glasno. — Trebalo je da mu vidiš lice.

Edi ga je zabrinuto gledala. Bojala se da će se u jednom momentu probuditi i da će saznati da je sve to samo san. — Odakle ti novac, Dene? — prošaputala je očigledno u strahu kakav će odgovor biti.

On je obrgrlio i privukao bliže sebi. — Nećeš verovati kad ti kažem. Lako sam našao posao u Fajer Springsu. Oterali smo stoku do željeznice i znaš šta je onda bilo? E vidiš, Edi, učinio sam nešto što nikada u životu nisam uradio. Ostali su pošli da potroše novac na piće i žene, a ja sam popio dva piva. Dok sam pio pivo gledao sam kako drugi igraju faro.

Edi ga je čvrsto stisnula rukom za ruku. — Oh, Dene, nisi se valjda kockao?

On se još šire osmehnuo i energično zaklimao glavom. — Da, Edi, jesam. Zaigrao sam na ruletu i za dva sata dobio nešto manje od dve hiljade dolara. Tačnije, hiljadu šest stotina i nešto.

— Da li je to moguće?

— Da, moguće je. Stari Den više neće morati da broji svaki cent. Tako se desilo, medena, i zato sam mogao da platim založnicu tako da

je ranč sada naš... naš u potpunosti, da ga možemo graditi, prodati ili spaliti ako nam je volja. Ali, naš je. Više nećemo imati materijalnih briga, zar to nije neverovatno?

Edi je klimnula glavom, ali joj je lice ostalo bezizrazno. To je zaista bilo neverovatno, nije mogla shvatiti kako se odigralo. A onda joj je Krisi gurnula lutku pod nos.

— Gledaj šta sam dobila, mamice. Sad mogu da joj šijem haljine.

— Oh da, u mojim bisagama ćeš naći još nešto... ako pažljivo potražiš.

Devojčica je otrčala i njegova žena ga je ozbilino pogledala. — Dene — rekla je — čini mi se da je ova kopča pravo srebro.

Baret se lagano okrenuo i rekao. — Da, verovatno. Ali čekaj da vidiš šta još ima u nioi.

Kolena su joj zadrhtala kada je iz male pregrade izvukla zlatan lančić sa visuljkom u obliku srca. Glas joj je nesigurno zadrhtao.

— Oh, Dene, je li... je li sve u redu? Hoću da kažem, šta je ovo na kosi? Ova tamna mrlja? liči mi... liči mi na krv.

Donja usna počela joj je podrhtavati, ali se u tom momentu njen muž okrenuo da dočeka devojčicu koja je utrčala u kuću. Edi ga je gledala, ali začudo, umesto sreće koje ju je dotle plavilo, činilo joj se da joj dušu sve više obuzimaju strepnja i strah.

*

Posle podele plena banda Čipa Benedikta se razišla. Čip Benedikt je otišao u nameri da potraži neke stare prijatelje u Utahu. Duan

i Koton Metju pošli su na sever, gde je Metju imao neke rođake. Valt Stern je odjahao na jug do železnice, gde se ukrcao za Vagonmund, gde ga je čekala devojka Lulu.

U Vagonmundu je postojao predstavnik zakona, šerif po imenu Kordel, mlad čovek, brz na revolveru, koji je nekoliko opasnih bandita poslao zauvek na groblje. Šerif Kordel je bio inteligentan i preduzimljiv čovek; imao je skoro fotografsku memoriju za lica i trebalo mu je samo pola dana da pročita ko je Valt Stern. Bandit se nalazio u Lulinoj sobi na spratu iznad saluna. Kordel je na spoljne stepencije postavio jednog zamenika, ali se ovaj sapleo na gomilu kutija i buka je opomenula Sterna koji se u tom momentu oblačio. Ovaj je kratko pogledao devojku koja je još ležala na krevetu i zgrabio revolver iz pojasa okačenog na ivicu kreveta.

Priljubivši se uz zid pored prozora, pogledao je dole na ulicu i video šerifovog zamenika koji je skočio u zaklon iza gomile sanduka.

— Do đavola, značkaroš — promrmljao je Stern i okrenuo se prema devojci. — Hoćeš da zaradiš nagradu?

Lulu je pobleдела i sasvim se razbudila. — Za ime božije ne. Valte. Nisam ih ja pozvala. Čui. čekala sam te toliko dugo i...

Začutala je i Stern se trgao jer je Kordel revolverom zakucao na vrata.

— Izadi, Sterne. Kuća je opkoljena. Ne možeš pobeći. Ne poteži oružje jer...

Stern je opalio tri hica u vra-

ta i devojka je vrisnula. Iza vrata se začuo jauk, a zatim pad nečijeg tela na drveni pod. Stern je zgrabio šešir i opasač i stolicom razbio prozor. Ispalio je jedan hitac na šerifovog zamenika i ovaj je prilegao iza sanduka. Stern je onda mrko pogledao devojku i digao revolver. Ona je kriknula i bacila se sa kreveta u trenutku kada je Stern pritisnuo obarač. Tane ju je pogodilo ispod plečke i odbacilo je na zid.

Stern je onda skočio sa sprata na ulicu, gde ga je šerifov zamenik dočekao paljbom iz puške. Bandit je ugledao zamenikove noge između sanduka i opalio. Šerifov pomoćnik je samrtnički kriknuo jer ga je tane pogodilo u bradu i raznelo mu vilicu.

Valt Stern je skočio i potrčao prema zadnjem delu sporedne ulice, gde je ostavio svog osedlanog konja. U trku je skočio u sedlo i okrenuvši konja podbo ga petama u slabine. Istovremeno je izvukao pušku iz futrole i u trku pripucao. Ljudi privučeni pucnjavom pohitali su da se sklone od kuršuma. Negde je zveknulo razbijeno staklo. Jedan metak odbio se i pogodio gvozdeni lonac izložen ispred trgovine gvoždarskom robom. Žene i deca su vrištali, a ljudi su se bezglavo sklanjali s puta pomahnitalom banditu.

Ne prestajući da puca, Valt Stern je pobeгаo iz grada.

Istog dana posle zalaska sunca u Vagonmund je prispeo i Dok Holidej. Prošao je pored sveže humke na groblju i na krstu pročitao da grob pripada šerifu Kordelu. Ušavši u grad. Dok je pojahao slabo osvetljenom glavnom

ulicom do jedne kuće ispred koje je bio istaknut natpis LEKAR.

Predstavivši se, Holidej je zatražio da razgovara sa ranjenom prostitutkom Lulu.

— Ona je dosta loše — rekao mu je doktor — Tane je pogodilo ispod plečke i izašao na prsa. Možda će se izvući a možda neće. U svakom slučaju, ne želim da je neko uznemirava. Ako treba da umre, neka umre na miru. Lulu nikada nikome nije učinila nikakvo zlo i taj ubica nije morao da je rani.

— Dopustite mi da razgovaram s njom i postaraću se da taj zlikovac više nikada nikoga ne ubije.

Doktor ga je poveo u sobu gde je ležala polusvesna devojka. No, pošto ju je Dok nekoliko puta tiho pozvao po imenu, ona je otvorila oči i zagledala se u tavanicu.

— Valte? — prošaputala je tako tiho da je Dok jedva čuo.

— Ne, gospodo, ja sam Dok Holidej. Valt Stern je pokušao da vas ubije, jer je mislio da ste ga vi izdali.

Njeno lice se za trenutak zgrčilo od bola, ali su pri sećanju na ono što se desilo njene oči ljutito zasijale.

— Kučkin sin... — prevalila je preko usana. — Ja nikada...

— Polako, smirite se. Znate li kuda je otišao?

Ona je lagano pokrenula glavu levo i desno.

Holidej je obuzdao nestrpljenje i tiho nastavio. — Bio je dosta dugo sa vama. Mora biti da je ipak nešto rekao. Na primer, gde namerava da ode i šta misli da radi.

Dok je govorio, Holidej je primetio da devojka duboko razmišlja. Lice joj se nekoliko puta zgrčilo i disanje joj je postalo isprekidano i šumno. Ali, u njenim očima bilo je još života i Dok je računao da će se bes protiv Valta Sterna ipak nešto učiniti.

— Gonim ga već izvesno vreme, gospodo — dodao je Dok. — On je ubio još jednu devojku. Ne, ne lažem vas. Čuli ste svakako za pokolj na stanici Redings? Stern je bio tamo, a isto tako i Lens Šort. Morate mi pomoći da ga uhyatim, Lulu.

Ona nije ništa odgovorila i doktor je spustio ruku na Dokovo rame. Pustolov je duboko uzdahnio od razočaranja i uspravio se. — U redu, doktore, odlazim. Ostaću noćas u gradu. Možda će joj ujutru biti bolje.

Lulu je ujutru zaista bila bolje; doktor nije znao šta je uzrokovalo to čudo, ali se devoičino stanje znatno popravilo. Kada je Holidej ušao u njenu sobu, ona je još uvek bila bleđa, ali je disala normalno i u njenim očima iskrio je život.

— Valt je nameravao da ode u mesto zvano Alamoza.

— U južnom Koloradu? — zapitao je Dok željno.

Ona je nabrala obrve. — To je jedina Alamoza za koju znam.

— Ima još jedan grad sa tim imenom u Teksasu.

— Biće da je ovaj u Koloradu — rekla je devojka. Zaćutala je za neko vreme i dodala. — Tamo živi njegov otac i on će ga posetiti.

— Kojim putem do noći? — Rekao je da će poći preko prerije.

a zatim kroz planine Retl Snejk. On ih dobro poznaje.

Holidej je stisnuo usne u leden osmeh. — I ja. Mnogo hvala, Lulu. Kad ga uhvatim, vi ćete dobiti nagradu. Postaraću se da vam je pošalju.

— Ne želim... — zaustila je, a onda je začutala i stisnula usne. — Da, hoću. Zašto da ne? Ranio me je jer je mislio da želim nagradu na koju tada nisam ni pomišljala. Da, pošaljite mi nagradu, amigo.

— Hoću — rekao je Dok samouvereno. — Hvala još jednom.

Deset minuta kasnije Holidej je opet bio na putu jašući dugonogog prsatog mrkova koga je kupio u gradskoj štali. Vlasnik štale nije želeo da proda tog konja, ali ga je Holidej dobrom cenom i uz pripomoć pretećeg pogleda na to naterao. Konj je bio brz i izdržljiv, i vlasnik štale mu je garantovao da će brzo stići vranca koga je prethodnog dana prodao Sternu.

Holidej je dosta brzo stigao do brda Retl Snejk, ali je tu usporio jer je morao da potraži tragove. Držao se vododerina i uvala, računajući da će Stern učiniti isto u želji da se otrese eventualne potere. Niko, međutim, iz Vagonmunda nije oformio poteru i pošao za ubicom sve dok Holidej nije krenuo njegovim tragom.

Kada je zaključio da se za njim nije digla vojska gonilaca, Stern je postao donekle nehajan. Dok je Holideju trebalo nekoliko časova da prati trag kroz brda, kada je došao na visoravan, Stern je krenuo lakšim putevima i nije se trudio da prikrije tragove. Tako je Holidej lako da ih nađe i

išao je za njim držeći se svakog zaklona na koji je naišao, svestan da se Stern u nekom momentu može odlučiti da eventualnu poteru sačeka u zasedi.

Negde pred zalazak Sunca prvi put je ugledao Vaita Sterna. Ubica se nalazio u jednoj uvallu i skupljao je drva za vatru koja je gorela pored izvora. Očigledno da se osećao bezbednim. Holidej je sjahao iza nekog žbunja i oprezno poveo svog mrkova niz stazu.

Holidej je stigao Sterna zahvaljujući samo velikoj sreći. Da se ovaj u Vagonmundu nije uplašio i upaničio, ne bi se desilo da ga Lulu izda. Njegova velika greška bila je što je pucao na nju ili možda čak što je uopšte pošao da je vidi.

Dok Holidej je bio zahvalan nebu što je Stern pogrešio. Žarko je želeo da se dočepa tog čoveka. Ali, nije bilo suđeno da se to desi.

Njegov konj je stao pored jedne zmiije po kojima su ta brda i dobila ime, i pre nego što je Dok mogao nešto da učini, konj se propeo na zadnje noge, njisnuo i trgnuvši uzde oborio Holideja. Holidej se našao blizu besnog reptila i primetio je da zmija menja smer svog napada. Otkotrljao se i otrovni zubi su za dlaku promašili njegovo lice. Udarom drške revolvera razmrskao je zmijinu glavu, ali je šteta već bila pričinjena: Stern ga je čuo.

Ostavivši svoje stvari bandit je skočio u sedlo i poterao konja dok je još ležao prebačen preko njegovih leđa. Kada je stigao do kraja jaruge, već je bio propisno podahao. I Holidej je potražio svog mrkova i poterao ga u jarugu, ali se predomislio i poterao ga načinom jer je primetio da Stern skreće prema visoravni. Bila je to Sternova greška,

trebalo je da produži istim pravcem. Njegov vranac bio je umoran, a njegova brzina sve manja. Holidejev mrkov ga je počeo stizati i Stern je pripucao iz revolvera.

Dok je poterao konja iza jedne stene i izvadio „vinčesterku“ iz futrole. Stigavši do drugog kraja stene, video je da je Stern odlučio da beži niz padinu. Kasno, pomislio je Dok poredonosno i prineo pušku ramenu. Nije ciljao u čoveka jer je hteo da ga uhvati živog. Pogodio je konja i Stern je polетеo preko njegove glave i otkotrljao se niz padinu.

Kada je ustao na noge, bez revolvera koga je u padu izgubio, Holidej mu se već približavao sa naperenom puškom i Stern je skočio u žbunje. Holidej je opalio iznad njegove glave i čuo kako je kuršum proleteo kroz granje. Zatim se Dok digao na uzengijama, ugledao za trenutak begunca i poslao još jedan metak iznad njegove glave. Ubica je i dalje bežao ne obazirući se na grane koje su ga šibale po licu. A onda, iza gustog žbunja koje se odjednom prorediti, Holidej je ugledao provaliju i usporivši svog konja, udobnije se namestio u sedlu.

Stern nije imao kuda da beži.

Kada je Holidej izjahao iz žbunja Stern je čučao zgrčen i čekao sa komadom grane u ruci. Čim je ugledao Doka zamahnuo je granom i izbio mu pušku iz ruke. Dok se zabacio u sedlu, a mrkov je uplašeno poskočio i Dok je izleteo iz sedla. Otkotrljao se da bi izbegao noge uplašenog konja, a Stern je priskočio pokušavajući da ga udari tojagom. Tojaga je pogodila jedan busen zemlje samo nekoliko santimetara daleko od Dokove glave. Dok se ritnuo nogama i podiğavši Sterna ispod kolena, oborio ga s nogu.

Kada je ubica pao na tlo, Holidej se bacio preko njega i zgrabivši ga za ruku, počeo udarati njegovom rukom o stenu sve dok Stern nije pustio tojagu. Bandit je sada iščupao pregršt trave i bacio je Doku u lice. Pustolov je ustuknuo, a Stern je ustao i udario Holideja glavom u grudi. Dok je izgubio dah i okrenuo se, a Stern ga je udario nogom u bok. Holidej je pao i otkotrljao se, a onda ustao na ruke i kolena. Stern je zarežao kao zver i ponovo dograbio tojagu u nameri da Holideju smrskava glavu.

Pustolov je zario prste u zemlju, zgrabio pregršt sitne zemlje i bacio je Sternu u lice. Stern je pokušao da uzmakne i zateturao se. Dok je rukama uhvatio Sterna iznad članaka nogu, čvrsto ih stisnuo i onda iz sve snage digao iznenadenog ubicu i prebacio ga preko svog ramena.

Stern je svom težinom pao na zemlju. Dok je skočio za njim i uhvatio ga blizu ivice provalije. Rukom je ščepao ubicu za prsa košulje i zadržao ga u tom položaju dok mu je zadao nekoliko udara. Konačno je Holidejeva pesnica pogodila Sterna u pleksus i ovaj se zgrčio da bi ga u lice dočekalo Holidejevo koleno.

Sudar kolena i Sternovog čela muklo je odjeknuo i ovaj se zateturao nazad do ivice provalije. Vidivši krajičkom oka zamašnjeno dno provalije, bandit je prestravljen iskolačio oči. Zakoprcio se u nameri da se udalji od ivice, ali je Dok priskočio i ščepao ga za kosu. Stern je zakrkljao kada mu je Stern zabacio glavu unazad kao da će mu slomiti vrat.

— Za daleku si daleko od smrti, Sterne — izustio je Dok zadihano.

— Mogu te gurnuti preko ivice ako samo prstom mrđnem, momče.

Da bi potkrepio svoju pretnju, Holidej je povukao Sterna za kosu i digao ga malo sa zemlje. Bandit se zaneo još nekoliko santimetara bliže ivici i njegovi prsti su se kao kandže stegli oko Holidejeve ruke. Holidej je seo na zemlje i pritisnuo bandita nazad na ivicu provalije.

— Do dna je dalek put Sterne — likovao je Holidej. — A tamo ćeš brzo stići ako mi odmah nešto ne kažeš, jasno?

Stern je klimnuo glavom pokušavajući da pročisti zategnuto grlo.

— Ne gubi vreme pokušavajući da me uvertiš da nisi bio na Redingsu. Znam da si bio i hoću ime na ostalih.

Stern je počeo da odmahuje glavom i Holidej mu je još jače gurnuo glavu unazad.

Bandit se koprcalo, uvijao i očajnički krkljao, ali ga je Holidej držao tako punih trideset sekundi, a onda je polako popustio. — Nemam vremena — rekao je cedeći reči kroz zube. — Ona devojka mi je bila dobra prijateljica, čak i više od toga. A sada... ko vas je vodio? Ti nisi bio dovoljno mudar da to sam izvedeš, a još manje Šort.

— Čip... Čip Benedikt — zavao je Stern.

Dok je nabrao obrve. Nije očekivao da će u ovom kraju čuti ime tog bandita. Kada je poslednji put čuo za njega, Čip Benedikt se nalazio u zatvoru u Kenjon Sitiju. Kao da mu je čitao misli, Stern je dodao.

— Izašao je iz zatvora pre dva meseca. Pre vremena, zbog primer-nog ponašanja.

— Gde je sada?

— Pošao je da obiđe rođake u

Jutahu. To je sve što znam, časna reč.

Holidej se zamislio. Stisak njegove ruke je popustio i Stern je odjednom skočio u poslednjem očajničkom pokušaju da sreću okrene na svoju stranu. Holidej je instiktivno skočio unazad i pri tome pustio bandita koji je padajući glavačke u ponor. životinjski kriknuo. Njegovi prsti su kao kandže uhvatili ivicu provalije, ali su zemlja i trava popustili pod njegovom težinom. Holidej je pružio ruku da ga uhvati. Uspeo je da prstima dograbi čizmu ali je Sternovo telo bilo već u zaletu i čizma je odjednom izmakla iz Holidejeve ruke. Dok je kao pero leteo kroz vazduh pored litice provalije sve dublje u ponor, do Holidejevih ušiju dopirao je njegov sve udatjeniji očajnički jauk.

Holidej je pogledao preko ivice u ponor sa izrazom razočarenja na licu. Nije mu bilo žao što je Stern mrtav; njega su ionako čekala vešala. Ali, žalio je što je umro pre nego što mu je saopštio još informacija o Benediktu i ostalim zločincima. No svejedno, pomislio je gledajući smrskano telo duboko u provaliji. Znao je Benediktovo ime. Poći će za njim i od njega će saznati imena ostalih ubica.

Kada se uspravio, Holidej se osetio čudno spokojnim i smirenim. Nije mu se žurilo. A i zašto bi se žurio? Imao je trag kojim će poći do Merimih ubica. Laganim korakom pošao je prema svom konju.

Odněkud je bio uveren da mu se ništa neće desiti pre nego što i poslednjeg zločinca preda u ruke pravde; posle toga... videće već šta će biti.

VI

Na putu prema Hokins Fletsu, u jednom malom naselju, čak nedovoljno velikim da se nazove gradom, u blizini granice države Kolorado, Čip Benedikt se još jednom sreo sa Džekom Duanom i Kotonom Metjusom. Od dana kada su se razdvojili bilo je prošlo već pune dve nedelje. Benedikt je bio već skoro bez novca i sve vreme je proklinjao zlu sreću koja je dovela do toga da im u ruke padne tako mala suma. Računao je da će, ako prikupi nekoliko pouzdanih ljudi, moći još jednom da pokuša sa nekom bankom ili dilžansom, ili nečim drugim. Želeo je da se pred svojom rodbinom u Jutahu pojavi sa bisagama punim para, da im dokaže da je u svom poslu imao uspeha, bar isto toliko kao i njegov ujak Džad, jedan od najpoznatijih drumskih razbojnika u državi Mormon.

Susret sa Duanom i Metjusom bio je srećan slučaj, računao je, pogotovo kada je saznao da njih dvojica imaju još nekoliko stotina dolara.

— Gle, gle, čini mi se da ovo treba proslaviti — rekao je Benedikt. — Mora biti da je sudbina htela da se ponovo sretnemo. Tražim ljude koji će mi pomoći da zgrabimo neki pristojan plen. Vas dvojica biste odlično odgovarali.

Metjus ga je pogledao sumnjičavo. — Kakav plen možemo zgrabiti ovde, Čipe? — zapitao je. — Džef i ja smo morali da pobegnemo nošto smo udesili dvojicu lupeža u Pegaz Springsu; to je jedini razlog što smo ovde.

— Dabome, kao što sam rekao, sudbina je htela da se ponovo sastanemo.

— Šta imaš na umu, Čipe? — zapitao je Džef Duan. — Ostao sam sa malo para i ne bih imao ništa protiv lako stečenog plena.

— Nisam siguran da li će biti lako stećen ili ne — priznao je Benedikt. — Ne znam još ni šta će to biti, ali računam da ćemo nas trojica naći nešto što će se isplatiti.

— Neka to bude nešto bolje nego Redings — promrmlija je Metjus.

Benedikt je žmirnuo očima i ruka mu se nehotice spustila do drške revolvera. Metjus se uplašeno trgao.

— Ne pominji mi to, Kotone.

— Čuj Čipe, nisam mislio ništa... nisam...

— O kei — presekao ga je Benedikt razdraženo. — Vidite, Hokins Flets je odmah iza onog brežuljka. Hajdemo tamo da nešto popijemo i da oslušnemo. Možda ćemo čuti nešto interesantno. Ako ne, možemo poći dalje, do nekog većeg grada na severu, gde ćemo sigurno naći neku bogatu banku.

Nasmejao se glasno i ostali su mu se pridružili i pojahali iza brežuljka, u gradić Hokins Flets. Gradić se sastojao od dva tuceta razbacanih zgrada na jednoj padini iznad potoka koji se brzo gubio u crvenkastoj prašini ravnice. Ulazeći u grad naišli su na sveštenika koji ih je pogledao i žurno se počeo krstiti.

— Mislite li da nas je prepoznao? — zapitao je Metjus.

Benedikt se pogladio šakom po vilici. — Može biti da je prepoznao mene. Mislim da je u Kenjon Siti-u bio neko vreme kapelan.

Duan je izvadio pušku iz futrole na sedlu, ali je Benedikt stavio šaku na njegovu ruku i odmahnuo glavom.

— Nemoj. Ne ubijaj sveštenike.

Džefe. Verujem da to donosi nesreću.

Duan se začudio što iz Benediktovih usta čuje to priznanje ali je samo slegnuo ramenima i vratio oružje nazad u futrolu. Sveštenik se lagano udaljio i više se nijednom nije osvrnuo.

Trojica bandita su se uputili pravo prema salunu. Salun je bio nisko rabatno zdanje sa krovom od dasaka i zidovima od brvana. Meštani koji su se našli pred salunom pogledali su se nespokojno kada su banditi sjahali sa prašnjavih konja i širom otvorili leptir vrata saluna.

Za šankom je stajalo pola tuceta gostiju i sve oči su se okrenule prema došljacima, a razgovor je namah zamro. Benedikt je poručio bocu viskija i uzevši tri čaše, odneo sve to do jednog stola u dubini saluna. Trojka je ćutke pila i očima šarala odajom. Tada je Benedikt zapazio neko kretanje iza jedne zaveses. Ustao je, prišao do zaveses i vrhom revolvereske cevi uklonio tkaninu. Osmeh mu se lagano razlio licem i on je pokretom glave dao znak svojim pratiocima da mu se pridruže.

Kada su mu njih dvojica prišli on je raskrilio zavesu i otkrio deset-ak ljudi koji su sedeli u sobi zamračenoj od oblaka duvanskog dima. Razdeljeni u dve grupe igrali su poker, a u svakoj grupi karte je delio jedan profesionalni kockar. Igrači su digli glave i pogledali došljake.

— Pretpostavljam da nemate ništa protiv da se ja i moji ortaci pridružimo u igri? — rekao je Benedikt s usiljenim osmehom.

Jedan od kockara, čovek uzanog lica sa čupavim brkovima, ustao je i zbacivši kraj kaputa otkrio dršku revolvera nisko pripasanog na bedru.

— Moraćete da pričekate, prijatelju — rekao je kratko.

Benedikt je odmahnuo glavom. — Ja i moji ortaci nikad ne čekamo.

Kockar se trgao. Dvojica igrača spustili su ruke sa stola i odmakli stolice.

— Moraćete — ponovio je kockar.

Benedikt se ledeno osmehnuo i ustrelio ga u srce. Kockar se pružio unazad, odbio se od zida i pao na kolena pre nego što se potrbuške ispružio na podu. U odaji je nastala trka i svi su potražili spas u bekstvu na zadnja vrata. Drugi kockar je pružio ruku prema pištolju skrivenom ispod kaputa, ali ga je Džef Daun pogodio hicem iz revolvera posred lica.

— Vi ostali se ne mešajte — grmnuo je Benedikt i svi su stali kao ukopani. Metjus je prišao do šanka i uperio revolver na goste koji su pohnitali prema vratima.

— Vratite se ovamo, gospodo — rekao je tiho.

Benedikt je sekao pogledom igrače pokera. — Mi smo sad tu, gospodo. U stvari, može se reći da smo tu i u celoj ovoj jazbini... bar za izvesno vreme.

— Hoćete da kažete... da preuzimate grad? — zapitao je neko nesigurnim glasom.

— Grad? — izustio je Benedikt prezrivo. — Rupu ili jazbinu pre bih rekao, a ovo je sigurno rupa. No, tačno je da preuzimamo vlast. Nikoje ništa neće biti ako radite ono što vam kažemo. A prvo što ćemo vam reći, to je da nam donesete nešto za klopou... i žene.

— Šta? — promucuo je čovek. — Mi u Hokins Fletsu nemamo salun-ke zabavljačice, mister. Neke su bile tu, ali su otišle...

Zastao je u pola rečenice jer mu

je Benedikt prislonio cev revolvera na slepoočnicu. Banditovo preteće lice nalazilo se samo stopu daleko od njegovog. Građanin je nervozno progutao vazduh.

— Nismo ni pomenuli salunske zabavljačice, rekli smo samo žene, zato nadite neke, mister, ili ćemo jednom po jednom od ovih ljudi prosvirati metak kroz glavu. Jasno?

Igrači pokera su se uplašeno zbili pored zida, a Benediktov sagovornik je uplašeno klimnuo glavom i izašao. — Podi s njim, Džefe — naredio je Benedikt Duanu i ovaj je požurio za prestrašenim građaninom. Voda bandita se bezizrazno osmehnuo ostalima. — Vi se postarajte da budemo zadovoljni i neće biti nikakve nevolje. A sad neka neko donese nov špil karata, pa da zaigramo poker kao prijatelji.

Sveštenik je prepoznao Čipa Benedikta i budući da je putovao po pokrajini, znao je da tog bandita traže u vezi sa nekom pljačkom i ubistvom na stanici Vels Fargo kompanije. Pošto je video Benedikta, odjahao je iz Hokinsa kao vetar, jer se bojao da ubica može poći za njim.

Hitao je toliko da je morao da ostavi svog tovarnog konja, a njegov konj je izdržao samo do ulaza u glavnu ulicu susednog grada. Grad nije bio veliki i sveštenik nije znao ni njegovo ime, ali je taj grad imao šerifa...

Šerif je pobledeo kada je čuo Benediktovo ime i odjednom se setio da ima hitnog posla u nekom drugom mestu. Ali, pre nego što je otišao, stigao je da iznenadenom svešteniku kaže da bi bilo dobro ako

pošalje telegram centrali kompanije Vels Fargo.

Pošto nije imao drugog izbora, sveštenik je tako postupio i pre nego što je sačinio telegrafsku poruku, šerif je paklenom brzinom izjurio iz grada prema brdima.

Telegram je stigao na sto Vajata Erpa u Denveru i on je odmah telegrafski obavestio Doka Holideja u Pegaz Springsu. Desilo se da je Dok bio u stanici kompanije kada je vest stigla. Vest bolja nego što se nadao. Benedikt je viđen u gradu udaljenom samo pola dana jahanja. Dok je iznajmio odmornog konja, snabdeo se municijom i odjahao prema Hokins Fletsu.

Nadao se samo da će Benedikt i njegovi pajtaši, ma ko oni bili, biti još uvek u gradu kad on tamo stigne. Skratio je da su revolveraši, koji su viđeni sa banditskim vođom, ljudi koji su umešani u masakr kod Redingsa. To mu je sasvim odgovaralo.

Pošto je Stern bio mrtav, a još trojica su se nalazila u Hokins Fletsu, preostao mu je još jedino Šort da potpuno zaokruži bandu ubica. Od želje da budu kažnjeni za njihova zlodela svrbeo ga je prst desne ruke. Naravno, nije znao da je Šort već davno bio hladan leš.

Hokins Flets nikada tako nešto nije doživio i verovatno nikada neće doživeti. Trojica bandita su bukvalno preuzeli grad i koristili su ga kao svoju prćiju. Sve vreme držali su kod sebe dve žene iz grada i zadovoljavali se njima kad su hteli. Otac jedne od tih devojaka, a obe su bile veoma mlade, poginuo je po-

kušavajući da spase svoju kćer. Duan ga je bez reči ubio. Otac druge devojke bio je već davno mrtav i kada je njena uplakana majka došla i počela preklinjati da je puste, Benedikt je strgao odeću sa nje i naterao je da naga prođe glavnom ulicom.

U međuvremenu su pretresli kuće i trgovine i pokupili sve oružje. Nisu uspjeli sve da skupe, ali su se služili terorom da zaplaše građane. Još prve noći zapalili su trgovinu, a ista sudbina zadesila je još dve kuće. Neki ljudi su bili ranjeni; ubice su uživali u svojoj moći i kretali su se ulicom arogantno dignute glave, skoro stalno pijani.

Jedne noći, međutim, građani su zaključili da su stvari otišle suviše daleko jer je Koton Metjus upao u spavaću sobu jednog mladog braćnog para, pucao na muža, a zatim nasrnuo na ženu dok je muž na smrt krvario u krevetu pored nje.

Našla su se šestorica ljudi dovoljno odlučnih da napadnu trojicu ubica. Skriveno oružje je doneto i podeljeno. Devojkama taocima krišom doturena poruka. Bilo je dogovoreno da se u jednom određenom trenutku obe devojke udalje od bandita, a građani bi tada na njih izvršili napad.

Plan je donekle dobro uspeo. Devojke su pobile, ali građani nisu bili dovoljno surovi. Trebalo je da odmah pobiju bandite, ali umesto toga, oni su ih najpre pozvali na predaju.

Benedikt se bacio na pod iza jednog stola i pripucao na prozor, gde je ugledao lice jednog od građana. Staklo se uz zveket raspršilo i građanin je bolno kriknuo. Džef Duan je pripucao iz puške i izrešetao čoveka koji je upao na vrata. Koton

Metjus je opalio iz kratke dvocevke i oborio dvojicu građana, raskomadane i krvave.

Preostali su pobegli, a banditi raspaljeni krvlju počeli su da mahnitaju i izašavši na ulicu, pripucali su na vrata i prozore obližnjih kuća. U tom trenutku iza brežuljka dojahao je Dok Holidej. Jedan od građana, koji su pokušali da napadnu bandite, bežao je iskočenih očiju misleći samo o tome kako da se spase. Dok se nagao u sedlu i dograbio ga za okovratnik. Težina uhvaćenog građanina zamalo što ga nije povukla iz sedla, ali Holidej je uspeo da sačuva ravnotežu i snažno prodrma uplašenog čoveka.

— Kakva je to pucnjava? Je li Benedikt u gradu?

Begunac se pribrao i klimnuo glavom. — Da, Benedikt i Metjus i Duan. Uzeli su vlast u gradu i mi smo pokušali da ih oteramo — zajecao je i prekrpio lice rukama. — Pokušali smo... oh, bože, samo pokušali. Mi smo ipak samo mirni građani a ne revolveraši.

Holidej je već jahao vadeći uz put pušku iz futrole. Ugledao je trojicu bandita kako pijani posrću niz glavnu ulicu pucajući bezobzirno na sve što bi im zapalo za oko. Primećili su ga i Holidej je ispalio jedan hitac i pogodio Džefa Duana. Ovaj se srušio u prašinu, a iz rane na vratu krv je prsnula kvaseći suhu zemlju.

Videvši to, Koton Metjus je pijano zatreptao očima, ali je Benedikt prepoznao Holideja i pobežao prema salunu. Metjus se konačno pribrao i digao dvocevku. Oružje je grmnilo, ali je bandit još bio uzdrman prizorom Duanove smrti i snop olovne tanadi je promašio. Pognut po konjskom vratu Holidej je ispalio

jedan hitac i Metjus se zateturio i lagano klonuo na zemlju.

Pre nego što je Metjus mrtav pao na tlo, Holidej je naterao konja na trotoar ispred saluna i sagnuvši glavu, naterao životinju kroz leptir vrata. Ugledao je za trenutak Čipa Benedikta kako beži prema zadnjoj odaji. Bandit je zastao na pragu i opalio iz puške.

Holidej je skočio iz sedla na šank, a odatle iza šanka. U letu je izvadio revolver i ispalio hitac prema zadnjoj odaji. Zatim se zakotrljao prema zidu pored ulaza u sporednu odaju i iz donjeg ugla ispalio hitac prema Benediktu zaklonjenom iza stola. Kuršum je pogodio Benedikta u rame i udar taneta odbacio ga je na zid. Bandit je ispustio pušku, ali je potegao jedan revolver i ispalio dva metka na Doka.

Kada je Holidej izvirio iza svog zaklona, ugledao je bandita kako šepajući beži niz ulicu. Zadnja vrata saluna njihala su se poluotvorena i Holidej je u jednom skoku jurnuo kroz njih i bacio se na zemlju da bi izbegao hitac koji je digao gejzir prašine pored njega.

Za vreme koliko traje treptaj oka pridigao se na jedno koleno stežući obema rukama dršku svog „kolta“. Jedan za drugim opalio je dva hica i Benedikt je pao na zemlju kao povučen nekom nevidljivom žicom. Bandit se prevadio na stranu u prašini i kašljući mlazeve krvi pokušao da nanišani. Holidej je u dva tigrovska skoka priskočio do njega i pritisnuo nogom ruku u kojoj je držao revolver. Sav zadihan Dok je kleknuo pored njega i prislonio cev pištolja Benediktu na čelo. Ali, spustio je obarač. Nije više postojalo ništa čime bi mogao naterati tog čoveka da mu kaže ono što neće:

bio je suviše blizu smrti i Benedikt je to znao. Jednom rukom pritiskao je ranu na grudima, a između prstiju i iz usta curio mu je mlaz tamne, crvene krvi.

Pa ipak, kada je pogledao Holideja, u njegovim očima blistao je sjaj trijumfa.

— Gde je Šort? — zapitao je Dok nadajući se da će mu bandit možda ipak reći. Ali umesto toga, Benedikt se počeo smeјati. Bilo je to više prigušeno krkljanje nego smeh, ali je banditova namera bila jasna.

— Šort je mrtav — zakašljao se Benedikt. — Ja sam ga ubio.

— To onda znači da ste svi na broju — rekao je Holidej sa olakšanjem. Išlo je brže nego što sam se nadao, ali sada su oni što su na Redingsu pobijeni dostojno osvećeni...

Na Benediktovim krvlju zamrljanim usnama zaigrao je mučan usiljen osmeh. Lupež je lagano odmahnuo glavom. — Ne — izustio je krkljavo. — Grešiš, Holideje. Postoji još jedan, onaj koji je ubio devojku... pucao je tri puta. Ali, nikada ga nećeš naći. Nemaš podataka i nikada...

Zakašljao se i krv je briznula iz njegovih usta prsnuvši na Holidejevu jaknu. Zbunjen tim što je čuo Dok je zgrabio i prodrmusao samrtnika. — Ko? Ko je taj, proklet da si? — povikao je Dok. — Benedikte, nemoj još umreti. Ko je taj, do đavola?

Odjednom je začutao jer je Benedikt prestao da kašlje i glava mu je nilitavo klonula. Ubica je bio mrtav, a tajnu je poneo sa sobom u grob.

VII

Ulazeći u salun u Sejdž Bendu, Den Beret je zadovoljno zviždukao. Zabacivši šešir na potiljak, klimnuo je glavom ljudima u prostranoj ođaji i naslonivši se na šank, stavio novčanicu od deset dolara na ravnu limenu površinu.

— Viski i pivo, Luk, i jednu bočicu malinovog soka sa sadom za Krisi.

Krčmar je poslušao i doneo mu najpre viski, a zatim natočio pivo. — Jesi li celu porodicu doveo u grad, Dene?

— Da. Došli smo za namirnice i da Edi kupi novu haljinu. Možda ću uzeti i još jednog konja.

Luk je obrisao šank i napucao usne. — Mora biti da si mnogo dobio na kocki, Dene. Drago mi je, a i celom gradu. Ljudi su zadovoljni što ti je na kraju krenulo. Evo jedne boce maline i reci Krisi da će za praznu bocu dobiti deset centi.

Beret je klimnuo glavom, iskapio viski i otpio gutljaj piva. Osmehnuo se pri pomisli kako će se Krisino lice zasijati kada vidi bocu maline.

— Hoćeš li da pogledaš „Denverške novine?“ — zapitao je Luk odjednom. — Jutros je stiglo nekoliko primeraka i ja sam ščepao jedan. Posle onog masakra kod Redingsa teško ih je dobiti.

Beret je zadržao ozbiljan izraz lica i pružio ruku da uzme novine. — Da, to su neki opasni zločinci učinili — Počeo je da otvara „Denver Post“ i na polovini prve strane ugledao naslov napisan masnim slovima, od kojeg mu je odjednom zastao dah:

„Pustolov se dočepao zločinaca. Petorica bandita mrtvi.“

Beret je zatresao novine da bi stresao nekoliko mrvica sa njih, ali isto tako da bi prikrrio iznenadno drhtanje ruku. Počeo je da čita lagano mičući usnama kao da slovo po slovo čita svaku reč.

„Dok Holidej, jedan od najpoznatijih pustolova i revolveraša, uspeo je da otkrije bandu Čipa Benedikta, koja je nedavno izvršila pokolj na stanici Redings u brdima Kolorada.“

Zahvaljujući podacima iz poternice i njegovoj odlučnosti i ličnom angažovanju, Dok Holidej je neustrašivo ušao u obračun sa bandom krvožednih ubica...”

— Zaista mi je drago što se ja lično nikad nisam sukobio sa tim Dokom Holidejem — rekao je Luk naslanjajući se na šank.

Ne dižući pogled sa novina, Beret je nešto promumlao. Od snažnog stiskanja novina vrhovi prstiju su mu pobeleli, ali je on nastavio da i dalje čita.

Luk se glasno nasmejao. — Hej, ta malina će se zagrejati ako je brzo ne odneseš, Dene.

Pružio je ruku i spustio gornji kraj novina da bi pogledao Bereta. Zatim je zbunjeno ustuknuo jer je Beret trgnuo novine.

— Do đavola, Luk, pusti me da čitam. Neću ti pojesti novine. U stvari, platiću ti ih da mi se ne zališ.

Luk je zatrepao očima zbog nagle promene Beretovog raspoloženja. Beret je gurnuo jedan novčić preko tezge, savio novine, prevrnuo čašu sa ostatkom piva i onda glasno opsovao. Zatim je stavio novine pod mišku i okrenuvši se

prošao između zanemelih, zablenu-
tih gostiju. Flašica sa soda-mali-
nom ostala je na šanku.

Beret je prešao preko ulice do
trgovine mešovitom robom i ušao
unutra odgurnuvši grubo u stra-
nu nekoliko starijih osoba koje su
mu se našle na putu. Bio je toliko
zamišljen da ih nije ni primetio.
Ušavši unutra, osvrnuo se i spazio
Edi u novoj haljini. Kriši je se-
dela na tezgi i lizala lilihip koji
joj je neko dao. Kada je prepo-
znala Bereta, njeno lice se raz-
vuklo u srećan osmeh, ali je njen
osmeh nestao čim je primetila da
Beret dolazi samo sa novinama u
rukama.

— Gde je moja malina, tata?

— Au, zaboravio sam je u salu-
nu. Uzećemo je posle — osmehnuo
se usiljeno i okrenuo se ka Edi
koja je u ruci držala jednu ha-
linu.

— Oh, drago mi je da si došao,
Dene. Pomozi mi da odaberem iz-
među ove i one koju je mister An-
derson doneo. Koju ti misliš da
bi trebalo uzeti? Mister Ander-
son kaže da mi ona koju je doneo
bolje stoji, ali boje na ovoj su
postojanije, pa ne znam...

— Uzmi obe — rekao je Beret
ljubazno.

Edi je zastao dah. — Oh, bože!
Ne, Dene, to je previše. Nikada do
sada nisam imala dve haljine, a
kamo li dve nove... Ne, ne...

Beret je pružio ruku, uzeo ha-
linu koju je držala, dograbio i
drugu koju je trgovac doneo i sa-
vio ih obe pod mišku zajedno sa
novinama. Izvadio je novac iz dže-
pa i spustio ga pred zbunjenog An-
dersona.

— Je li to dovoljno?

— Ovaj, da mister Berete —
promućao je trgovac. — Još vam
dugujem nešto sitnine...

— Zadrži to! — presekao ga je
Beret i povukavši Kriši sa tezge
i ne obazirući se na Edine proteste
što će joj se haljine izgužvati, izveo
ih na ulicu.

— U čemu je stvar, Dene? — za-
pitala je Edi nastojeći da izvuče
ruku iz njegove. — Šta se desilo?
Trebalo je da ovo bude prijatna po-
seta gradu i sve je išlo fino a sa-
da...

— A! Sit sam ovog grada. Sve
sami licemerni ljudi. Kad smo bili
dužni, bili smo za njih dobre, a
sada kad sam izmirio dugovanja,
ja sam odjednom mister Beret ili
stari Den, i svi mi se osmehuju.

— Naravno, to je tako. Ne možeš
se buniti protiv toga.

— Mogu. To samo pokazuje kako
su ljudi dvoilični. To mi je odjed-
nom došlo na um u salunu, kad su
svi zurili u mene samo zato što
imam novca u džepu. E, sit sam
ih. Odlazimo odavde Edi.

Edi je uzdahnula i nabrala obrve
kada ga je bolje zagledala. — Dob-
ro, ako ti tako osećaš. Dene. Kupi-
la sam sve namirnice i mister An-
derson ih je natovarao na kola. pa
možemo samo da se ukrcamo i da
pođemo kući.

— Ja hoću moju soda-malinu —
zacvilela je devojčica.

— Zaboravi na prokletu soda-
malinu — rekao je Beret oštro
stavljajući devojčicu među džakove
i pakete na zadnji deo starih kola.
— Kupićemo je neki drugi put.

— Oh. Dene. obećao si joj.

— Kažem da sad to zaboraviš —
prasnulo je oštro razdražen. Edi
je shvatila do koje mere je nemi-
ran i ljut i stavila mu ruku na pod-

lakticu. On ju je nervozno odgur-
nuo. — Čuj me, nisam mislio sa-
mo da smesta odemo iz grada kući.
Mislio sam da u potpunosti odemo
odavde... da prodamo sve i odse-
limo se dalje na zapad, gde me ne-
će ljuviti gomila licemera kao što
su ovi u ovom gradu.

Edi je zaustila nešto da kaže i
ustuknula korak nazad. Zatreptala
je i gledajući ga sa nevericom ma-
hinafno prinela ruku usnama.

— Ali... pa upravo smo ispla-
tili dug. To si uvek želeo. Želimo
tu da živimo. Krisi treba da pođe
u školu i... Denel! Reci mi šta ni-
je uredu?

— Rekao sam ti. Sit sam ovog
grada i ovih građana. Uz put ćemo
se zadržati kod trgovca nekretnina-
ma i oglasiti prodaju ranča, a on-
da ćemo poći pravo na zapad —
osmehnuo se usiljeno, ali mu je
osmeh bio neubedljiv. — Izgleda da
sam ja čovek koji voli širinu i
mnogo prostora za disanje, Edi. Ne,
nemoj ništa da mi govoriš, odlu-
čio sam.

Digao ju je na sedište i dok se
on sam penjao, Krisi je jecala i
šmrkala. Stavivši savijene novine
na sedište, uzeo je uzde u ruke
i poterao konja.

On nije bio čovek koji se lako
mogao uplašiti, ali do, đavola, nije
želeo da se nađe licem u lice sa
Dokom Holidejem. Taj čovek je bio
nepogrešivi mehanizam, kada se ra-
dilo o baratanju revolverom i po-
bio je celu Benediktovu bandu.
Čovek kao on morao ga je naći
iako je tragove vrlo dobro prikriv.
Sem toga, pomislio je Beret sebi
u korist, morao je brinuti o bez-
bednosti Edi i Krisi mnogo više ne-
go o sebi. Znao je da čovek kao
Holidej, motivisan više osvetom ne-

go dužnošću, nikada neće odustati
od gonjenja, a Beret je znao da
je sa ženom i kćeri ranjiv. Jedino
što mu se činilo moguće bilo je da
pobegne u divljinu.

Zaustavio je kola ispred biroa za
prodaju nekretnina i skočivši sa se-
dišta pošao prema vratima. Ušao je
unutra i činovnik mu je rekao da
Dejvis, glavni posrednik, već razgo-
vara sa jednim klijentom.

Beret je tiho izustio kletvu, nestrp-
ljiv da što pre ode iz grada i da
se vrati na svoj ranč. Već je imao
ideju kuda da ode. Dolazila je zima
i možda će jedva stići da preduprede
snežne oluje, ali moraće da pređu
preko planine. Biće to pakleno teško
za Krisi i Edi, ali to je bio jedini
put.

U tome su se vrata biroa otvorila
i Dejvis je ispratio jednog klijenta.
Kada ga je prepoznao, Beret se tr-
gao. Bio je to čovek po imenu Ka-
sidi, visok čovek surovih, trvdih oči-
ju, sa nisko pripasanim revolverom.
Uprkos smrtno hladnom pogledu
njegova koža je bila nežna skoro
dečaćka, mada je imao sigurno više
od dvadeset pet godina. Beret se
prisetio da je Kasidija spasao od
grupe zatvorenika u Kenjon Sitiju i
Kasidi mu je zato bio vrlo zahvalan.
Po izlasku iz zatvora sreli su se
više puta i Kasidi se uvek raspiti-
vao može li nešto učiniti za Bereta.
Od tada je stekao glas revolveraša:
Kid Kasidi je bio poznati ubica. Be-
ret nije ni slutio šta Kasidi traži u
Seidž Bendu, niti ga se to ticalo.

Ali, kada je Kasidi pošao prema
njemu i sa osmehom pružio ruku,
Den Beret je shvatio da mu je sud-
bina poslala oružje koje može upot-
rebiti protiv Doka Holideja.

Kasidi je bio njegov dužnik, a vreme isplate dugova je došlo.

*

Vajat Erp je prišao ogradi korala pored koje je Dok Holidej rasedlavao oznojenog konja i naslonio nogu na najnižu prečagu. Visoki pustolov je s naporom prebacio sedlo preko najviše prečage. Iz štale se pojavio štal-ski momak i odveo konja unutra.

— Pazi dobro na njega — naredio je Dok glasa hrapavog od umora. Šakama je otresao prašinu sa odeće. — Prešao je veliki put i stomak mu je željan sена i zobi.

— Razumem, mister Holideje — odazvao se štalski momak.

Vajat Erp je ćutao dok je Holidej i dalje tresao prašinu.

— Kako vidim, niste imali sreće? — zapitao je.

Pustolov je odmahnuo glavom. — Ne, nisam. Proverio sam mnoge stare Benediktove prijatelje. Jedan od njih bio je nervozan i potegao je pištolj, pa sam morao da ga pošaljem na onaj svet. Ali, ni jedan od njih nije učestvovao u pokolju kod Redingsa i niko nije znao ništa o ljudima koje je Benedikt vodio sa sobom.

Vajat Erp je značajno klimnuo glavom. — Kao što sam vam rekao, Dok, ja verujem da je to bila Benediktova poslednja podvala, gorka pilula koju vam je dao da progutate umesto zbogom. Ne postoji šesti čovek. On je jednostavno želeo da živi sa tom groznom mišlju, da mislite o tome da čovek koji je ubio Meri šeta živ i zdrav ovom božijom zemljom i da ga vi nikada nećete šćepati.

Dok Holidej je zabacio šešir na

potiljak i izvadio cigaru iz tabakere. Odgrizao je vrh i stavio je u usta.

— Ipak se ne slažem s vama, Vajate. Benedikt je znao da mi zabija nož u srce, ali, ja sam ga video kako umire i čuo sam njegove reči. Znam da je govorio istinu. Bio je toliko zadovoljan sobom, mada je imao da živi još samo nekoliko sekundi; poslednjim dahom rekao mi je za tog šestog čoveka, jer je znao koliko će me to pogoditi. Šesti čovek postoji.

Vajat Erp je stisnuo usne. — Čujte, Dok, prošla je već puna nedelja od kako ste sredili Benedikta i za to vreme niste našli nikakav trag. Vidite, po novcu koji ste kod njih našli i koji su potrošili, mogli ste nešto da zaključite.

Holidej je zamišljeno gledao svog prijatelja i kresnuvši šibicu, zapalio vrh cigare. Odbio je nekoliko dimova i nastavio.

— Uveren sam da još nije završeno. Pomenuli ste novac. Vidite, kompanija je dobila jedva nešto više od polovine. Raspitujući se, saznao sam da su Metju i Duan izgubili dosta na kocki, a verujem da su i ostali dosta potrošili. Ali sve skupa, ono što je kompanija dobila i ono što je potrošeno izgleda mi da je svako od njih dobio oko hiljadu šest stotina dolara.

— Tačno — složio se Vajat. — Podelili su plen na pet delova.

— Da, ali Šort je već bio mrtav. Benedikt ga je ubio, pa su prema tome oni podelili i njihov deo. To bi značilo da je svaki trebalo da dobije ne dve hiljade.

Vajat je zažmirio očima. — Možete samo da nagađate o tim iznosima. Dok. Možda je Benedikt kao vođa bande uzeo više od ostalih ..

— Ko sad nagađa? — presekao ga

je Dok. — Slušajte, Vajate: svi su podjednako uprijali ruke krvlju i sigurno su svi hteli jednak deo. Ono što tvrdim je da, ako je Šort bio mrtav i ako su ostali dobili po hiljadu šest stotina, to znači da je postojao još jedan čovek.

Vajat se ispravio i nabranih obrva pogledao cigaru koju je izvadio iz džepa i kresnuvši šibicu o ogradu korala, prineo plamičak vrhu cigare. Dim mu je odmah obavio lice.

— U redu, slažem se s vama u tome da postoji realna verovatnoća da je na Redingsu učestvovao još jedan čovek koji je sada na slobodi. Ali, naći tog čoveka biće teško, da ne kažem nemoguće.

— Nema ničeg nemogućeg ako čovek ima dovoljno vremena — rekao je Dok tmurno.

— Vi ga imate, stari prijatelju, ali... Da li je racionalno protračiti život goneći neku problematičnu senku?

Holidej je odbio gust dim pre nego što je odgovorio. — Ne, ali dok je trag vruć, vredí pokušati. Ako za desetak dana ništa ne saznam, moraću da odustanem... i da se priviknem na pomisao da Merin ubica živ i zdrav šeta zemljinom kuglom. Naravno da bi me to osećanje mučilo i da se nikad neću okaniti namere da ga nađem, ali tada će biti daleko manje šanse da u tome uspem. Za sada gajim nadu da ću ga naći.

— Šta nameravate? Imate li na umu nešto određeno?

— Ima još nekoliko Benediktovih starih ortaka koje moram da vidim. Moguće je da taj čovek nije registrovan u kartoteci kriminalaca. Možda do sada nije gonjen ni za kakav zločin.

— U tom slučaju biće skoro nemoguće naći ga.

— Možda — rekao je Dok. — Ali, u svakom slučaju, to mora da je neki iskusan ubica ili čovek iz okoline koji dobro poznaje okolinu Redingsa ili planine Roki uopšte. Mislim da ću poći da se tamo raspitam i proverim da li je neko odjednom došao do neke veće sume novca; recimo dovoljno novca da plati neki manji dug ili da kupi malo krdo goveda, ranč ili mašine za farmu... Nešto što bi se moglo kupiti za približno hiljadu šest stotina dolara.

Vajat je napucao usne. — To će biti veliki posao. Izgleda lako, Dok, ali zahtevaće mnogo angažovanja i napora.

— Ni približno toliko kao što možete misliti, Vajate. Kao prvo, nema tamo mnogo gradova. Uvek ima priča i govorkanja. Ljudi znaju ko je dužan a ko nije, ko je platio svoje dugove a ko ne može da ih plati. Uz čašicu pića razvezaće jezik.

— To vam može doneti i metak iz zasede — upozorio ga je Vajat.

Holidej se osmehnulo krajičkom usana. — I to je uračunato u moj rizik. U tom slučaju, znaću da sam na tragu ubici. Još nešto, Vajate: ako nađem neki siguran trag za deset dana, tvrdim vam da ću ga uhvatiti, bez obzira koliko dugo vremena mi to odnelo.

Pogledi su im se sreli i Vajat je odbio gust dim pre nego što je odgovorio. — U to ne sumnjam, Dok. Ne bih voleo da se nađem u njegovoj koži. A sada, šta nameravate?

— Pre svega idem u hotel da se okupam, a onda da nešto pojedem i da se dobro odmorim. Obnoviću zalihe hrane i municije i posle toga krećem — provlačeći se kroz ogradu,

dodao je. — Još nešto, Vajate. Pre izvesnog vremena Benedikt je bio u zatvoru u Kenjon Sitiju. Može biti da se tamo upoznao sa šestim čovekom.

— To je moguće. Poslaću poruku u zatvor i dobiću odgovor o svim njegovim prijateljima i pajtašima iz zatvora pre nego što se vi odmorite.

— Mnogo hvala — rekao je Dok i zevnuo. Otresajući prašinu sa kožne jakne, uputio se umornim korakom prema kupatilu koje se nalazilo odmah iza stanice kompanije „Vels Fargo“ u Denveru.

Dok je hodao, razmišljao je o kadi punoj tople, čiste vode u kojoj će dugo, dugo ležati.

Edi Beret je izašla na verandu ranč kuće i pogledala preko dvorišta prema koralu, gde je njen muž razgovarao sa Kasidijem. Taj čovek joj se nije dopadao; možda zbog toga što nije skrivao činjenicu da je revolveraš i da je ustrelio devet ljudi, što po njenom mišljenju nije bilo nešto čime se čovek može hvaliti.

Kasidi se ipak ponašao vrlo pristojno i trudio se da zabavi Krisi. Trebalo je da kod njih ostane samo dva do tri dana, ali, iako je taj rok prošao, on nije pokazivao nameru da otputuje.

Edi je pogledala iza sebe i videvši da Krisi ruča, pošla preko dvorišta ka dvojici muškaraca. Oni su bili zaokupljeni razgovorom i stajali su okrenuti leđima kući. Nisu čuli njeno približavanje i ona je uhvatila nekoliko reči njihovog razgovora... što ju je navelo da zastane kao ukopana.

— ... Ali, Holidej je onaj glavni — čula je reči svog muža. — Možda ima i drugih... koji nas gone... ljudi „Vels Fargo“ kompanije...

— Čuo sam za Holideja — odgovorio je Kasidi. — Uživa ugled čoveka... poteže brzo... mislim da mogu da ga... — stavio je ruku Beretu na rame. — Drago mi je... posle onoga... učinio za mene.

Vetar je nosio njihove reči, ali i ono što je čula bilo je dovoljno da joj se na čelo urežu duboke bore. Bilo je očigledno da je Beret tražio od Kasidija da za njegov račun potraži nekoga ko se zove Holidej, verovatno onog istog pustolova i revolveraša o kome je čitala u novinama „Denver post“, koje je nedavno našla zgužvane u drvenom sanduku. Nije imala pojma zašto je Beret želeo da Kasidi obrati pažnju na Holideja, ali je taj njegov zahtev plašio. Kasidi je bio poznat revolveraš. Bilo je to isto, pustila je na volju svojoj uobrazilji, skoro isto kao da ga je njen muž najmio da ubije tog pustolova. Ali, pomisliti tako nešto bilo je preterano. Dan nije imao razloga da tako nešto učini...

Ne, mora biti da je pogrešno shvatala; nije trebalo da donosi zaključak na osnovu tako delimično uhvaćenog razgovora.

— Kako bi bilo da vas dvojica nešto ručate? — izustila je Edi odjednom i oni su se trgli. Zapazila je kako je Kasidijeva desna ruka munjevitno poletela ka dršci revolvera. Kriknula je prigušeno i pritisnula rukom usta, a izraz njenih očiju otkrio je strah koji ju je obuzeo.

Kasidi se lagano ispravio i usiljen osmeh raširio mu je usne, a ruka mu se udaljila od revolvera.

— Izvinite, Edi. Uplašili ste me što ste prišli toliko blizu pre nego što ste progovorili.

— Da, Edi — rekao je Beret smušeno. — Zašto nas nisi jednostavno pozvala iz kuće.

— Pozvala sam vas — slagala je Edi. — Pretpostavljam da me niste čuli zbog vetra — zadrhtala je i pritegla šal oko ramena i pleća. Ovde je hladno. Dođite dok je jelo još vruće.

Obojica muškaraca su klimnuli glavom, a ona se okrenula i pognuvši glavu pred naletima vetra, pošla prema kući. Čim se okrenula, sa njenih usana je nestao usiljen osmeh i duboka brižna bora ponovo se uredzala ismeđu njenih obrva.

Kasidi je pustio ruku na Beretovu podlakticu. — Misliš li da je nešto čula?

— Ni govora. Vetar je duvao na drugu stranu i sprečio je da čuje šta smo govorili. Čuj, Kide, ne mogu da ti platim za ovaj posao...

— Posle svega što si za mene učinio u zatvoru, biće mi drago da taj posao završim.

Beret je odmahnuo glavom. — To je suviše velika usluga za ono što sam tebi učinio.

— Vraga, nije.

— Ne, ti si profesionalac; nije pošteno tražiti od čoveka da troši svoje vreme i profesionalne sposobnosti zabadava. Prema tome, kada budem otišao, izdvojićeš deset najboljih goveda iz mog stada i prodaćeš ih. Dobićeš za to blizu dve stotine dolara. Dolazi zima i cene skaču. Biću ti mnogo zahvalan ako tako postupiš, Kide.

Kasidi je slegnuo ramenima. — O keј, mnogo hvala Dene. Budi samo

bez brige, jer ću ja srediti tog Holideja. Ali, ne vidim zašto bi se ti selio oдавde? Mogu sačekati da se taj čovek pojavi u Seјdž Bendu i tu ću ga prikucati. Niko ne mora da zna da to ima bilo kakve veze sa tobom. Kad bude ležao opružen u sanduku, ti možeš mirno nastaviti svoj život.

Beret ga je oštro pogledao i ugrižao se za donju usnu. Predlog je bio primamljiv i pun kušnje.

— Već sam izložio ranč prodaji.

— Ne smeta, pusti to kako jeste. Ja inače radim za račun agenta nekretnina i čistim naseljenike iz gornjeg dela doline. Biću ovde u okolini nedelju dana, ili još duže. Holideј se možda neće ni pojaviti, ali ako se ipak pojavi, ja ću ga srediti i ti više nećeš imati šta da brineš.

Beret se upinjao da donese odluku. — Do đavola, ako bi mogao da ostanem ovde... bilo bi mnogo lakše...

— Naravno da bi bilo

— Dolazite li vas dvojica?

Pogledali su prema kući i ugleдали Edi koja ih je nestrpljivo očekivala na vratima kuće. Beret je klimnuo glavom i mahnio rukom, a onda su obojica pošli prema kući.

— Do vraga, mogao bih i tako da učinim, Kide. Čuj, šta nije u redu?

Namrštio se kada je video izraz Kasidijevoг lica.

— Samo sam nešto pomislio. Vetar duva jače nego pre nekoliko minuta, a mi smo ipak sasvim dobro čuli dozivanje tvoje žene.

Beret je oštro pogledao prema kući, ali na ulaznim vratima nije bilo nikoga. Ubrzao je korak razmišljajući koliko je Edi mogla da zna...

VIII

Holidej je digao pogled s izveštaja koji je pročitao ne skrivajući zadovoljstvo na oštro ocrtanom energičnom licu.

— Ovaj Den Beret je potencijalna mogućnost, Vajate. Bio je u istoj ćeliji sa Benediktom, a jahao je u nekoj bandi... U zatvoru je bio zbog ubistva. To bi mogao biti on.

— Da, ali po kratkoj vremenskoj osudi vidite da porota nije procenila kako se radi o umišljajnom hladnokrvnom ubistvu. Branio se da je postupao u samoodbrani, ali mada se porotnici nisu sa njim složili, izgleda da je ipak bio u pitanju pošten obračun. Jedino što obračun nije bio završen prvim hicima, nego je Beret gonio svog čoveka kroz grad sve dok ga nije saterao u ćorsokak i likvidirao.

— Za koje vreme je mogao i da se predomisli. Čovek koji tako nešto učini mora biti tvrdokoran. Tvrdokoran i surov.

— Može biti ne toliko surov koliko usijana glava, Dok.

Holidej je potapšao rukom izveštaj. — Kažem samo da je on potencijalna mogućnost.

— Čitajte dalje. Na kraju poslednje strane zapisana je beleška. Beret je sada oženjen; ima i dete. Izgleda da se smirio.

— Oženjen čovek verovatno ima više dugova nego neženja, Vajate. Ne slažem se s vama da nije sumnjiv. Proveriću ga — okrenuo je poslednju stranu. — Vidim da živi u mestu koje se zove Sejdž Bend. Zna li to mesto?

— Prolazio sam kroz njega. To je oko osamdesetak milja daleko od stanice Redingsa.

Holidej je napucao usne u mahinalno počeo listati stranice. Odjednom je zastao i zainteresovano je pogledao jedan deo teksta.

— Postoji neka verovatnoća. Ali, pogledajte ovo, Vajate. Den Beret je neko vreme radio kao drvoseča u planinama iza Redingsa, a takođe i u rudnicima boraksa kod Fajer Springa. Čujte, pa on je prokrstaro celu tu teritoriju.

— Da, tako je, slažem se da vredi proveriti ga, ali ne bih polagao suviše nade u njega, Dok. Dvojica drugih Benediktovih pajtaša još uvek su u zatvoru: jedan je mrtav; a jedan je opet negde na zapadnoj obali... ali, ne zna se tačno mesto gde boravi. Mogao je biti tamo na obali, a mogao je isto tako učestvovati u pokolju kod Redingsa.

— Proveriću ovo — rekao je Dok uzimajući papire. — Počecu sa proveravanjem gradova blizu Redingsu. Ako tamo ne nađem ništa što je od značaja, krenuću dalje sve do Sejdž Benda i potražiću tog Dena Bereta.

Ustao je i Vajat Erp ga je pogledao. — Kad polazite?

— Iz ovih stopa. Levo sam spavao i odlično doručkovao. Imam dva konja koji me čekaju... jednog za jahanje a drugog za prtljag. Nemam vremena da čekam dilažansu, a sem toga, ne bih hteo da se držim njene maršrute.

— Onda bi bilo bolje da se snabdete toplim odelom. Vozari dilažanse već traže niže puteve preko planine, gore je već bilo snežnih oluja. Na Mun Pasu sneg je vejao, pola dana.

Holidej je kratko zviznuo. — Izgleda mi da će ova zima biti dovoljno oštra.

Vajat Erp je klimnuo glavom i

pružio ruku. Prijatelji su se srdačno rukovali.

— Pokušajte da se vratite pre nego što zazimi, Dok, ali, još važnije je da se vratite, bilo kad.

Holidej se blede osmehnuo. — Vratiću se, Vajate, ne brinite. Ne znam kada, ali, budite uvereni da ćemo se opet videti. Ako baš ne dođem istim putem nazad, javiću vam se na neki način.

— Drago mi je što to čujem. Uvek me je malo zabrinjavao vaš fatalistički odnos prema životu, kao da vam nije važno da li ste živi ili ne.

— Tu ima nešto istine, ali ipak je bolje biti živ. I sada sam teško pogođen Merinom smrću. Često se sećam nečega u vezi s njom, njenog glasa, na primer, načina kako je hodala. Ponekad, moram da priznam, moram da stanem i da se zamislim kako je izgledala. U stvari, znam kako je izgledala, ali već je gubim... — glas mu je opet postao oštriji. — Neću se smiriti dok ne sredim i tog šestog čoveka, Vajate. On je tu negde, nemojte očekivati da odustanem od njegovog kažnjavanja.

Rekavši to, Holidej se okrenuo i pustivši u džep savijen izveštaj, izašao. Vajat Erp se svim srcem nadao da zaista postoji šesti čovek. Nadao se, jer je znao da se Holidej neće smiriti dok ga ne nađe.

•

Dvojica bandita koji su u prošlosti jahali sa Činom Benediktom nalazili su se u gradu Dir Krosingu kada je pustolov tamo stigao. Ono što je za njega bilo interesantno, bila je činjenica da je grad

udaljen pedesetak milja od Reding-sa. Ta činjenica ohrabrila je njegove nade da će konačno možda naići na neki trag.

Ti banditi zvali su se Rigen i Kalt. Obojica su radili u salunu „Srebrna ledi”; Rigen kao snagator zadužen za izbacivanje pijanih gostiju, a Kalt kao čuvar u velikoj kockarnici. Kockarnica je zauzimala polovinu donjeg sprata saluna i privlačila je putnike i svakog onog ko je želeo da od jednog dolara kockanjem napravi dva. Tu su se igrale sve moguće igre i kroz kockarnicu je tekla prava reka novca. Čuvari sa kratkim dvocevka, posadeni na visoke stolice, sedeli su pored zidova. U časovima najveće aktivnosti, u kockarnici je bilo i po desetak takvih čuvara.

Kada je Holidej prispeo oko sredine prepodneva, u kockarnici je bilo tiho i samo nekoliko ljudi igralo je poker. Ti ljudi izgledali su umorni i upalih očiju. Prostorija je zaudarala na ustajali duvanski dim, prosut viski, znoj i konje. Na svakom kraju dugačke prostorije nalazio se po jedan stražar i Dok je prepoznao Kalta na drugom kraju: okruglog lica, sitnih očiju i kratkog rasta. Rigen je stajao naslonjen na klavir i razgovarao sa jednom svetlokosom zabavljačicom. Klavirista je bio Crnac koji je njibao glavom levo-desno, zadubljen u iznijansiranu melodiju koju su njegovi dugi crni prsti izvlačili iz starog instrumenta.

Holidej je uzeo čašu viskija i po-
neo je tamo gde je Rigen stajao. Svetlokosa zabavljačica ga je prva ugledala i namestivši koketno kosu na potiljku, osmehnula se na-

hinalno i povukla naniže širok dekolte svoje izbledele haljine. Bila je debela i mirisala je na mešavinu mirisa tela i jeftinog pudera.

— Tražiš li zabavu, medeni?

Holidej je otpio gutljaj viskija. — Ne sada, možda drugi put — rekao je hladno. Rigen se žustro okrenuo spreman za eventualan sukob. Holidej mu se bezizrazno osmehnuo, a Crnac je prestao da svira i spremio se da ustane sa stolice. — Zdravo, Rigene — rekao je Dok.

Salunski snagator je lako nabrao obrve, a onda prepoznao čuvenog pustolova koga je jednom već video.

— Dok Holidej — izustio je bez daha.

— Želim da razgovaram s tobom... i Kaltom.

Rigen je bio koščat čovek sa čvornovitim pesnicama i jako istaknutom adamovom jabučicom. Nehajno je zamahnuo rukom i šljisnuo svetlooku zabavljačicu po ustima kada je ona zatražila da kazni Holideja za njegovu drskost prema njoj.

— Zaveži, droljo — promrmljao je. — Idi reci Kaltu da je ovde jedan naš stari poznanik. Ime mu je Dok Holidej.

Osmehnuo se kada se uplakana žena žurno udaljila. Crnac je neprimetno ustao i uzmakao. Ostali su posmatrali, spremni da skoče u zaklon.

— Sačekaćemo Kalta — rekao je Rigen.

— Slažem se.

Kalt se pojavio na vratima kockarnice. U ruci je nosio kratku dvocevku i zastao je tek toliko da prepozna Doka, a onda pošao

napred. Čovečuljak je svojim sitnim očima odmerio Doka Holideja, a onda upitno pogledao Rigena.

— Šta hoće?

Rigen je slēgnuo ramenima i Holidej je tiho progovorio. — Vi znate da sam zainteresovan za masakr kod Redingsa. Čuo sam da ste i vas dvojica bili tamo.

Rigen je pobledo. — Vraga smo bili. To nam ne možete prikačiti, Holideje.

Po prirodi hladnokrvniji, Kalt je samo zažmirio očima i odrečno odmahnuo glavom. — Nismo se mešali ni u kakve riskantne poslove već dosta dugo vremena, Holideje. Nisam video Benedikta skoro čitavu večnost.

Holidej ga je netremice pogledao u oči. — Čuo sam da je pre nekoliko meseci Benedikt prošao ovuda. Zar se stari prijatelji ne bi tada sreli?

— Naravno da bi, ali, mi nismo bili ovde.

Holidej je kratko presekao pogledom napetog Rigena. — Hoćete da kažete da dvojici svojih starih prijatelja nije ništa rekao o tom poslu?

Nijedan od dvojice nije odgovorio i Holidej je nastavio. — Nadoao se da će se dočepati sume od trideset hiljada dolara. Za takav posao bili su mu potrebni pouzdani ljudi, a to znači stari ortaci.

Rigen i Kalt su izmenjali poglede i Kalt je uzdahnio. — U redu, tačno je. Pitao nas je, ali smo mi rekli ne.

Holidej je dopustio da mu se neverica ogleda na licu.

— Verujte ili ne verujte, kako hoćete — rekao je Kalt hladno. — To je istina. Nas dvojica smo dosta

teglili u Jumi i po svojim leđima znamo da to nije bio nikakav piknik. Obojica smo smatrali da je s tim završeno. Odslužili smo svoje. Više od pola života proveli smo u zatvoru, više unutra nego na slobodi. Zaključili smo da smo bili glupi i dogovorili smo se da pokušamo sa poštenim radom.

Holidej još uvek nije bio siguran, ali je nešto u Kaltovom ponašanju i tonu govorilo da taj čovek govori istinu.

— Jeste li to rekli i Benediktu?

— Jesmo — rekao je Rigen bezvoljno. — Izgleda da mu je bilo svejedno. Rekao je da će potražiti jednog momka koji više vredi nego nas dvojica zajedno. Rekao je da je to čovek na koga se može osloniti da će učiniti sve ono što mu se kaže.

Holidej je osetio da ga obuzima plima napetosti. — Mislite da je imao na umu Valta Sterna ili Lенса Šorta?

— Ne, ne, oni su već bili sa njim; i Džef Duan takođe. Računao je sem toga da će iz Meksika doći Koton Metju.

Holidej je osetio da uzbuđenje u njemu sve više raste i zapitao je. — Ko je onda bio taj čovek? Neko iz njegove stare bande?

— Ne, nije to. Neki čovek koga je poznavao iz zatvora u Kenjon sitiju. Beret? — Kalt je pogledao Rigena očekujući da ovaj potvrdi njegove reči, ali je mršavko samo slegnuo ramenima ne skidajući oka sa Holideja.

— Ne znam. Čak i ako bih znao, ne vidim zašto bih to rekao Holideju. Ne moramo mu olakšavati posao... ne dugujemo mu ništa, zar ne?

Izgledalo je kao da je Kaltu svejedno. Dok Holidej je prodorno pogledao najpre jednog, pa drugog.

— Bio je to čovek po imenu Den Beret... je li tako?

Kalt je mahinalno klimnuo glavom i zaustio. — Da, tako se zvao... — zastao je donekle nezadovoljan sobom što je pomogao Holideju, a onda je ravnodušno slegnuo ramenima.

Holidej je izdržao njihove neprijateljske poglede.

— Recite mi nešto o tom Beretu.

— Ne možemo. Ja ga ne poznajem — rekao je Rigen.

— Ne znamo ništa o njemu sem da je kažnjen za ubistvo, kako nam je Benedikt rekao — dodao je Kalt. Dvocevka u njegovoj ruci okrenula se prema Holideju. — To je sve što znamo, mister, i nemamo više vremena za vas.

Holidej je klimnuo glavom i lagano se okrenuo. Saznao je ono što ga je interesovalo. Mora biti da je njegov čovek bio Beret. Naravno, nije bilo nikakvog dokaza da je Beret prihvatio Benediktovu ponudu, ali je bilo verovatno da jeste. Holidej je već stigao do leptir vrata kada je iza sebe čuo jako škripanje stolice. U magnovenju se okrenuo pružajući istovremeno ruku ka revolveru.

Rigen je već vadio pištolj iz futrole, a Kalt je okretao cev dvocevke prema Holideju.

Dok je kleknuo na jedno koleno i njegov „kolt“ je planuo pre nego što je Rigen izvadio revolver iz futrole. Gosti su poskakali tražeći zaklon kada je Rigen pogoden metkom iz „kolta“ posrnuo nazad na

Kalta i izbacio ga iz ravnoteže. Prvi metak iz dvocevke pogodio je leptir vrata i napravio veliku rupu na njima, jer je Holidej blagovremeno skočio u stranu.

Kalt je opalio i drugi metak. Komadići drveta odleteli su sa ivice prevrnutog stola iza kojeg se Holidej bio sklonio. Holidej je skočio u drugi zaklon i istovremeno opalio. Kaltova glava se trgla unazad i noge su mu klecnule, a dvocevka mu je ispala iz ruke na pod. Holidej ga je još jednim metkom megao ubiti, ali ovaj je već bio pogođen u prsa i zato je Dok ustao, priskočio do njega i udarcem noge gurnuo dvocevku van domašaja njegove ruke.

Rigen je potmulo stenjao, uvijao se i trzao, pritiskajući rukama ranu na trbuhu. Izdahnuo je posle desetak sekundi. Holidej je zatim pogledao Kalta i obavijen oblakom barutnog dima, izbacio prazne čaure iz pištolja i ponovo napunio magacin. Kada se spremio da pode, u salun su držeći naperene puške ušla dva čoveka sa metalnim zvezdama na prsima.

— Ostanite gde ste, mister — resko je naredio jedan od dvojice čuvara zakona. — Ne možete vi tek tako usmrtiti dvojicu ljudi u mom gradu i jednostavno otići.

— Obračun je bio častan šerife — rekao je Dok.

— To ćemo već videti. Dajte mi revolver i podite sa nama preko puta, u moju kancelariju.

Dok Holidej se za trenutak dvoumio da li da poslušati ili ne, ali su naperene puške bile previše ubedljive i za njegovu brzinu. Uzdahnuo je i predao revolver šerifu.

Ova neprilika će se brzo srediti, mada će ga malo zadržati.

Bio je nestrpljiv da stigne u Sejdž Bend i potraži Dena Bereta. Odnokud je bio uveren da je on šesti čovek.

Edi je ugledala konjanika koji je dolazio dolinom. Jahao je kao sumanut i ona se zabrinuto namrštila. Zatim je pogledala prema reci, gde je Den Beret ispirao jelenske kože koje je nameravao da prostre na suncu. Krisi se igrala iza kuće.

Edi je ponovo pogledala konjanika, a onda pozvala svog muža. Kada je ovaj digao pogled, ona mu je prstom pokazala konjanika. Beret se ispravio i dohvatio pušku koja mu je stajala nadohvat ruke, a onda pohitao uz padinu prema njoj.

— Poznaješ li ga? — doviknuo je.

— Mislim da je Kasidi — rekla je Edi pažljivo motreći lice svog muža, na kojem se ukazao izraz olakšanja kada je video konjanika.

— Da, to je Kasidi — spustio je obarač zapete puške.

Edi mu je stavila ruku na mišicu i pogledala ga u oči. — Moraš mi reći, Dene. Nešto nije u redu i želim da znam šta je to.

— Opet ti ponavljam da je sve u redu. Nema ništa što treba da te brine — otrgnuo je ruku i pohitao prema ogradbi za konje. Edi je potrčala za njim, ali se Den okrenuo i oštro joj dobacio. — Vra ti se nazad u kuću, Edi.

Ona je na to samo odmahнула glavom. — Ne, ne idem, ostacu

ovde. Imam pravo da znam šta nije u redu.

Beret je zaustio da još nešto kaže, ali je u tom trenutku Kasidi zaustavio konja ispred njih i lako skočio iz sedla, zadržavajući vodice u rukama. Pogledao je Edi i namrštio se na Bereta.

— Ovo je privatna stvar, Bene — rekao je zadihano.

— Ja vas ne ostavljam same — rekla je Edi prkosno. — Ići ću za vama ma kuda da pođete, pa prema tome, bolje je da mi odmah kažete šta se događa!

Kid Kasidi je slegnuo ramenima. — Tvoja stvar, Dene, kako hoćeš.

Beret je smrknuto pogledao svoju ženu, a onda se okrenuo ka revolverašu. — Šta te muči, Kide? Zar se nešto desilo?

Kasidi se još uvek malo dvoumio, jer mu se nije dopadalo da razgovara u Edinom prisustvu, ali je konačno uzdahnuo i bespomoćno raširio ruke.

— Da, nešto se zaista dogodilo. Dole u Dir Krosingu dogodio se obračun.

Edi je ostala nema, ne skidajući pogled sa njih. Slušala je napeto, primetivši da se Beretovo lice zgrčilo u masku umora i straha.

— Obračun? — ponovio je on. — Ko s kim?

— Sećaš li se Rigena i Kalta? — zapitao je Kasidi.

Beret je odmahnuo glavom. — Nikada nisam čuo za njih.

— Njih dvojica su bili stari Benediktovi pajtaši. Pre nekoliko godina jahali su s njim, a onda su pošli svojim putem. Izgleda da su se konačno vratili poštenom životu i...

— Dobro, dobro ne želim da slu-

šam njihov životopis — prasnuo je Beret. — Njih dvojica su Benediktovi stari drugari, to je sve što bi trebalo da znam. I šta je bilo s njima?

Kasidijeve oči su ostale granitno tvrde. — Sukobili su se sa jednim čovekom koji se zove Dok Holidej.

Beret se trgao i nije mogao da se uzdrži a ne baci prema svojoj ženi zbunjen pogled. Ona je otvorila usta da nešto kaže, jer je u očima svog muža zapazila senku straha. A onda je Beret stisnuo vilice i čvrsto stegao pesnice. Procedio je kroz zube.

— Šta se desilo?

— Holidej je završio razgovor sa njima i okrenuo se, a Rigen je u tom momentu potegao revolver. Kalt je držao dvocevku u ruci i trebalo mu je samo da zategne obarače i da opali. Holidej je pogodio Rigena u stomak, a Kalt je dobio metak u grudi.

— Sto mu gromova! — izustio je Beret bez daha. — Kada se to desilo?

— Juče. Novost je stigla posredstvom telegrafa. Znaš već, telegrafista iz Dir Krosinga razgovara iz dosade sa telegrafistom u Sejdž Bendu. Izgleda da do sada ljudi nisu videli nešto slično. Kažu da je taj Holidej brz kao munja.

Beret je klimnuo i zagrizao donju usnu. — Znaš li možda šta je hteo od njih?

— Ne znam pojedinosti, ali izgleda da je na putu da proveri sve Benediktove stare saradnike. Da li su njih dvojica znali za tebe?

Beret se zamišljeno namrštio. — Možda. Znam da je Benedikt bio

u Dirk Krosingu pre nego što je stupio u kontakt...

Začutao je odjednom. svestan prisustva svoje žene. Edi ga je pre-
gledala.

— Oh, gospode bože — zavapila je. — Nemoj me pustiti da naga-
dam. Nemoj dozvoliti da zamislim sve moguće najstrašnije stvari samo na osnovu ovih par reči koje sam čula. Reci mi istinu... — zajecala je. — Uveri me da grešim što mislim... da si bio umešan u nešto sa tim... Benediktom...

On je zgrabio za ramena i snažno je prodrmusao. — Vрати se odmah u kuću i počni da pakuješ stvari. Ovaj put odlazimo i to smesta. Kad kažem odlazimo, mislim tamo preko, preko planine.

Mahnulo je rukom neodređeno prema visokim planinskim vrhovima, gde je oštri severac dizao oblake sitnog snega.

Edi ga je pogledala zaprepašćeno. — Zar misliš... misliš da povedemo i Kriši?

— Naravno da ćemo povesti Kriši — izdrao se Beret na nju. — Mi smo jedna porodica, zar ne? Sve što sam učinio, učinio sam zbog svih nas. Da... idemo svi zajedno. A sad, makni se.

Rekavši to, gurnuo je i ona se oteturala prema kući.

— Možda je bila greška dopustiti joj da čuje ono što je čula — rekao je Kasidi.

— Mislim da je ionako na kraju morala da sazna istinu — rekao je Beret nabusito. — Čuj, Kide, mi bežimo oдавде. Ne verujem da će Holideju trebati mnogo vremena da stigne doвде.

— Čuo sam da se morao malo

zadržati. Šerif u Dirk Krosingu zadržao ga je u zatvoru, ali ga je njegov prijatelj Vajat Erp otuda izvukao. Biće da je do sada počeo ovamo, ali ti ipak imaš priličnu prednost. Možda ti ta prednost neće ni trebati.

Beret je zažmirio očima. — Zar si još uvek rešen da ga sačekaš? — zapitao je iznenađeno. — Hoću da kažem. Kide, ne bih se uopšte ljutio na tebe ako bi odustao od tvoje zamisli i odjahao. Ni govora o tome ako je Holidej zaista tako brz.

Kasidi se trgao. — A šta te navodi na pomisao da ja nisam...?

— Pa, ovaj... ne znam. Ti uživaš glas kao vrhunski revolveraš, to znam, ali znaš, ono je ipak Holidej. Jednostavno... nikad nisam pomišljao na to da si dovoljno brz da se meriš sa nekim kao što je on... ako je zaista tako brz kao što pričaju.

— U redu verujem da je zaista vrlo brz, ne bi ga poznavao ceo Zapad ako to ne bi bilo tačno. Godinama sam slušao o njemu. U stvari, oduvek sam želeo da se sretнем sa njim. Želeo sam da se odmerimo.

Beret je lagano klimnuo glavom. — Da, razumem, to je ono što ljude kao ti drži u pokretu... ne? Uvek u potrazi za nekim ko bi mogao biti brži — pružio je desnu ruku. — Zaista ti želim mnogo sreće, Kide... veruj, ne samo zbog toga što sebi i svojoj porodici želim mir i sigurnost.

— Ja ću to sreditи. Dene. Neka ti je sa srećom. Ako uspem u sukobu, pojahaću za vama i vi onda možete mirno vratiti. Reci

mi samo kuda nameravaš da pođeš, tako da bih znao gde da vas potražim.

Beret je klimnuo glavom i uzevši jednu grančicu čučnuo i počeo da na tlu crta grubu mapu Roki planina. Kasidi se nadneo nad nje ga klimajući glavom svaki put kada bi mu Beret objasnio neku oznaku na primitivnom crtežu.

•

Kada je Dok Holidej dojahao u Sejdž Bend, u gradu okupanom kasnim popodnevnim suncem bilo je već dosta prohladno. Dok je jahao poguren u sedlu, odeven u kožnu kratku jaknu na kojoj je podigao krznjeni okovratnik da bi zaklonio uši od hladnjikavog povetarca. Šešir navučen na oči štitio mu je čelo i obrve, a ruke su mu gregale tople krznene rukavice, ali noge su mu bile relativno nezaštićene, kao i stopala u mekanim poluisokim čizmama. Pomislio je da će morati da kupi prave čizme i neki topliji veš koji bi obukao ispod pantalona. Pošto je ostavio konje u štali poneo je svoju torbu u jedini hotel, gde je uzeo sobu za noć. Portir mu je rekao da ne služe jela, ali da u restoranu preko ulice može dobiti ukusne obroke. Hrana može biti poslata i u sobu, ako to gost zahteva.

— Dobro, pošaljite mi doručak u sobu, ali večeras ću večerati preko puta, u kafeu — rekao je Dok potpisujući knjigu gostiju. — Recite mi samo u kojoj sam sobi i neka neko odnese moj prtljag tamo.

— Bićete u sobi broj sedamnaest, mister Holideje — službenik

je naglo digao glavu. — Mister Dok Holidej? Vi ste onaj džentlmen koji je pre dva dana bio u Dir Krosing?

Holidej se namrštio i klimnuo glavom. — U ovim krajevima izgleda da novosti brzo kruže.

Portir se osmehnulo. — Da otako imamo telegraf. Mnogo smo ponosni što se jedan čovek vašeg ugleda odlučio da dođe u naš hotel, mister Holideje. Mnogo smo ponosni.

— Nemojte preterivati sa pohvalama, čoveče, to ne volim... ali možda biste mogli da mi nešto kažete.

— Naravno, gospodine. Biće mi drago ako mogu da vam u bilo čemu pomognem.

— Poznajete li nekog čoveka koji se zove Den Beret?

— Naravno, skoro svako zna velikog Dena. Ima ranč u dolini. Imanje je malo, ali se razvija i mislim da će se sada ovaj... znatno brže razvijati.

Holidej je nabrao obrve. — Kako to?

— Oh, Den je dobar radnik. Žena i njegova mala devojčica su mu ceo svet. Sve čini za njih. Ali, nije imao sreće; morao je da se zaduži kod banke i oni su zapretili da će mu prodati ranč. I pomislite šta je Den učinio? Odjahao je pravo u Fajer Springs, našao tamo neki posao i uleteo u igru pokera, u kojoj je dobio toliko da je mogao da plati dug i da mu još nešto preostane da ženi i kćeri kupi lep poklon. Da, gospodine, ceo grad je bio zadovoljan kada je Den konačno uspeo da se izvuče.

Holidej se uozbiljio i klimnuo glavom. — Da, mora biti da je do-

bio veliku sumu kad je uspeo da plati dug i da mu još nešto preostane.

— Pa, dug nije bio veliki. Bio je veliki za Dena, ali u stvari, on je dugovao samo nekih hiljadu dolara. Hoću da kažem sto dolara je mnogo kad ih nemate, zar ne? — portir se osmehnulo zadovoljan svojom mudrošću i Holidej je mehanički za-

— Kada je platio dug?

— Pre tri-četiri nedelje — portir se uozbiljio. — Ali čudno. Den Beret je isplatio dug na ranč, a onda, ubijte me ako znam zašto, taj isti ranč je izložio prodaji.

Holidej se trgao. — Tako? Znači, seli se oдавде?

— Pretpostavljam. Rekao je samo da želi veći i lepši ranč. Banka je pokušala da mu jeftino otkupi zemlju, ali on nije hteo njima da proda... bar juče nije hteo. Nisam čuo da li su dali povoljniju ponudu ili ne — odmahnuo je glavom. — Ne znam, ali ako mene pitate, nešto Dena svrbi. Nije to samo želja da ima veći ranč. U toj dolini ima dosta zemljišta i mogao bi se proširiti... a zašto se interesujete za Dena, mister Holideje?

— Čuo sam da se interesovao za neki posao — slagao je Dok lako. — Ali, to je bilo onda kada je dugovao novac i verujem da sada više nije zainteresovan. Ipak, odjahaću ujutru do njegovog ranča.

Neko je otvorio vrata i u hol je odjednom prodro nalet hladnog vetra. Dok se okrenuo, a portir je pritisnuo neke papire da ne odlete. Zatim su se vrata zatvorila i Holidej se našao pred visokim čovekom

odevenim u kožnu jaknu i sa šeširrom koji mu je skrivao mladalačko lice. Prilazeći preko hola, pridošlića je otkopčao jaknu i klimnuo glavom portiru.

— Dobro veče, mister Kasidi. Upoznajte se sa mister Dokom Holidejem... znate već, čuli ste za onaj obračun u Dir Krosingu?

Kasidijev ledeni pogled zario se u Holidejevo lice. — Znam, čuo sam. Video sam kad je Holidej dojahao i odmah sam znao ko je on — osmehnulo se pustolovu kiselim osmehom. — Telegrafisao sam jednom prijatelju u Dir Krosing i zamolio ga da mi javi kad pođete ovamo. On mi je javio i kako ste odeveni. Nisam želeo da vas zamanim sa nekim.

— Imate neki posao sa mnom? — zapitao je Holidej nezainteresovano, prepoznajući na mladiću sve znake revolveraša naoštrenog za dvoboj, jer manje iskusni Kasidi nije mogao da prikrije svoju napestost i instinktivno grčenje prstiju.

— Mislim da imam — rekao je Kasidi. Portir je počeo da uzmiče prema vratima sluteći opasnost.

— Ovaj, gospodo — promućao je kolebljivo — pitam se da li biste imali nešto protiv...? — pri tome je pokazao prema vratima.

Holidej se osmehnulo zlokobno. — Naravno. Ako se ne varam. Kasidi želi da izađe na ulicu. Pretpostavljam da želi da ima što više svedoka i brojnu publiku. Je li tako, mister?

Dok je govorio, Holidej se uputio prema vratima i Kasidi se brzo okrenuo za njim kako bi mu bio okrenut licem. Holidej je zadržao leptirasta vrata otvorena za Kasidija, ali je ovaj stisnuo usne i

rukom mu dao znak da pođe prvi. Holidej se osmehnuo krajem usana i izašao u hladno predvečerje. Pred hotelom su zastali, jedan okrenut drugome, udaljeni petnaestak metara, sa raskopčanim jaknama uprkos vetru koji je oštro ujeđao. Ljudi su počeli da se okupljaju.

— Zašto ste me čekali, Kasidi?
— zapitao je Holidej, ali je morao da govori jako glasno da bi nadjačao šum vetra. — Jeste li prijatelj Rigenu ili Kaltu? Ili ste možda prijatelj nekome drugome ko je u nekom trenutku pao od mog revolvera?

— Čovek čiji sam prijatelj nije pao od vašeg metka, Holideje, niti će pasti — odgovorio je Kasidi jezgrovito.

Holidej je odmah povezao činjenice. — Vi ste prijatelj Dena Bereta?

Kasidi nije odgovorio ništa.

— On vas je, dakle, ostavio ovde da ga štitite dok se on izležava i greje pored vatre, je li tako? Mora biti da vas je dobro platio, mada sam čuo da mu nije preostalo još mnogo para. Uostalom, šta pričam, može biti da su vaše usluge vrlo jeftine.

Kasidi se trgao i lice mu je izobilio izliv besa. — Ne plaća mi on ništa, ja sam njegov stari dužnik. I sada ću ovim izravnati dug prema njemu. Verujte mi da će mi to učiniti veliko zadovoljstvo.

— Vi se to samo nadate — rekao je Holidej sa zlokobnim osmehom na usnama.

Kasidi je opsovao i ruka mu se pružila prema revolveru. Holidejev „kolt“ je poleteo iz futrole i samo

jedan gromki pucanj nadjačao je zvižduk i urlanje vetra.

Kid Kasidi je s treskom pao na zemlju. Poleteo je unazad par metara pre nego što je raširenih nogu i ruku pao poleduške na prašnjavu ulicu. Revolver u njegovoj ruci nije opalio, nije čak bio ni zapet. Opružen na leđima zurio je sa nevericom u sve tamnije nebo, a vlažna crvena mrlja širila mu se na grudima.

Holidej je prišao da ga nešto pita, ali je revolveraš već bio mrtav.

IX

U početku je za Krisi sve ličilo na avanturu. Ona u njihovom bekstvu nije videla ničeg žurnog. Ali, sa zalaskom sunca došla je hladnoća, sve jači vetar i hladne struje vazduha počele su se kovitlati padinama. Kada je Beret odbio da stanuje, Krisi je odjednom shvatila da u njihovom putovanju nema ničeg zabavnog.

— Hoću kući — požalila se.

Edi je prigrllila i pogledala kroz mračnu planinsku noć u pravcu svog muža. Zadrhtala je i od obavijenog šala glas joj je zvučao priгушено. — Dene? Moramo da stanemo, ili još bolje, da se vratimo. Najozbiljnije. Ti si nas išćupao iz korena, a mi čak i ne znamo zašto. Smrznućemo se ovde.

— Ne, nećemo — čuo se Beretov glas iz tame. — Znam gde smo i znam šta treba da radimo. Prošao sam ovim putem mnogo puta. Ima jedna pećina u kojoj ćemo se noćas zaustaviti. Tamo sam već spremio drva za vatru, a postoji i prirodni dimnjak. Biće nam udobno. Imamo

dve medvedje kože i mesa. Čak ima i mali izvor na kome možemo napuniti čaturice vodom.

— Onda bi bilo bolje da tamo što pre stignemo. Krisi je ozebla, a i ja sam.

On je kratko vreme ćutao, a onda rekao: O kej, sjašite i vežite vođice oko pojasa, a onda mi dajte ruku i ja ću vas voditi. Krisi drži se čvrsto za mamu, čuješ?

— Da, tata, Bojim se.

— Nemaš čega da se bojiš. Ja ću se pobrinuti za tebe i mamu, pa ćemo večeras imati za večeru odlično jelo. U stvari, negde u mojim bisagama mislim da imam komad ušećerenog voća. Mislim da ćeš možda moći da ga nađeš dok ja pomažem mami da nam nešto skuva. Važi?

Nada da će doći do ušećerenog voća povratila je raspoloženje devojčici i Beret ih je tako odveo do pećine koja je u noćnoj tmmini izgledala samo kao još jedan segment tame. Posle tridesetak minuta vatra je gorela i na maloj gvozdenoj peći kuvalo se jelo. Krisi je bila zauzeta preturanjem po bisagama. Edi se grejala na vatri i netremice zurila u svog muža koji je pekao komade zaledjenog mesa.

— Zašto se bojiš tog Holideja, Dene? — zapitala je Edi tiho.

Beret je zastao i njegova ruka je čvršće stisnula dršku lovačkog noža. Zatim je nastavio da secka komade mesa ne gledajući svoju ženu.

— Ko kaže da se bojim?

— Oh, Dene, ne postupaj sa mnom kao sa detetom. Dovoljno sam čula kad ste ti i Kasidi razgovarali. Pročitala sam i one novine koje si hteo da baciš. Tamo je pominjan Holidej, zar ne? — Zatim je obišla oko vatre i stavila ruku na podlakticu svog muža. — Dene...

nisi valjda umešan u taj... strašan događaj na Redingsu, zar ne?

— Do đavola, šta to govoriš, ženo? — prasnulo je i odbacio njenu ruku sa svoje.

— Vidiš, u vezi sa tim događajem pominjan je Holidej. Ti i Kasidi ste opet govorili o Čipu Benediktu, zlikovcu koji je izveo taj masakr. Kasidi je ostao u Sejdž Bendu da za tvoj račun ubije tog Holideja... Dene, molila sam te da ne dopustiš da nagađam, jer već znam polovinu istine. Ako si ikada nameravao da mi kažeš istinu, onda nećeš imati bolju priliku od ove. Molim te.

Beret je zurio u nju, a onda je oštricom noža promešao jelo. Imao je već smišljenu priču.

— Nikada nisam... želeo da saznaš, Edi, stidim se — digao je pogled. — Vidiš, ja sam jednom bio u zatvoru. Dosta davno.

Njoj je zastao dah, ali nije ništa rekla i Beret je nastavio.

— Bio sam usijana glava. To me je dovodilo u mnoge neprilike i konačno sam ubio jednog čoveka, što me je dovelo u Kenjon Siti. Tamo sam upoznao Benedikta. Pošto je trebalo da budem pušten iz zatvora mnogo pre njega, on me je zamolio da kad izađem završim nekoliko poslova za njega, da potražim neke njegove stare prijatelje i tako dalje. U stvari, pošto sam bio bez novca, a neki njegovi bivši prijatelji odlučili su da opljačkaju neku trgovinu i kada su me upitali da li ja hoću da pođem s njima... ja sam rekao o kej. Pored te trgovine bio je blizu i ured kompanije „Vels Fargo“, pa smo obili kasu kompanije i počistili novac. Ali, Benediktovi prijatelji su me prevarili. Udarili su me po glavi, onesvestili i pobjegli.

Osvestio sam se u pravi čas samo da bih pobjegao da ne budem uhvaćen, ali mislim da su me ljudi prepoznali. No, to je bilo davno, Edi. Potera je uhvatila onu dvojicu i dočepala se novca. Ne znam kako je u to sve umešan taj Holidej, ali verovatno da je tada radio za račun kompanije. Taj nikada ne zaboravlja i kada je bio na Redingsu i kada je likvidirao Benediktove prijatelje i njegovu bandu, odlučio je, izgleda, da potraži i mene. Ja nemam ništa sa tim događajem na Redingsu, ali Holidej je zlopamtilo. Uhapsiće me — začuťao je. — Edi... Ne želim da se razdvajam od tebe i Krisi. Ne želim da idem u zatvor. A tamo će me smestiti ako me Holidej ščepa. Edi, radije ću ostaviti sve za šta sam se borio i početi iz početka, nego to. Trebalo je da ovo odavno kažem tebi, ali... stideo sam se.

Predstava je bila dobro izvedena. Ona ga je prigrllila, pritisnula njegovu glavu na grudi i zagnjurila svoje lice u njegovu kosu.

— Oh, Dene, nemaš čega da se stidiš. Platilo si svoj dug, a ono drugo je ludost.

— Holidej neće tako misliti — rekao je prigušenim glasom. — On je ubica. Nikad neće odustati.

— Ne brini. Pošto znam u čemu je stvar, mogu da pomognem. Pobeći ćemo, preko planine svi troje. Naći ćemo neko mesto gde ćemo se nastaniti i ponovo otpočeti — zatim je nabrala čelo. — Ali... Kasidi?

— Kasidi mi je prijatelj, Edi, dobar prijatelj. Znam da je revolveraš, ali ja sam ga u zatvoru spasao nekih neugodnosti... i on mi to nikada nije zaboravio. Godinama je već želeo da mi se oduži. Sada je našao način da to uradi. On će zadržati Holideja dok mi pobjegnemo.

Kada ranč bude prodat, on će nam poslati novac.

Ona ga je pogledala oštro. — Ona to znači da u glavi imaš neko unapred određeno mesto, Dene?

— Da, ja sam već izvesno vreme imao spreman plan za ovo bekstvo. Bojao sam se da me jednog dana neko ipak može nagaziti. Holidej nije tip čoveka sa kojim se može razgovarati.

Edi je ćutala neko vreme, a onda je odjednom Krisi kratko pobedonosno kriknula jer je u očevim bisagama našla ušecereno voće i stiskajući ga u ruci, potrčala je prema roditeljima da ih zagrlji. Obuhvativši ručicama njihove glave, poljubila ih je oboje. Edi se osmehnula Denu.

— Dobro si učinio. I nas dve ne bismo želele da budemo odvojene od tebe.

— Nećemo ni biti razdvojeni — rekao joj je na to Beret. — Ako budeš radila tačno ono što ti kažem, iz ovoga ćemo se fino izvući... i ostaćemo svi zajedno kao prava porodica.

Sagnula se da podjari vatru, a Edi je učinila isto, i tako su bliski jedno drugome nastavili da obavljaju svaki svoj posao. Edi je nasula u tanjire jelo koje je fino mirisalo. Bila je za trenutak srećna, ali dok je gledala Dena i Krisi kako sa apetitom jedu, na čelu joj se ukazalo nekoliko bora. Bilo je prijatno videti ih, ali nikako nije mogla da sebi iz glave izbije pomisao na Holideja i Kasidija.

Znala je da će pri njihovom susretu jedan od te dvojice morati da izgubi život; a ta smrt, bilo kojeg od njih dvojice, pašće sigurno na nečiju savest.

Kada je bez žurbe pošao iz Sejdž Benda u jasno prohladno jutro sledećeg dana, Dok Holidej je još uvek imao osećaj da ne mora žuriti. Pla-

nine su se videle nejasno obavijene skramom magle i tek kada se sunce probilo kroz oblake, sa planinskih vrhova nestalo je one plaviča-

MALI RASTOM,
ALI KOČOPERNI GALSKI JUNAK

ASTERIX

od 11. marta

**U ALBUMU SA
SAMOLEPLJIVIM
SLIČICAMA**

**ALBUM I SAMOLEPLJIVE
SLIČICE POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA
NOVINA**

**ASTERIX VAS VODI
U PARIZ
ASTERIX VAM
POKLANJA RAČUNAR
ASTERIX VAM
PRIPREMA I MNOGA
DRUGA VELIKA
IZNENADENJA U
NAGRADNOJ IGRI**

ste senke mraza koja je najavljivala jasan i sunčan ali hladan dan.

U početku je jahao umereno i stigao do doline u kojoj je Beret imao ranč, ne očekujući da će ga tamo zateći, ali za svaki slučaj, ipak dovoljno oprezan da izbegne svako iznenađenje. Bio je odnekud potpuno uveren da je Beret čovek koga traži, onaj isti koji je ubio nedužnu Meri. Bilo je to sada vrlo jednostavno utvrditi, a posle toga, trebalo je poći tragom tog čoveka i kazniti ga za njegov zločin.

Kada je došao nadomak zgrada, odbacio je te misli iz glave. Jahao je sa puškom na gotovs, pretražujući pogledom nisko zidanu kuću, deo temelja na kome je trebalo izvesti dogradnju i delimično završen kamini od kamena, ogradu za stoku i malu staju. Ceo ranč nalazio se na zgodnom mestu, na padini sa koje se pružao pogled na sve strane doline, mestu koje bi izabrao čovek sa prošlošću koja je jednog dana opet mogla oživeti u njegovom životu. Dok Holidej je obišao oko kuće i zaustavio konja tako da bi kroz prozor mogao videti unutra. Nije osećao miris dima, a u ograđenom prostoru nije bilo životinja: izgleda da su sve bile puštene na slobodu.

Holidej je sjahao i zavirio u staju i šupu za alat. Prošao je kroz kuću znajući da neće naći nikoga tamo, ali je ipak pretražio svaki ugao pre nego što je spustio obarač svog pištolja i vratio ga u futrolu. Zatim je izašao napolje i otpio nekoliko gutljaj iz čitnice. Seo je na ogradu korala i zapalivši cigaru počeo da razmišlja o svom sledećem potezu. Dok je odbijao guste dimove, pogledao je prema Roki planinama, sada jasno ocrtanim na sjajnom jutarnjem suncu. Beret će biti negde

tamo gore u planini. Zajedno sa svojom porodicom. Taj čovek je bio ili budala ili očajnik... ili je zaista mnogo voleo svoju ženu i kćer.

Ali ipak, taj čovek je bio i ubica, pomislio je Dok nastavljajući da pravi kolutove duvanskog dima u mirnom zimskom jutru. A onda je među prstima slomio palidrvce koje je dotle dražio i bacio ga na zemlju.

Tako se desilo da je video mapu nacrtanu u prašini.

Kleknuo je na kolena i pažljivo je razgledao. Linije su nešto izgubile od svoje oštine jer ih je vetar delimično zasuo, ali ispod skrame prašine ostala je linija ucrtana granom u tvrdo tlo. Jedan kraj mape bio je uništen otiskom konjskog kopita, ali je glavčina crteža bila sasvim jasna. Bacio je pogled prema planinama. Nije bilo nikakve zabune na šta se crtež odnosio: linije ucrtane na zemlji ukazivale su tačno na vrhove planine.

Od grubo nacrtane tačke „d“ koja je predstavljala dolinu, pružala se tanka drhtava linija i pela se uz lice planine sve do blizu granice snežne kape. Zatim je linija izgleda obilazila oko vrha na drugu stranu mape u prašini i nastavljala se na dvostruku krivudavu liniju koja se mogla shvatiti samo kao tok nekog potoka ili rečice.

Holidej je stisnuo usne i zao osmeħ otkrio mu je bele zube.

Sada je sasvim pouzdano mogao da prati svaki Beretov korak, ne gubeći ni sekundu vremena u traženju tragova. Ali, pre svega morao je da učini još nešto. Može biti da Beret još uvek nije stigao do tog svog udaljenog planinskog skrovišta. Može biti da je negde zastao da motri put kojim je došao i ako je ta-

ko, možda bi ga još uvek mogao namamiti da se vrati.

Ušao je u kuću i posle petnaestak minuta izašao napolje, a onda poveo svog konja i odveo ga iza staje za alat. Ubrzo posle toga osetio se miris dima i izgorelog drveta, a nekoliko minuta kasnije na drvenom krovu ranč kuće zaigrali su plameni jezici.

*

Što su se više penjali uz planinu bilo je sve hladnije i vetar je brisao sve jače i jače. Drveće i rastinje bilo je sve ređe što su se više bližili snežnoj granici.

Zima je kao droga delovala na Krisi, što je po mišljenju Edi bilo dosta povoljno. Smatrala je da će biti najbolje ako devojčica veći deo puta provede u spavanju. Ali, ona je morala jako da pazi da nekim slučajem ne padne u...

— Sto mu gromova!

Na iznenadnu glasnu psovku Edi je instinktivno zategla vođice svog konja i pogledala prema stenovitoj zaravni, gde je Den Beret stao i okrenuo svog konja da je sačeka. Stajao je uzdignut u uzengijama i netremice zurio prema udaljenoj dolini.

Okrenuvši se u sedlu, Edi je pogledala nazad i prigušila kratak krik u grlu kada je ugledala sivkastocrn stub dima koji se u vidu spirale dizao u daljinu, sa mesta gde se nalazila njihova ranč kuća. Uzbuđena, pogledala je svog muža.

— Oh, Dene! Je li... je li to naš ranč?

Beret je lagano klimnuo glavom i ne skidajući pogled sa dimnog stuba, stisnuo usne.

— Da — rekao je dok mu se le-

deni vetar poigravao pramenovima kose. — To je ranč.

— Ali... ko? — Edi je gledala kao zaludena, nesposobna da razmišlja.

— Holidej — škripnuo je zubima. — Ko bi drugi?

— Ne možeš biti siguran...

— Davola ne mogu. Kasidi Kid je rekao da će poći za nama ako sredi Holideja, tako da ne bismo morali da idemo dalje. Onda bismo se mogli vratiti kući. To je razlog zašto se nisam žurio, zašto sam želeo da budemo na ovoj strani doline ako se on pojavi sa dobrim vestima — odmahnuo je lagano glavom i duboko uzdahnio izbacivši iz pluća mlaz guste pare. — Ali na žalost, ovo je najernija vest koju sam mogao primiti. To mi Holidej javlja da je sreo Kasidija i da dolazi za mnom.

Edi je pobledela i počela da drhti.

— Da, on dolazi — rekao je Beret sumorno — i izgleda da ga ništa neće zaustaviti. Možda računa da će biti lud da se vrati kad vidim dim. Ali neću. Nastavljamo dalje, Edi, dalje i preko planine, kao što smo planirali.

— Ali... Dene... nemamo novca... ničega. Nećemo imati čime da počnemo od početka.

— Imaćemo — rekao je Beret ozbiljno. — Nabaviću nekako novac.

— Kao što si ga nabavio kada si vratio zašam banci? — zapitala je Edi stisnutih usana i Beret je ošnuo pogledom.

— Jesi li nešto rekla, ženo? — zapitao je.

Edi je prkosno digla glavu. — Mišlim da jesam, Dene. Nisam ja toliko velika budala. Znam da se u isto vreme kada si ti bio odsutan i kada je trebalo da budeš na dogonu sto-

ke, odigrao napad na poštansku stanicu Redings. Posle toga, ti si se vratio sa mnogo više novca nego što je iko od nas mogao da se nada.

— Dobio sam ga na kocki. Nekao sam ti.

— Ja sam ti to verovala, ali razmišljala sam malo o onome što si mi sinoć rekao, satima sam ležala budna i razmišljala. Holidej te ne bi gonio samo zbog onoga što si rekao...

Počela je da plače i Beret je opsovao.

— Zaveži, ženo. Samo gubimo vreme. Treba da brineš samo o tome da tebe i Kristi prevedem preko planine i dovedem u bezbednost. Ne misli i ne obraćaj pažnju na to šta sam možda uradio, a šta nisam. Mi smo zajedno i samo to je važno. I ako budeš radila ono što ti kažem, ostaćemo zajedno i počecemo nov život.

Rekavši to, okrenuo je konja. — Hajdemo.

Poterao je mamuzama svog umornog konja uz padinu prema liniji gde je šuma prestajala da raste i odakle je počinjala bela snežna planinska kapa.

Edi je prigušila jecaje i prigrblivši jednom rukom Krisi ispred sebe, podbola svog konja petama i poterala ga uz padinu za Beretom.

Noćna mora, pomislila je, tek sada je počela.

X

Holidej nije dugo čekao na zapaljenom ranču; ostao je samo toliko dok se kuća pretvorila u gomilu nagorelih drvenih oblika koje su se pušile i tu i tamo dogorevale još uvek živahnim plamenom. Zatim je pojavio konja i vodeći za sobom drugog.

teretnog, pojavio lagano retko upotrebljavajući putevi prema planini.

Kada je stigao do podnožja planine, od Bereta nije bilo ni traga. Poterao je konja do jednog mračnog uzvosenja, izvaudio iz pasaga udarac od bakra i rastegnivši ga do pune dužine, prislonio ga na oko. Podesivši objektiv prema oku, počeo je setati pogledom po stazama koje su se pružale uz padinu prema vrhovima.

Tamo gde je gledao šuma je bila vrlo retka, ali ipak nije video nikakav trag begunaca. Možda je grešio: nagadao je samo da su Beret i njegova porodica napustili kuću pre uvanaestak časova. Moguće je ipak bilo da je pogrešno pročitao tragove.

Upravo pre nego što je skinuo durbin sa oka, još jednom je preleteo pogledom po snežnoj kapi planinskih vrhova, nadajući se da će otuda dobiti neki nagoveštaj o vremenu koje dolazi, jer su se po planini već motale mase sivih bremenitih oblaka. To je moglo značiti da se sprema snežna oluja.

Trgao se kada je pomerivši teleskop ugledao crne tačkice koje su se kretale na belom snegu odmah iznad snežne granice. Holidej je žurno izoštrio objektiv. — Ludak, potpuni ludak! — izustio je bez daha. — Poveo je ženu i dete sa sobom. Mora biti da je ipak video dim i da je odlučio da pobegne. Rešio se da beži preko planine.

Ta činjenica otkrila je Holideju koliko ga se taj čovek bojavao. Moglo je to takođe značiti da je Beret želeo da svoju ženu i dete odvede u bezbednost. I to bi mogao biti pravi razlog tog bezglavog, smrtonosno opasnog bekstva u sneg.

U svakom slučaju, pomislio je Dok, uhvatiti tog ubicu biće vrlo težak i opasan posao; on je imao dob-

ru prednost, a svaka snežna oluja koja se bude spustila sa vrhova naniz će pretvoriti planinu u beli pakao.

Holidej je resko sklopio durban, stavio ga u blage i pojačavši konja, počeo siabo vidljivim putem koji je vodilo u planinu.

*

Snežna oluja se sručila niz planinske vrhove mnogo brže nego što je Den Beret očekivao.

Celo jutro posmatrao je sive otežale oblake koji su se gomilali na niskom nebu i računao da će snežna oluja nastati verovatno kasno poslepodne. Nadao se da će u najgorem slučaju naći neki zaklon odmah posle polovine dana i očekivao je da se u tom zaklonu ukopa i pripremi za mećavu.

Umesto toga, oblaci su postajali sve gušći skupljajući se u skoro opipljivu masu, a onda, kao da su vučeni svojom sopstvenom težinom, spustili su se na vrhove i na najviše padine. Bez ikakve dalje opomene oblaci su se odjednom zakovitali u besnu oluju i tako su Beretovi bili uhvaćeni na čistini kada su prvi naleti vetra, ledeni i oštri kao noževi. počeli brisati niz padinu po njihovim licima.

Od iznenadnog naleta hladnoće Krisi je odjednom krknula i zaplakavši zavukla glavu dublje u medveđe krzno, tražeći da u niemu oseti toplotu majčinog tela koja ju je čvršće obarila nastojeći da je uviče u krzno i tanke prnje koje je imala na sebi.

— Čuti, bebe — rekla je pritiskajući usne na Krisinu glavu. — Sve je u redu i sve će biti u redu.

Ali, devojčica nije mogla da čuje njene reči od utika razbesnelog vetra. Kloni su njiškali i komešali se pokušajući zadržati da okrenu sapi naletna vetra, ali sledeći pravac kojim je išao Beret, Edi je počela da bira mamuzarna i tuče svog konja terajući ga da pođe uzorao putem kojim je prošao njen muž.

Vetar je postao još jači i ona je odjednom primetila kako je nagnuta napred u pravcu vetra da bi održala ravnotežu i da pognute glave, dignutog okovratnika, drhti uprkos krznu u koje je bila uvijena. Nikada u životu nije osetila takvu strašnu zimu. Izgledalo joj je kao da je vazduh sasvim redak i da nema šta da diše. Suze su joj mrale na očnim kapcima i zaslepili su je. Sneg je zasipao i nju i njenog uplašenog konja. Krisi ju je grčevito stezala. Edi je pokušala da dignu glavu, ali jedva da je pomerila nekoliko santimetara... a onda se uplašila.

Nije videla Dena.

Ispred nje nije bilo ničega sem čvrste bedne malik na zid koji je podrhtavao, ljuljao se, ali nije dozvoljavao da se kroz njega prođe.

— Dene — krknula je, ali joj je vetar vratio reči nazad u grlo. Zakašljala se od ledenog vetra koji joj je prodno u grlo i osetila kako se malo Krisino telo grčevito trese od jecaja izazvanih majčinim strahom. — Čuti, bebe — rekla je Edi spuštajući glavu da bi progovorila. — Čuti. Samo pokušavam da privučem tatinu pažnju. Ubrzo ćemo naći zaklon.

Ponovo je digla glavu i zagrizla sleđenu usnu ne osećajući bol. Pokušala je da rukom zakloni oči od ledenog smaga koji joj je bockao oči i lice, ali to joj ništa nije pomoglo. Činilo joj se nemogućim da je Den

nestao. Bio je najviše pet metara ispred nje pažljivo birajući put uz okomitu padinu. Nije bilo moguće da se tako brzo odvoji od njim.

Ali, realnost joj je potvrđivala da se baš to desilo.

Oluja je počela tako naglo i sa takvom snagom da je tako reći postavila čvrst zid među njima i onemogućila im bilo kakav dodir ili vezu pogledom i glasom. Bio je to pokretan zid, ali koji nije pokazivao nikakvu nameru da popusti; u stvari, oluja je postajala sve jača i jača, a snežni naleti sve češći i ve gušći.

Edi je zajecala, ali je glas izdao. Nagnula se na jednu stranu da je vetar ne bi oborio i shvatila da je konj verovatno promenio pravac. Znala je da životinjski nagon za samoodržanjem u ovakvoj situaciji više vredi nego njen. Morala je da se suoči sa činjenicom da su se izgubili. Den ih je verovatno tražio i dovikivao im, ali sem zaglušujućeg urlika vetra oni nisu ništa čuli, a sem sivobelog zida snega nisu mogli ništa da vide. Nisu takođe osećali ništa sem smrtonosnog stiska ledene hladnoće.

Zaključila je da mora pokloniti veru konju i pustiti ga da ide kuda hoće.

Drhteći od straha isto toliko koliko od zime, popustila je vodice i dopustila životinji da pođe pravcem koji ona odabere. Prigrbila je čvrsto Kriši pritiskajući njeno malo toplo telo uz sebe i moleći boga da prežive i nađu Dena kada se oluja stiša.

*

— Ediiii.

Glas Dena Bereta odjeknuo je svom snagom, ali i on sam jedva ga je mogao čuti, jer su mu naleti vet-

ra zaglušivali uši i kao čekići udarali ga po telu. Sjanao je i stao pored svog konja koji je oborene glave okrenuo sapi naletna oluje.

— Kriiiii.

Beret je osetio da ga hvata paničan strah. Oko njega nije postojalo ništa, apsolutno ništa sem planine i snežne oluje koja je postajala sve jača. Znao je da Edi neće znati šta da učini. Ona je doživela snežnu oluju na putu, u blizini kuće ili grada, ali nikada nije doživela snežnu buru u planini i to ovakvu snežnu buru. On sam doživeo je nešto slično nekoliko puta u Montani i Dakoti: tada je morao da je preživi jer mu je za petama bila naoružana potera, a kada je u pitanju život, čovek je u stanju da učini mnogo šta i izdrži mnogo šta.

Ali, Edin položaj bio je mnogo otežan, jer je sa sobom imala Kriši. Nije se moglo očekivati da će dete izdržati surovu snežnu buru. Ta pomisao uzdrmala je Bereta i on je osetio da sve jača panika prerasta u osećanje nemoći, a onda i ledene hladnoće u njemu somom.

— Oh, gospode bože — zajecao je i u te dve reči sazeo svu molbu za milost koju je osećao. — Ne dopusti da im se nešto desi.

Nije znao šta da radi. Nije ih mogao dozvati i jedina nada mu je bila da će Edin konj ići za mirisom njegovog konja i da će mu doneti njegovu porodicu. Ali, odmah se setio da će i konjske nozdre biti otupljene od hladnoće i da životinja neće moći da oseti miris.

U očajanju je izvukao revolver i nekoliko puta opalio, ali je zvuk odmah ponet vetrom odjeknuo jedva kao prasak koji se nije čuo dalje od nekoliko metara. Ipak je ispraznio revolver do kraja proklinjući sebe

što svojoj ženi nije dao pušku. Napuštao je ponovo revolver obamrlih prstima i pri tome ispuštao u sneg nekoliko metaka. Navika da uvek ima pun revolver naterala ga je da preduzme tu nepotrebnu radnju.

Ponovo je počeo da in. doziva, a onda odlučio, ali uzalud. Svet oko njega bio je ispunjen gromkim šumovima koji su zagušivali svaki drugi šum.

Poražen groznom stvarnošću Beret je počeo tumarati padinom bez određenog cilja, vičući, pucajući iz pištolja i vukući konja za sobom. Trajalo je to skoro jedan čas, a onda je konačno uvukao konja iza jedne stene, gde se nagomilao smet snega u visini životinjinog vrata. Bio je skoro smrznut, uplašen i ojađen.

Privukao je kolena sebi i stavio ruke na kolena. Zatim je spustio glavu na ruke i zajecao. U toku svih tih godina smrt ga nikada nije dotakla, nikada u njemu nije izazvala nikakva osećanja, bilo prema njegovim žrtvama bilo u njegovoj savesti.

Ali sada, kada je postojala mogućnost da umru oni koje je on voleo... mislio je da će poludeti od očajanja.

Dok Holidej je uspeo da nađe zaklon za noć. Pre toga, više puta je pogledao uz padinu prema vrhovima i video da su begunci nestali iza zavese sivila i beline, što je njemu značilo da tamo gore besni strašna snežna oluja. Ne bi ništa dobio ako bi pokušao da se popne još više. Snežna oluja će sigurno zaustaviti Bereta i njegovu porodicu.

Ušavši u pećinu, zapalio je vatru i zagrejavao jednu konzervu graška sa

slaninom. Prezagajao je par komada sasusenog hleba i pošto je spremio kafu i podjario vatru za noć, umotao se u ćebad i legao da spava.

Probudio se rano. U pećini je vladalo hladno sivilo, a ni van pećine nije mu izgledalo ništa lepše. Po tome je zaključio da je napollju magla, što je značilo da je vetar prestao. Ali, i temperatura je bila niža. Ostaci kafe u loncu bili su se pretvorili u led. No, Dok je ubrzo potpalio vatru, podgrejavao kafu, na brzinu spremio i počeo doručak, a onda osedlao konja i napustio pećinu.

Napollju je magla počela da se diže, jer je odoekud ponovo čunuo slab ali hladan vetar. Kroz sivilo magle nejasno se naziralo blede slabačko sunce, ali iako je naprezao oči, ipak nije mogao da vidi planinske vrhove. Priljubljeni krznem oko vratnik oko vrata i lica, Holidej je poterao konja uz padinu.

Sa mesta gde se Beret zaklonio od snežne oluje, nije se videlo ništa sem snega, beskrajnog snega. Probudio se u rano jutro, ali je bio suviše leden da se pomeri i suviše omamljen da bi dozvao Edi i Kristi.

Ustao je ukrućenih udova i osvrnuo se oko sebe. Lice planine bilo je potpuno izmenjeno. Žbunje i stene bilo je pokriveno debelim slojem blistavog snega.

Magla se bila proradila i kosi zraci ranog sunca srebriili su vrh, i odsjaj sunčevih zraka zaslepljivao ga je svojom blistavošću. Pročistio je grlo i primevši utrnule smrznute ruke licu, napravio trubu oko usta. Pokušao je da dozove Edi, ali je sa njegovih usana sišao samo promu-

kao šapat. Beret je progutao pljuvačku i pokušao ponovo. Ovaj put je uspeo, a svaki sledeći pokušaj bio je uspešniji i glas jasniji.

Ali, mada je čekao i osluškivao toliko da je mogao čuti kucanje svog srca, odgovora nije bilo. Den Beret je slusao vinče do pucanja; usne su mu one ispucale i bez kapi krvi. Pojano je svog promrznog konja i poterao ga niz padinu.

Odjednom je konj njisnuo i posrnuo, jer mu je noga propala u sneg. Beret je pokušao da ga izvuče, ali je i sam kliznuo iz sedla i skotrljao se u sneg, dok je konj očajnički počeo da se koprea i konačno se iščupao iz rupe u koju je propao.

Beret se odupro rukama o sneg da bi i sam ustao, ali su mu ruke propale do mišica. Kada je hteo da ih povuče nazad prsti su mu dotakli nešto kosmato. Povukao je ruku misleći da je možda naišao na neku vrstu životinje. Ali, to što je napipao nije se micalo. Ponovo je zavukao ruku dublje i napipao krzno. Nastavio je grozničavim pokretima da pipa pod snegom, sve dok mu prsti nisu dotakli nešto što je moglo biti telo.

Puštajući glasove nalik na jecaj počeo je očajnički da kopa rukama. Deset minuta kasnije, lica pokrivenog ledom koji se stvarao od znoja, ugledao je mrtvo lice svoje žene Edi. Kopao je zatim još malo i video da u rukama drži čvrsto obgrljeno svoje smrznuto dete.

Digao je glavu i promuklo životinjski urliknuo.

•

Holidej je čuo taj urlik i nije mogao da odredi od čega je poticao. No ipak, izvukao je pušku iz futro-

le i poterao konja uz padinu ka mestu gde se bila koprena magla kovčuga i spajala sa snegom.

Kada je izašao iz sume, magla se već bila ušla i Dok je na dva desetaka metara daleko ugledao konja bez janača. Iza konja, upola sakrivenog iza gomile snega, ugledao je Bereta koji se nekako zurno kretao. Izgledao je kao da nešto vadi iz rupe u snegu i da to nešto spušta na sneg pored sebe. Holidej je čvrsto slusao vinče kada je video da je to ljudsko telo uvijeno u meaveđe krzno. Dok je on to posmatrao, Beret je jedno manje telo odvojio od većeg i čvrsto ga prigrlio.

Holidej je osećio da se u njemu širi neka praznina. Video je dosta smrznutih tela da bi odmah znao šta se desilo. Žalio je ženu i dete, ali je ipak bio čudno ravnodušan prema Denu Beretu.

Prineo je pušku ramenu, nanišao i opalio. Tane se zarilo u sneg nekoliko stopa od Bereta. Ovaj se okrenuo i instinktivno se mašio revolvera, ali je zastao kada je ugledao Holideja sa puškom koja se još pušila u ruci. Na Beretovom smrznutom licu lebdeo je čudan izraz smrti.

— Ti si Holidej — doviknuo je.

— Tako je. Ti si Den Beret?

Ubica je klimnuo glavom i Holidej je ubacio nov metak u cev.

— To sam hteo da znam. Hoćeš li se predati i izaći pred sud ili... hoćeš metak.

— Da, čudno je to. Bio sam kod Redingsa i usmrtio tvoju devojkicu. A sad si ti ubio moju — Beret je začutao. — Ne kažem da smo izravnali račune. Učinio sam sve za nju i Krisi, a sad... to sve više nema nikakvog smisla. A ti... ubio si mi

ženu i kćer zbog neke žene, već mrtve, iz osвете...

— Ti si hulja, Berete, ubica koji ne zasluđuje da hoda zemijom. Nisi ni zaslužio da imaš porodicu. Zalosno je što su oni nevini stradali, ali ti ćeš dobiti ono što si zaslužio — podigao je cev puške za milimetar. — Hoćeš li odbaciti oružje ili ćeš potegnuti?

Beret se kolebao i praznim pogledom gledao Holideja.

A onda je odjednom prigušeno kriknuo. — Ti si ih ubio, huljo — zgrabio je revolver uprkos obamrlosti prstiju.

Holidej je princeo pušku ramenu i opalio, ponovo napunio i ponovo opalio. Snažno telo Dena Berete se grčevito zatreslo i kao klada palo

na stranu. Beret je pokušao da ustane prskajući krvlju beo sneg oko sebe. Pokušao je da podigne pištolj i nanišani, ali pre nego što je uspeo da opali, Holidej je opalio i treći put i ubica se srušio pored tela svoje žene i deteta.

Holidej je ostao da sedi u sedlu, ne skidajući oka sa tri mrtva tela. Zatim je digao pogleg prema planinskom vrhu. Još jedna snežna bura približavala se sa ledenih vrhova. Pre mraka sva tri tela biće sahranjena pod debelom naslagom planinskog snega.

Vratio je pušku u futrolu, pažljivo okrenuo konja i lagano pojahao prema dolini u koju zima još nije bila stigla.

KRAJ

čitajte sledeći broj
DOKA HOLIDEJA

BROJ 168

izlazi 7. maja 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
